

ÇINLAYAN SEDİR 3

Sevgi Evreni

Vladimir Megre

Sevgi Evreni

Vladimir Meşre

ÇINLAYAN SEDİR DİZİSİ
ÜÇÜNCÜ KİTAP

Türkçesi: Koray Karasulu

KURALDIŞI

© KURALDIŞI YAYINCILIK

Vladimir Megre

Sevgi Evreni

The Space of Love

Türkçesi: Koray Karasulu

Yayın Yönetmeni: Nil Gün

ISBN 978-975-275-124-8

Mart 2009, İstanbul

Rusça'da ilk basım: 1997

© 1997, Vladimir Megre

© 2009, Vladimir Megre, Çeviri

Yazarın hakları kanunlarca korunmaktadır, bütün hakları mahfuzdur. Eserde yer alan her tür yazı ve resim, yalnızca hak sahiplerinin yazılı izni alınarak kullanılabilir.

Vladimir Megre

Anastasia.ru

Yayın Koordinatörü: Gülşen Ülker

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Ebru Öner

Kitap Matbaası'nda basılmıştır

Kuraldışı Yayıncılık

Fener Kalamış Cad. No: 93/7 34726 Kadıköy-İstanbul

Tel: 0216 449 98 05 pbx Faks: 0216 348 00 69

yayin@kuraldisi.com www.kuraldisi.com

Dağıtım

Alemdar Mah. Çatal Çeşme Sok.

No:30 Kat:2 Fırat Han Çağaloğlu-İstanbul

Tel: 0212 513 81 57 Faks: 0212 511 62 52

İnternet Satış: www.kuraldisi.net

Anastasya'ya göre metne, insanın üzerinde yararlı etkileri olan kelime ve harf kombinasyonları yerleştirilmiştir.

Okuma esnasında, kulağınız yapay nesne ve aygıtların sesleriyle rahatsız edilmezken, bu etkiyi hissetmek mümkün olur.

Kuş cıvıltıları, yağmur, ağaçlardaki yaprakların hışırtıları gibi doğal sesler, olumlu etkinin artmasına yardımcı olur.

Dünyanın çeşitli ülkelerinden on binlerce okuyucu, mektuplarında Anastasya'nın yukarıda söylediklerini doğrulamıştır.

Sevgi Evreni, Çınlayan Sedir Dizisi'nin üçüncü kitabıdır.

İnsan kurallara sığmaz!

İçindekiler

1. Sıradan Bir Ziyaretçi	7
2. Saçmalık İçin Para mı?	16
3. Davetsiz Misafirler	20
4. Evrenin Notaları	32
5. Kadın Atanın Ruhu	37
6. Aydınlık Güçler	49
7. Saldırı	54
8. Cehennem Nedir?	60
9. Kelimeler Yazgıları Değiştirince	71
10. Kendi Mutluluğunu Yaratmak	80
11. Biz Kimiz?	90
12. İnsan Yapımı Mutantlar	96
13. Yeni Bir Sabah, Yeni Bir Hayat	110
14. Bir Babanın Görevi	119
15. Ruhu Keşfetmek İçin Bir Kuş	130
16. Sistem	139

17. Neyi Kabul Etmeli, Neye İnanmalı?	143
18. Medyumlar Üzerine	152
19. Hepimiz Ormana mı Gidelim?	157
20. Anastasya Merkezleri	160
21. Şambala'yı Yeniden Yaratmak	167
22. Kimsin Sen Anastasya?	178

Sıradan Bir Ziyaretçi

İşte orada! Yine karşımda büyük Sibirya nehri Ob. Muntazam ulaşım hizmetlerinin sona erdiği, kuzeydeki o köye varmış, nehrin kenarında dikiliyordum. Anastasya'nın tayga içindeki açıklığına yaya olarak devam edilebilen noktaya ulaşmak için bir kayık ya da motor kiralamak gerekliydi. Kıyı boyunca sıralanmış pek çok kayıktan birinin yanındaki üç adam, oltaları ayırıyordu. Selam verdim ve sözünü ettiğim yere kadar götürmeleri karşılığında dolgun bir ücret vermeye hazır olduğumu söyledim.

“Orası Yegoriç’in bölgesi. Yarım milyona götürür*” diye yanıtladı adamlardan biri.

Burada, tayganın ortasındaki küçücük bir köye yolcu taşıyan birisi olduğunu duymak, bir anda kaygılanmama neden olmuştu.

* Yarım milyon ruble yaklaşık 100 dolar

Anastasya'nın açıklığı o köyden en fazla yirmi beş kilometre ötede-
ydi. Ancak yol parası olarak epey yüklü bir miktar istiyorlardı.
Demek ki oraya gitmek isteyenler vardı artık. Talep arzı yüksel-
tir. Fakat Kuzey'de pek pazarlık yapılamaz, zaten ben de yapma-
dım ve sordum:

“Bu Yegoriç'i nereden bulurum?”

“Oralarda bir yerdedir. Genellikle dükkândadır. Nah şuradaki,
yanında çocukların oynadığı motor onunki; Yegoriç'in torunu
Vasyatka da aralarında. Ona sor, koşup getirir.”

Vasyatka on iki yaşlarında, zeki bir çocuktı, neredeyse selam
verir vermez hızlı hızlı şunları söyledi:

“Motor mu lazım? Anastasya'ya mı? Bir dakika bekleyin! He-
men çağırayım dedemi!”

Vasyatka cevap bile beklemeden hoplaya zıplaya köye koştu.
Bir cevaba ihtiyacı olmadığını da gayet iyi anlamıştım. Vasyat-
ka'ya göre oraya gelen yabancıların tek bir amacı olabilirdi.

Kendime nehrin kıyısında bir yer bulup beklemeye başladım.
Yapacak bir şey yoktu; suya bakarak düşüncelere daldım.

Burada, nehrin bir kıyısından öbürüne epey mesafe vardı her-
halde. Peki, bir uçaktan bakıldığında bile ucu görülmeyen tayga-
nın ortasında yüzyıllardır dingin akan bu nehrin suları, geçmişten
neler alıp götürüyordu, bir iz bile bırakmıyor muydu hiç? Ob'un
suyu neleri hatırlıyordu? Düşmanları tarafından Ob Nehri kıyısı-
na sıkıştırılan Sibiry'a fatihi Yermak'ı, saldırıları yalankılıç püs-
kürtmesini, aldığı ölümcül yaralardan sızan kanların suya
damlamasını, sonra bitkin bedenini bir yerlere sürükleyişini hatır-
lar herhalde. Peki, Yermak neyi fethetti? Acaba eylemleri günümü-
zün gangsterlerinininkine mi benziyordu? Herhalde bu kıyaslamayı
bir tek nehir yapabilir artık.

Cengiz Han'ın ordularının baskınları nehir için daha mı önemli-
dir acaba? Ne de olsa o çağa göre muazzam bir ordusu vardı. Novo-

sibirsk Bölgesi'nde Ordinskoye* adında bir kasaba ve ona bağlı, Cengiz adında bir köy bile var. Belki de Cengiz Han'ın ordularının, yağmaladıkları ganimetlerle birlikte çekilişini, bu esnada Sibiryalı bir genç kızı kaçırmalarını, kıza hiç de düşmanca olmayan, hatta meftun gözlerle bakan büyük vezirin, kendi iradesiyle onunla birlikte gelmesi için dil dökmesini hatırlar nehrin suları. Hiç cevap vermeden, bakışlarını kaçırmış genç kız. Vezir durmuş, sevgi dolu sözcüklerle yalvarırken komutasındaki tüm birlikler çoktan tabanları yağlamış. Sonunda kızla birlikte bir torba altını atının sağrısına atıp eyere sıçramış ve peşindekilerden kurtulmak için Ob Nehri'ne doğru dötnala ilerlemeye başlamış. Ama bu arada takipçiler de yetişmişler. Vezir torbadaki altınları takipçilere atmaya başlamış, altınlar bitince de çeşitli yerlerde kazandığı zaferlerin ödülü olan kıymetli madalyalarını bir bir koparıp, takipçilerin ayaklarının dibine fırlatmış ama kızı bırakmaya gönlü razı olmamış bir türlü. Ağzı köpük içinde kalan at, onları Ob kıyısındaki kayıklara dek ulaştırmış yine de. Vezir, ata sıkıca yapışmış kızı dikkatle aşağı indirip bir kayığa oturtmuş. Sonra kendisi de atlamış içine. Fakat daha kayığı kıyıdan iterken, takipçilerden birinin okuyla yaralanmış.

Kayık akıntıyla sürüklenmeye başlamış. Yaralı vezir kayığın kış tarafına uzanmış, askerle dolu üç kayığın giderek onlara yaklaştığını görememiş bile. Sessiz sakın oturan kıza bakmış şefkatle ve o da sesini çıkarmamış: Tek söz edecek takati yokmuş. Sibiryalı kız, bir ona, bir de yaklaşan askerlere baktıktan sonra hafifçe gülümsemiş ve bileklerindeki ipleri bir anda koparıp suya atmış. Ardında da küreklere asılmış... Ve peşlerindeki kayıklardan hiçbiri kıza yaralı veziri taşıyan kayığa yetişememiş.

Akıntı onları nereye ve hangi çağa sürükledi acaba? Peki, nehrin bulanık suları şimdi, tam şu anda, bizimle ilgili neler taşıyor anılarında?

* Ordu kelimesi Rusçaya da geçmiş ve bu kasabanın adı "ordu" kelimesinden türetilmiştir.

Yoksa sevgili nehir, büyük şehirler mi önemli senin için? Ob'un kıyılarında, kaynağının çok yakınında muazzam bir şehir, Novosibirsk var ne olsa. Şehrin büyüklüğünü, azametini hissediyor musun, nehir? Elbette şehir hakkında ne söyleyebileceğini gayet iyi biliyorum: İçine o kadar çok atık madde döküyorlar ki, bir zamanlar hayat veren suların artık içilmiyor bile. Fakat ne yapalım, onca fabrikanın atığını nereye dökelim? Ne de olsa sürekli geliyor, atalarımıza hiç benzemiyoruz artık. Bir sürü bilim insanımız var artık ve Novosibirsk çevresinde de bu bilim insanların çalıştığı bir sürü bilimsel araştırma merkezi bulunuyor. Atıklarımızı sana dökmezsek, boğularak ölürüz; koku yüzünden şehirde soluk almak çok güç, hatta bazı bölgelerde öylesine dayanılmaz bir koku var ki, nereden geldiği hiç anlaşılmıyor. Bunları anlamaya çalış nehir. Teknolojimizin ne kadar geliştiğini bir bilsen: Sularında yüzen o sessiz kayıkların yerini dizel motorlu gemiler aldı artık. Benim gemim de sularında yüzerdi.

Burası ilginç işte, acaba nehir beni hatırlıyor mu? Gemimle, filodaki en büyük yolcu gemisiyle üzerinde süzülüşümü? Elbette yeni değildi tekne, tüm motorları, pervaneleri çalıştığında öyle bir gümbürderdi ki, bardaki müzik duyulmaz olurdu.

Nehir için en değerli anı hangisiydi acaba? Eskiden, gemimin üst güvertesinden, Malinin'in şarkıları, romansları eşliğinde, kış taraftaki barın pencerelerinden nehrin kıyılarını izlerdim:

*Bir heyaz atın sırtında girmek isterdim şehre,
Bir han sahibesi gülümserken bana,
Köprüde yan yan haksın değirmencinin biri,
Ve han sahibesiyle geçireyim bütün geceyi.*

Kıyıda bir şeylerle eğleşen insanlar küçük ve değersiz göründü bana o zamanlar. İşte şimdi ben de onlardan biriyim.

Bir yandan da Anastasya'yı, oğlumla görüşmeme izin vermemeye nasıl ikna edebileceğimi düşünüyordum. Doğrusu hayli tuhaf

bir durumdaydım. Ömrüm boyunca bir oğlum olmasını düşlemiştim. Onunla, küçük oğlumla nasıl oynayacağımı kurmuştum; sonra nasıl yetiştireceğimi. Oğlum büyüdüğünde en iyi yardımcım olacaktı. İş ortağı olacaktık. Artık bir oğlum vardı. Yanımda değilse bile, yeryüzünde bir yerlerde kendi canımdan, kanımdan, onca arzuladığım bir varlığın olduğunu bilmek, harika bir histi. Yola çıkmadan evvel, büyük bir zevkle oğlumun ihtiyacı olabilecek her türlü eşyayı satın almıştım. Almasına almıştım ya, bunları ona verip veremeyeceğim hâlâ belli değildi. Oğlum, köylü ya da şehirli, sıradan bir kadın doğursaydı, her şey gayet basit ve kolay olurdu. Bir babanın çocuğuyla ilgilenmesi, tüm ihtiyaçlarını karşılamaya çalışması, eğitim ve öğretiminin bir parçası olmak istemesi, her annenin hoşuna gider. Ama Anastasya bir tayga münzevisiydi, kendine has bir dünya görüşü, kendi değer yargıları vardı. Oğlumun doğumundan önce de bana açıklama yapmıştı: “Çocuğun, senin düşündüğün türde maddi yardımlara ihtiyacı yok. Daha en başta her şeyi olacak zaten. İçinde, çocuğuna bir takım manasız çingiraklar alma isteği uyanacak ama öyle şeylere hiç ihtiyacı yok. Bunları sadece kendini tatmin etmek, ‘Ne kadar iyi, ne kadar düşünceliyim’ diyebilmek için istiyorsun.”

Hiç böyle şey söylenir mi: “Çocuğun senin düşündüğün türde maddi yardımlara ihtiyacı yok.” Peki, ebeveynler yeni doğmuş bebeklerine ne verebilir o zaman? Özellikle de baba? Tamam, mededen kesilmemiş bir çocuğu babanın eğitmeye kalkması erken olabilir. Peki, onunla ilişkimi nasıl tanımlayacağım o zaman? Onunla ilgilendiğimi nasıl göstereceğim? Anne bebeğini emzirir, onun işi kolay, bir şeyler yapıyor işte, peki ya baba? Modern hayat koşullarında ev işleriyle, ailenin geçimiyle ilgilenebilir. Ama Anastasya’nın bunlara ihtiyacı yok ki. Ormandaki o açıklığından başka hiçbir şeyi yok. Ev işleri denen şey kendi kendine halloluyor zaten, her şey onun hizmetinde, yani çocuk da annesinde gördüğü aynı hizmeti alacak. Bu da ilginç aslında; böyle bir hizmet ne kadara mal olur acaba? Beş hektar toprak satın almak veya

uzun süreliğine kiralamak kolay iş, fakat kurtların, ayıların, böceklerin hatta bir kartalın sevgi ve sadakati ne kadara mal olur? Varsın uygarlığın hiçbir kazanımına Anastasya'nın ihtiyacı olmasın, peki ama çocuk, annesinin dünya görüşü yüzünden ne diye ısıtıp çeksin? Çocukcağının normal bir oyuncuğu bile olmayacak. Anastasya her şeye kendine göre bakıyor. "Çocuğun manasız çingiraklara ihtiyacı yok, ona zararlı olur, hakikatten uzaklaştırır..." diyor bir de.

Galiba bu söylediklerinde bir parça mübalağa var ya da basbağlı batıl inanç. İnsan onca çocuk oyuncuğunu boşuna mı icat etti yani? Ama Anastasya'yla tartışmamak için çingirak falan değil, sadece kutusunda "Çocuklarda zekâyı geliştirir" ibaresi bulunan, bir oyuncak yapım seti almıştım. Ayrıca tüm dünyada kullanılan bebek bezlerinden de. Tabii bebek maması da almıştım. Bunların kolayca hazırlanmaları beni hayrete düşürmüştü doğrusu. Kapağı açıyor, hava ve su geçirmez folyoyu söküyorsun. Bir makasla paketi kesip toz halindeki karışımı sıcak suya boşaltıyor ve karıştırıyorsun. hepsi bu kadar. Çeşit çeşit toz karışımlar vardı: buğday, pirinç ve diğer tahıllardan üretilmiş.

Pakete bakılırsa, bu toz karışımında çeşitli vitaminler de varmış. Eskiden, kızım Polina daha çok küçükken mama için her gün markete gitmek gerekiyordu, şimdiyse bir kutu mama alıp sorunsuzca bebeğinizi doyurabiliyorsunuz. Hatta ısıtmaya bile gerek yok. Suyla karıştırmak da yetiyor. Anastasya'nın su ısıtamadığını bildiğimden, önce bir kutu mama satın aldım. İçindeki karışımı oda sıcaklığındaki suda eritmeyi denedim ve işe yaradı. Mamanın tadına da baktım, normaldi; yalnız biraz tuzsuzdu ki, çocuklar için olduğuna göre, öyle olması gerekliydi herhalde. Sonuçta Anastasya'nın bu toza hiçbir itirazı olamayacağına karar verdim. Böyle bir rahatlığı reddetmek saçma olurdu. Böylelikle bizim teknolojik dünyamıza da biraz saygı duyardı. Sadece silah üretmiyor, çocukları da düşünüyorduk işte. Fakat Anastasya'nın söyledikleri içinde beni en çok rahatsız eden ve şu ana dek en an-

lamsız geleni şuydu: Anastasya, oğlumla ilişki kurabilmek için düşüncelerimin belli bir saflığa ulaşması, içimin de temizlenmesi gerektiğinden bahsetmişti. Yalnız, somut olarak içimin hangi kısmını temizlemem gerektiği açık değildi.

Çocuğun yanına giderken tıraş olmamı, sigara içmememi ya da temiz giyinmemi söyleseydi açık olurdu. Fakat onun bahsettiği bilinç ve içsel temizlikti. İyi de insanın içini temizleyebilen bir fırçayı nerede satıyorlar ki? Hem içimde bu kadar kirli olan ne var? Haydi, diğer insanlardan iyi değilim diyelim, ama onlardan kötü de değilim. Her kadın, erkeğinden böyle taleplerde bulunursa, insanlık için ebedi bir Araf yaratmış oluruz. Hiç adil değil. İşte ben de Anastasya'ya, Medeni Kanun'un boşanma halinde bile ebeveynlerden birinin, diğerini sebepsiz yere çocuğu görme hakkından mahrum edemeyeceğini belirten maddesinin bir kopyasını getiriyordum. Elbette bizim kanunlar Anastasya için pek bir anlam ifade etmiyordu ama bu madde hiç de yabana atılır bir şey değildi doğrusu. Çoğu insan kanunlara göre yaşar. Ben de Anastasya'yla daha sert konuşmalıyım. Çocuğa dair haklarımızda eşit olmalıydık. Anastasya'ya karşı daha sert davranmaya önceden karar vermiştim. Fakat şimdi bu ilk kararına dair şüphelerim vardı. Şu nedenle: Sırt çantamda diğer eşyaların yanı sıra, okur mektupları da vardı. Hepsini yanıma alamamıştım çünkü çok fazla mektup gelmişti. Sırt çantama sığacak gibi de değillerdi elbette. Okurların çoğu mektuplarında Anastasya'ya anlayışla yaklaşıyordu. Ona Mesih, tayga perisi, tanrıça diye hitap ediyor, şarkılar, şiirler ithaf ediyorlardı. Bazılarıysa bir dostlarıyla konuşur gibiydi. Bu mektup seli, beni sözlerimde ve davranışlarımda daha dikkatli olmaya zorluyordu.

Yegoriç'in motorunun yanında üç saattir oturuyordum. Yegoriç'in torununun yanında iki adamla yaklaştığını gördüğümde akşam oluyordu. Yaşlıca, altmış yaşlarında göstereni, yelken bezinden

bir yağmurluk ve lastik çizmeler giymişti; yüzü kızarmıştı, çakırkeyif olduğu çok belliydi, zira hafifçe sallanarak yürüyordu. Diğeri, genç olansa otuz yaşlarında, sağlam yapılı bir adamdı. Daha yakına geldiklerinde, genç Sibiryalının kumral saçlarında aklar gördüm. Daha yaşlı olan adam bana yaklaşıp çabucak şöyle dedi:

“Merhaba yolcu! Anastasya’ya mı gidiyorsun? Götürürüz. Beş yüz bin ve yol için de iki şişeye mal olur.”

Anastasya’ya ulaşmaya çalışan bir tek ben değildim, artık bu anlaşılmıştı; ücret de bu yüzden o kadar yüksekti. Bu adamlar için Anastasya’nın yerine giden sıradan bir ziyaretçiydim. Yine de şöyle sordum:

“Neden Anastasya diye birine gittiğimi düşündünüz, sadece köye gidiyor olamaz mıyım?”

“Köye de olsa beş yüz bini hazır et. Beş yüz bin yoksa köye de götürmeyiz.”

Yegoriç benimle pek de dostça konuşmuyordu.

Hem bu kadar çok para istiyor, hem de dostça davranmıyorlar, diye düşündüm. Neden acaba?

Başka şansım yoktu ve kabul etmek zorundaydım. Ama Yegoriç paraya, özellikle de genç ortağını yollayıp aldırtdığı iki şişe votkaya rağmen bana karşı daha da düşmanca bir tutum sergilemeye başlamıştı. Yanımdaki bir taşa oturup kendi kendine homurdanmaya başladı:

“Köyeymiş... Ne köyü yahu? Köy dediği altı ev ve yarı ölü birkaç insan. Öyle köyü kim n’apacak?”

Bir laf açmış olmak ve düşmanca tavrını biraz yumuşatmak için Yegoriç’e, “Ee, Anastasya’ya sık sık ziyaretçi götürüyor musunuz? Taşımacılık iyi bir iş galiba, değil mi? ” diye sordum.

Ama Yegoriç öfkeyle karşılık verdi:

“Onları kim davet ediyor ki? Bir sürü avanak geliyor. Hiçbir şey de onlara engel olamıyor. Anastasya’dan davet mi aldılar, ha?

Davet etti mi? Etmedi! Adamın birine hayatını anlatmış. Adam da bunun üzerine bir kitap yazmış. Pekâlâ, pek güzel. Yazsın. Ama nerede olduğunu neden ele veriyor? Biz hiç vermedik. Ama adam, onu bir kez görmekle hemen hayatını yazıyor, yaşadığı yeri ele veriyor. Böyle yapılırsa ona rahat, huzur vermeyeceklerini kocakarılar bile anlar.”

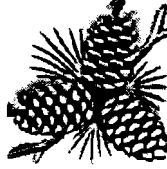
“Yani Anastasya hakkında bir kitap mı okudunuz?”

“Ben kitap okumam. Ama ortağım Saşka tam bir kitap kurdu. Bu arada seni köye yetiştiremeyiz. Çok uzak. Motor da o kadar güçlü değil. Ancak ilerideki bir balıkçı kulübesine kadar götürür, orada geceleriz. Sabah ben balık avlarken Saşka da seni götürür.”

“Öyle olsun bakalım” diye razı oldum ve iyi ki Yegoriç, Anastasya hakkındaki kitabı benim yazdığımı bilmiyor, diye düşündüm.

Yegoriç’in ortağı Saşka votka şişeleriyle döndü. Sonra olta takımlarını motora yerleştirmeye başladılar ki tam bu sırada Yegoriç’in torunu Vasyatka neredeyse yolculuğun kısa kesilmesine neden oluyordu. Yeni bir radyo alıcısı için Yegoriç’ten para istemeye başlamıştı.

“Anten sınığını çoktan bulup yerleştirdim, telim de var” diyordu Vasyatka, “Alıcıyı açtık mı bir sürü kanal yakalayacağız.”

Saçmalık İçin Para mı?

“Bak ne becerikli torunum var” diye övündü Yegoriç, sesinde hafif bir coşkuyla. “Meraklı, tam bir usta. Aferin Vasyatka. İyisi mi verelim parasını.”

İma gayet açtı; ben para çıkarmaya davranırken, övgülerden cesaretlenen Vasyatka devam etti:

“Kozmonotlar hakkındaki her şeyi duymam gerek. Hem bizimkiler hem de Amerikalı kozmonotlar hakkındaki her şeyi. Büyüyünce ben de kozmonot olacağım.”

Yegoriç birden kulak kesildi:

“Ne? Ne dedin sen?”

“Büyüyünce kozmonot olacağım.”

“Hah, böyle saçma sapan bir şey için benden asla para alamayacaksın öyleyse Vasyatka.”

“Kozmonotluk hiç de saçma bir şey değil. Herkes kozmonotları sever. Onlar kahramandır, hep televizyona çıkıyorlar. Kocaman uzay gemileriyle dünyanın etrafında uçuyorlar hep. Bir sürü bilim insanıyla uzaydan konuşuyorlar.”

“Peki, ne işe yarıyor konuşmaları? Onlar orada uçarken Ob’da ki balıklar sürekli azalıyor.”

“Havanın nasıl olacağını herkese kozmonotlar söylüyor. Tüm dünyada ertesi gün havanın nasıl olacağını biliyorlar” diye devam etti Vasyatka bilimi savunmaya.

“Aman ne şaşırtıcı. Gidip Marfa Nine’ye sorarsın; yarın, öbür gün hatta gelecek yıl havanın nasıl olacağını sana söyler. Hem para da almaz senden, ya senin kozmonotlar? Senin kozmonotlar Petya’nın paracıklarını yiyor. Babanın paracıklarını.”

“Devlet kozmonotlara çok para veriyor.”

“Peki, devlet o paraları kimden alıyor? Nereden alıyor, Tanrı’nın cezası? Baban Petya’dan alıyor. Ben balık tutuyorum, uyanık bir işadamı olmak isteyen Petya onları şehirde satıyor, devletse ona, ‘Vergini öde, tüm paranı bize ver, bir sürü giderimiz var’ diyor. Duma’daysa ha bire bağrışıyorlar, çeşme başındaki karılardan beterler. Uyduruk bir sürü şey icat ediyor, kendilerini akıllı sanıyorlar. Orada rahatları yerinde tabii; tertemiz, konforlu tuvaletlere giriyorlar ama bizim nehir gittikçe kirleniyor. Bu saçmalığı kafandan atmadıkça para falan alamazsın Vasyatka. Ben de kimseyi bir yere götürmüyorum artık, böyle bir saçmalık için para falan kazanamam.”

Herhalde çakırkeyif olduğu için iyice parlayan Yegoriç, ciddi ciddi yolculuğu iptal edecekti neredeyse. Sonra Saşka’nın getirdiği votkalardan birini açıp bir yudum aldı, bir sigara yaktı ve biraz sakinleşti; biz de motora bindik. Vasyatka’ya para vermediği gibi, yolculuk boyunca “Saçmalık” diye homurdanıp durdu.

Eski motor, fena halde gümbürdüyordu. Konuşmak çok zordu. Tek pencereci avcı kulübesine dek tek kelime etmedik. Gökte ilk

yıldızlar belirmişti. Kıyıda açtığı şişeyi motorda bitiren Yegoriç, Saşka'ya şöyle mırıldandı:

“Be-ben yatıyorum. Siz de burada ateşin yanında ya da kulübede, yerde yatarsınız. Gün ağarınca onu bizim oraya götürürsün.”

Yegoriç, kulübenin daracık kapısından geçmek için iki büküm eğilirken, dönüp sertçe bağırdı:

“Bizim oraya! An-anladın mı Saşka?”

“Anladım” diye cevap verdi Saşka sakince.

Ateşin başına oturup kömürde pişmiş balıklarımızı yerken, Saşka'ya, Yegoriç'in kuşkulanmama neden olan sözlerinin ne anlama geldiğini sordum:

“Aleksandr, Yegoriç'in beni götürmeni söylediği şu ‘sizin orası’ nerede söylesene?”

Aleksandr sakince cevap verdi:

“Bizim orası... Anastasya'nın oraya giden yolun karşı kıyısı oluyor.”

“İşe bak! O kadar para alıyorsunuz ama istenilen yere götürmüyorsunuz demek?”

“Evet, aynen öyle yapıyoruz. Anastasya için, ona karşı suçumuzu hafifletmek için tüm yapabileceğimiz bu.”

“Ne suçu? Hem neden bunu bana itiraf ediyorsun? Beni ‘sizin oraya’ nasıl götüreceksin artık?”

“Motoru istediğin yere yanaştıracağım. Paraya gelince, kendi payımı iade edeceğim sana.”

“Niye bana böyle bir iyilik yapacaksın?”

“Seni tanıdım. Hem de ilk görüşte tanıdım Vladimir Megre. Kitabını okudum, fotoğrafını da kapakta görmüştüm. Seni istediğin yere götüreceğim. Yalnız bir şey söylemem gerek... Söyleyeceklerimi dikkatle dinle. Düşün. Taygaya gitmemelisin. Zaten

bulamazsın... Anastasya gitti. Sanırım tayganın içlerine gitti. Ya da hiç bilmediğimiz bir yerlere. Artık ona ulaşamazsın. Kendini öldürürsün. Ya da avcılar seni vurur. Avcılar kendi bölgelerinde yabancılara karşı acımasızdır. Kendilerini gereksiz yere tehlikeye atmamak için yabancıların işini uzaktan bitiriyorlar.”

Aleksandr konuşurken gayet sakin görünüyordu; yalnızca ara sıra bir değnekle ateşi dürtüp geceyi havai fişek gibi aydınlatan kıvılcımlar saçıyordu.

“Burada bir şey mi oldu? Ne oldu? Beni tanıdığına göre söylebilirsin. Ne oldu? Anastasya neden gitti?”

Aleksandr dingin bir sesle cevap verdi:

“Ben de, bunları anlayabilecek birine anlatmak istiyordum zaten. Anlaman... ve anlaman için nereden başlamam gerektiğini bilemiyorum...”

“Olduğu gibi, basitçe anlat işte.”

“Basitçe mi? Doğru, her şey çok basit aslında. Yalnız, sarsıcı olan da bu basitlik. Sessizce ve elinden gelirse kesmeden dinle o zaman.”

“Kesmem. Kısaca anlat. Fazla uzatma.”

Davetsiz Misafirler

Aleksandr, Sibiryalılar gibi sakince konuşmaya başladı ama bu saçları ağarmaya başlamış Sibiryalı genç adamın ruhundaki heyecanı sesinde hissetmek mümkündü.

“Kitabın ‘Anastasya’yı okuduğumda, Moskova Üniversitesi’nde ihtisas yapıyordum. Felsefe ve psikolojiyle ilgileniyordum. Doğu dinleri eğitimi alıyordum. Tam anlamıyla derslerime gömülmüştüm. Sonra birden Anastasya ortaya çıktı... Öyle dünyanın bir ucunda da değil, doğduğum yerde, Sibirya’daydı. Sözlerindeki muazzam gücü, mantığı ve anlamı hissedebiliyordum! Tanıdık ve o ölçüde muazzam şeylerdi! İçimde uyanan o olağanüstü hislerin yanında eğitimim önemsiz kalıyordu. Ben de her şeyi bırakıp, karanlıktan ışığa koşar gibi eve koştum. Anastasya’yı görmek istiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Eve döner dönmez Yegoriç’le birlikte kitabında tarif ettiğin nehir kıyısındaki yere motorla geziler yapmaya başladık. Sonunda yeri bulduk. Zamanla başka insan-

lar da Anastasya'yla tanışmak istedi. Bulunduğu yerle ilgili sorular sordular. Ama hiç kimseyi oraya götürmedik. Yerliler olan biteni kavrayacak; ziyaretçileri cesaretlendirmeyecek kadar akli başında insanlardı. Ama bir defasında biz, doğrusunu söylemek gerekirse Yegoriç'siz, yani yalnızca ben bir grup insanı oraya götürdüm."

"Bunu neden yaptın?"

"O zamanlar iyi bir şey yaptığımı sanmıştım. Altı kişiydiler. İkisi, önemli bilim insanıydı ve görünüşe bakılırsa epey geniş olanakları vardı. Ya da arkaları sağlamdı ve geniş olanaklar sağlayarak onları buraya yollamıştı birileri. Diğer dördüyse onların korumalarıydı. Hem de silâhlı korumalar. Epey cephaneleri ve telsizleri de vardı. Beni kılavuz olarak tuttular. Kabul ettim. Ama para için değil. Baştan uzun uzun konuştuk. Yolculuklarının asıl sebebini saklamadılar: Anastasya'yla görüşmek. Liderleri kır saçlı, yakışıklı, Boris Moyseyeviç adlı bir adamdı ve Anastasya'nın, tek başına, bilim adına birçok araştırma enstitüsünden daha fazla şey yapabileceğini kavramıştı.

"Onu taygadan çıkarıp alışıktığı olduğu yaşam koşullarına göre düzenlenmiş bir yere götürmeyi planlıyorlardı. Güvenliğini de garanti ediyorlardı. Boris Moyseyeviç şöyle demişti:

'Bunu biz yapmazsak bir başkası yapacak. Başına her türlü şey gelebilir. Anastasya olağanüstü bir fenomen, onu korumak ve keşfetmek görevimizdir.'

"Boris Moyseyeviç'in Stanislav adında bir de asistanı vardı; gıyaben de olsa Anastasya'ya âşıktı. Görüşleri bana makul gelmişti. Kooperatifçilerden ufak bir tekne kiraladılar. Tekneye de bir kamyonla, variller dolusu uçak yakıtı yüklediler.

"Hedefimize vardığımızda, kıyıya çadırlar kurup telsizle bir helikopter çağırdılar.

"Helikopter hava fotoğrafçılığı aletleri, kameralar ve daha bir sürü görülmemiş araç gereçle donatılmıştı. Her gün tayganın üzerinde alçaktan uçuyor, her metrekaresini fotoğraflıyorlardı.

“İki bilimci de her gün toplanan materyalleri inceliyordu. Bazen onlar da ilgilerini çeken bölgelere helikopterle giderlerdi. Helikopteri indirecekleri yeri, Anastasya’nın düzlüğünü arıyorlardı. Oraya inmeye kalkan helikopterin korkunç sesinin etraftaki tüm canlıları ürküteceğini düşünüyordum. Sonra Anastasya’nın bebeği olduğu da aklıma geldi, helikopterin gürültüsü onu da çok korkutacaktı. Bilimcileri, yeri belirledikten sonra oraya helikopter indirmemeleri konusunda ikna etmeye çalıştım. Helikopterle yeri belirleyip, bir harita çizmelerini ve yürüyerek gitmelerini önerdim. Ama Stanislav, Boris Moyseyeviç için taygada böyle uzun bir yolu tepmenin zor olacağını söyledi. Stanislav da tayga sakinlerinin huzurunu kaçırma konusundaki endişelerimi paylaşıyordu ama Boris Moyseyeviç’in Anastasya ve bebeğini sakinleştireceğine emindi. Her şey dördüncü gün oldu.”

“Ne oldu?”

“Helikopter rutin film ve fotoğraf çekimindeyken, biz de kendi işlerimizle meşgulken korumalardan biri taygadan kampımıza doğru tek başına gelen bir kadın fark etti. Bunu Boris Moyseyeviç’e bildirdi. Az sonra tüm kamp bize yaklaşan kadını izliyordu. İnce bir hırka ve uzun bir etek vardı üzerinde, başörtüsünü alnını ve boynunu kapatacak şekilde bağlamıştı. Grup halinde duruyorduk. Boris Moyseyeviç’le Stanislav en öndeydi. Kadın bize doğru geldi. Yüzünde ne korku ne de utanma ifadesi vardı. Gözleri... İnsana şefkatle, sevecenlikle bakan olağanüstü gözleri vardı. Bakışındaki içtenliği hissedebiliyorduk. Sanki gruba değil, her birimize tek tek bakıyordu. Anlaşılmaz bir heyecan sarmıştı hepimizi. Hepimiz, o olağanüstü gözlerden yayılan sıcaklığın tatlı esrikliğiyle, kelimenin tam anlamıyla kendimizden geçmiş gibiydik. Yoldan geldiği halde, oturması için ona yer bile gösteren olmamıştı aramızdan...”

“İlk konuşan o oldu. Sakin ve son derece sevecen bir tonla: ‘İyi günler Beyler’ dedi.

“Tek kelime etmeden öylece duruyorduk. İlk olarak Boris Moyseyeviç karşılık verdi:

‘Merhaba’ dedi hepimizin adına. ‘Lütfen kendinizi tanıtır mısınız?’

‘Benim adım Anastasya. Sizden bir şey rica etmeye geldim. Lütfen helikopterinizi geri çağırın. Buralar için zararlı oluyor. Aradığınız benim. İşte geldim. Elimden geldiğince sorularınıza cevap vermeye çalışacağım.’

“‘Evet, elbette, sizi arıyorduk. Kendiniz geldiğiniz için teşekkür ederiz. Bu, birçok sorunu kendiliğinden hallediyor’ dedi Boris Moyseyeviç. Ama çadırın orada bir masa ve sandalyeler olması- na rağmen hâlâ ona oturmak isteyip istemediğini sormamış, Anastasya’yla özel konuşmak için ayrı bir yere de götürmemişti. Anastasya’nın birden ortaya çıkması onu da şaşkına çevirmişti herhalde. Hemen niye orada olduğumuzu anlatmaya koyuldu:

‘Evet, çok iyi... demek kendiniz geldiniz; bizim buraya geliş sebebimiz de sizsiniz zaten. Endişelenmeyin, helikopteri hemen çağırırız.’

“Boris Moyseyeviç, baş korumaya hemen telsizle helikopter pilotuna kampa dönüş talimatı vermesini emretti. Sonra Anastasya’ya dönüp daha sakin ve kendinden emin bir tonla konuşmaya başladı:

‘Anastasya helikopter şimdi geliyor. Meslektaşlarımızla helikoptere binersiniz. Oğlunuzla yaşadığınız yeri onlara gösterirsiniz. Helikopterin nereye ineceğini siz seçer, oğlunuzu da alırsınız. İkinizi de Moskova yakınındaki koruya götürürüz. Korudaki her şeyi isteğinize göre düzenleriz. Her şeyi yoluna koyarız. Kimse sizi orada rahatsız etmez. Koru sürekli koruma altındadır zaten. Siz yerleşir yerleşmez güvenliği de artırırız. Yalnız bazen, elbette size uygun olan zamanlarda, bilim insanları sizinle görüşmeye gelir. Tabii gayet yetkin insanlar gelecek. Onlarla görüşmek sizin için de ilginç olacak. Felsefeniz kadar doğa ve sosyal olaylar hak-

kındaki görüşlerinize ilgileniyorlar. İsterseniz değerli bir asistan da verebiliriz size. Sürekli yanınızda olacak ve sizi anlayabilecek biri. Genç yaşına rağmen, şimdiden önde gelen, yetenekli bilim adamlarındandır. Üstelik daha görmeden size âşık olan biri. Ben-
ce güzel, mutlu bir çift olursunuz. Sadece akademik kariyeriyle değil, yaşam tarzıyla da size lâyük biri. İşte burada.'

"Boris Moyseyeviç, Stanislav'a dönüp eliyle gelmesini işaret etti.

'Gelsene Stanislav, ne duruyorsun? Tanıt kendini.'

"Stanislav gelip Anastasya'nın karşısında durdu ve bir parça utanarak konuşmaya başladı:

'Boris Moyseyeviç benim duygularımı ifade etti bile. Bu sizin için biraz ani oldu sanırım Anastasya; ama gerçekten size teklifte bulunmaya hazırım. Oğlunuzu evlat edinmeye ve ona öz çocuğum gibi bakmaya hazırım. Çıkabilecek sorunların çözümünde yardımcı olmaya da hazırım ve sizden, beni bir arkadaş olarak görmenizi rica ediyorum.'

"Stanislav, Anastasya'nın önünde zarif bir reverans yaparak elini tutup öptü. Çok yakışıklı ve zarif görünüyordu. Anastasya farklı giyinseydi... Gerçekten de çok güzel ve uygun bir çift olurlardı. Anastasya Stanislav'a kibar, ciddi bir tavırla karşılık verdi:

'Bana olan ilginize teşekkür ederim... Beni düşünmenize de minnettarım. Eğer gerçekten kendinizi, sevginizi paylaşarak bir başka insanı mutlu edebilecek, hayatını güzelleştirecek kadar güçlü hissediyorsanız, arkadaş çevrenizde de hayatından memnun olmayan, mutsuz bir kadın olabileceğini hatırlayın. Dikkatinizi ona yöneltin, onu sevin ve mutlu edin.'

'Ama ben sizi sevmek istiyorum Anastasya.'

'Ben zaten biriyle mutluyum. Enerjinizi benim için boşa harcamayın. Size benden çok ihtiyaç duyacak kadınlar var.'

"Boris Moyseyeviç, Stanislav'ın yardımına koşmaya karar verdi.

‘O biri karşılaştığınız adam, değil mi Anastasya? Herhalde Vladimir’i kastediyorsunuz; ama o, toplumumuzun iyi örneklerinden biri olmaktan çok uzak doğrusu.’

‘Ağzınızdan çıkacak bu ve benzeri yargılar, hislerimi değiştiremez. Hislerimi kontrol edemem.’

‘Peki ama neden karşılaşmak için özellikle Vladimir’i seçtiniz? Dindar ya da eğitilmiş olmaktan, hatta normal bir yaşam sürmekten bile çok uzak. Sadece sıradan bir işadamı. Nasıl oldu da ona âşık oldunuz?’

“Bir noktadan sonra” diye devam etti Aleksandr, “Boris Moyseyeviç, Stanislav ve yanlarındakilerin asıl amaçlarını anlamaya başlamıştım: Anastasya’yı ne pahasına olursa olsun alıp götürmek ve istemese de onu kendi çıkarları için kullanmak. Bunun kimin fikri olduğu da önemli değildi, kendilerinin ya da daha yukarıdaki birilerinin planlarını uygulamak için ellerinden geleni yapacaklardı. Hiçbir şey, en ikna edici görüşler bile onları durduramazdı. Muhtemelen Anastasya da bunu anlamıştı. Gerçi niyetlerini anlamaması, sezmemesi de mümkün değildi ya. Buna rağmen, karşısında duran adamlara yakın arkadaşlarıymış gibi iyi davranabiliyordu. En mahrem konularda bile samimi ve açık konuşuyordu; şiddeti dizginleyen ya da daha doğrusu önleyen de onun bu yaklaşımı ve samimiyetiydi. Boris Moyseyeviç’le Stanislav’ın, onun sana karşı hislerini soğutma çabalarını öyle ustalıkla savuşturuyordu ki, öne sürdükleri her görüş anlamsız oluyordu sonunda.

“Âşık bir kadının, sevdiği adamın gerçekte kim olduğunu, ne yapıp ettiğini değil de sadece iyi taraflarını gördüklerini söylerler. Ama onun görüşleri biraz daha farklıydı. Anastasya’nın birden ortaya çıkmasının telâş geçince sessizce kayıt cihazımı çalıştırmayı başarmıştım.

“Sonradan Anastasya’nın söylediklerini sık sık dinleyip, çözmeye çalıştım. Hepsini hatırlıyorum... Bu hatırladıklarım da bütün bilincimi altüst ediyordu.”

“Neymiş bilincini altüst eden?” Anastasya’nın benimle ilgili ne söylediğini merak etmiştim. Aleksandr devam etti:

“Boris Moyseyeviç, neden ille de bu adama âşık oldunuz, diye sorduğunda Anastasya basit bir karşılık verdi:

‘Bana böyle bir soru sormanın anlamı yok. Âşık biri, sevdiği insanı neden sevdiğini açıklayamaz. Âşık olan her kadın için, sevdiği erkek dünyadaki en iyi, en özel insandır; onun seçtiğidir. Benim sevdiğim de benim için en iyisi.’

‘Hâlâ seçiminizin anlamsızlığını kavrayamıyorsunuz Anastasya. Aniden olmuş olsa bile saçma. Sizin gibi yetenekli birinin, akıllı ve mantığı, ilk andaki tutkuyu çoktan soğutmuş; bu adamın, diğerlerine kıyasla ne kadar değersiz olduğunu size göstermiş olmalıydı. Bunu bir daha düşünmelisiniz.’

‘Yeterince düşündüm ve sizinkiyle taban tabana zıt bir şey söylüyorum işte. Bu durumda daha fazla tartışmak zaman kaybı olacak. Bundan ötesi, sadece olup bitenlerin gizemli kaçınılmazlığını arttırmaya yarar. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek daha iyi...’

‘Neyi, anlamsızlığı mı? Çelişkiyi mi?’

‘Yalnızca ilk bakışta öyleymiş gibi görünüyor. Moskova’dan buraya uzun bir yolculuk yaptınız. Buraya gelebilmek için nehir boyunca küçük çaplı bir mücadele verdiniz. Sevgim hakkında sorular soruyorsunuz. Ama bir başka çelişkiyi gözden geçiriyorsunuz: Bu sevgi Moskova’da olanlarla daha iyi, daha net açıklanabilir. Bunu orada fark etmeniz sizin için daha iyi olurdu. Bu kadar yolu gelmenize gerek kalmazdı.’

‘Moskova’da neler oldu ki?’

‘Görünüşte çok basit. Ama sadece görünüşte. Sizin basit, eğitimsiz ve ahlak yoksunu dediğiniz Vladimir, benimle tanıştıktan sonra her şeyi ardında bırakarak Sibiry’a dan Moskova’ya gitti. Sırf bana verdiği sözü yerine getirmek, iyi niyetli girişimcilerle ilişkiler kurmak için hem de. Üstelik parası kalmamıştı ama vazgeçmedi.

‘Moskova’da Tokmakov Sokağı 4 numarada iki katlı bir bina vardır. Bu binada eskiden Girişimciler Derneği’ndeki insanlar çalışırdı. Sonra yöneticiler ayrıldı. Demek de dağılmaya başladı.

‘Vladimir oraya gitti ve küçüklü büyüklü, bomboş ofisler yeniden canlanmaya başladı. Girişimcilere mektuplar yazdı. Sabahın erken saatlerinden gecenin bir yarısına kadar ofisinde çalıştı, hatta orada uyudu. İnsanlar ziyaretine gelmeye, ona ve yapmaya çalıştığı şeye inanıp yardım etmeye başladılar. Taygadayken ondan bunu yapmasını isteyen bendim. Bunun ne kadar önemli olduğunu Vladimir’e anlatmıştım.

‘Bir çalışma planı tasarlayıp ona anlattım. Düşündüğüm plana uygun hareket ettiğinde amaçlarına ulaşabilirdi. Ama önce kitabı yazmalıydı. Kitabın aracılığıyla pek çok şey açıklığa kavuşacak, bilgiyi yaymak mümkün olacaktı. İyi niyetli girişimcileri kitap sayesinde bulup bir araya getirebilecekti. Ayrıca yapacağı diğer şeyler için gereken kaynakları sağlamasına da yardımcı olacaktı.

‘Ama Vladimir, her şeyi kendisine göre, doğru saydığı şekilde yaptı. Beni neredeyse hiç aklına bile getirmede. Planın önemi ni anlamış ve hayata geçirmeye başlamıştı. Yalnız kendi usulünce ilerliyor, sırayı atlıyordu.

‘Bu yüzden amaçlarına ulaşması olanaksızlaştı. Ama Vladimir bunu bilmiyordu; inanılmaz bir inat ve beceriklilikle işine devam etti. Ona inanan insanlardan yardım aldı. Yeni girişimciler birliğinin filizleri çok ağır büyüyordu. Bu kadarı bile inanılmaz ama oldu işte. Birleşmeyi başardılar. Yani iyi niyetli girişimciler. Bu girişimcilerin adreslerinin bulunduğu bir liste mevcut, isterseniz kontrol edebilirsiniz.’

‘Listeyi gördük. Kitabın ilk baskısıyla birlikte yayımlandı. Fakat sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım Anastasya. Tam bir hayal kırıklığına hem de. Bahsettiğiniz listede, alkollü içecekler üreten, örneğin Kristall Moskova İçki Fabrikası gibi işletmeler de var. Elbette ürünlerinin kutsal bir amaçla, davayla uzaktan yakından bir ilgisi yok.’

‘Dünyada her şey görelidir. Kristall de diğerlerine kıyasla daha kötü olmayabilir. Ayrıca burada, her şeyi değiştirebilecek olan düşüncelerden söz ediyoruz. Bugünün gerçekliği, dünkü düşüncelerin ürünüdür.’

‘Bu sözlere elbette katılabilirim. Fakat sizin Vladimir, iyi niyetli girişimcilerden bir birlik oluşturmayı başaramadı yine de. Sizi temin ederim, böyle bir adama ümit bağlanmaz Anastasya.’

‘Olayların sırası bozulduğundan Vladimir amacına ulaşamazdı. Moskova dışına bilgi akışı sağlayacak olanaklardan yoksundu. Bazı aksiliklerle karşılaştı ve işini sürdürmesi için gereken ofisleri, iletişim araçlarını, hatta yatacak yerini bile kaybetti. Tokmakov Sokağı’ndaki binadan ayrılmak zorunda kaldı. Ama böylece ona yardım eden bir grup Moskovalı’dan da mahrum kaldı. Yaşamını sürdürmeye yetecek parası da kalmamıştı. Yardımcılarına emeklerinin karşılığını ödeyecek parası, kalacak yeri, hatta kışlık giysisi de yoktu. O ailesini, ailesi de onu terk etti. Peki, tüm bunlara rağmen, o Moskovalı grubuyla birlikte buz tutmuş yollarda metroya doğru yürürken onlara neden söz ediyordu biliyor musunuz? Her şeye yeniden başlamaktan. O haldeyken bile bir plan yapmaya, bir şeylere başlamaya çalışıyordu. O bir girişimci. Moskovalılar ona kulak verip inandılar ve izlediler. Onu sevdiler.’

‘İzninizle şunu soracağım: Neden?’

‘Nedenini, onda ne bulduklarını Moskovalı gençlere sorun. Tokmakov Sokağı’ndaki binaya gidin ve güvenlik görevlilerine, Vladimir’in karnını doyurmak için neden işe gelirken yanlarında yiyecek dolu küçük kutular, paketler taşıdıklarını sorun. Üstelik bunun, bir bağış gibi görülmesinden, onu gücendirmekten çekiniyorlardı. Ona bağlı çalışmayan bu güvenlik görevlileri, bir parça ev yemeği yiyeblsin diye evlerinde borş ve türlü çorbalar pişiriyorlardı. Onu seviyorlardı. Sizce neden?’

‘Binaya gittiğinizde, orada sekreterlik yapan güzel kadınla konuşun bir de; eski bir aktris, *Dikenler Arasından Yıldızlara* fil-

minde başrolü, iyi kalpli uzaylı kızı oynamıştı. Gayet de iyi oynamıştı. İnsanları, dünyayı korumaya ve sevmeye çağıran güzel bir film di. Sorun bakalım, aynı binadaki başka bir şirkette çalışırken, neden ona sezdirmeden Vladimir'e yardım etmeye çalışmış? Onun sekreteri falan değildi ama yine de yardım etti. Neden sevdiğim adama öğle yemeklerinde çay kahve götürdü? Hem, götürdüğü şekeri, çayı, bisküvileri şirketinden alıyormuş gibi davranıyordu. Aslında hepsini evinden getiriyordu. Hiç de zengin değildi üstelik. O da Vladimir'i sevdi. Sizce neden?

'Bu arada Vladimir tüm gücünü yitirmiş, ölmek üzereydi. Fiziksel olarak tükenmişti. Ama ölümün eşiğindeyken bile amacına ulaşmaya çalıştı. Sonuçta o bir girişimci. Ruhu epey güçlü.'

'Kinayeli konuşuyorsunuz Anastasya, *ölmek üzereydi* derken ne demek istiyorsunuz? Bir başka anlamı mı var?'

'Kinaye falan yok, basbayağı öyleydi. Moskova'dayken, birkaç gün içerisinde bedeni iflas edecekti neredeyse. Genelde o haldeki bir insan kıpırdamadan yatar. Ama o, ayaktaydı ve çalışıyordu.'

'Herhalde sizin sayenizde, değil mi Anastasya?'

'Kırk iki saat boyunca ona ışığımla bir dakikalığına, bir saniyeliğine bile ulaşamadım. Hem dahası da var. Işığım, ruhu zayıflamış bir bedeni canlı tutamaz. Ama Vladimir'in ruhu mücadele ediyordu. Mücadele içindeki ruhu da ölümün yaklaştığını fark etmedi. Işığa da kendisi yardım etti. Sonra daha ufak ışıklar, benimkine yardıma geldi. Çok ama çok zayıf ve bilinçsizdiler fakat oradaydılar işte. Bu ışıklar, Moskova'da çevresinde bulunan ve onu seven insanlara aitti.

'Ölmek üzere olan bedeni yeniden yaşamla dolmaya başladı. Yeterince içten bir sevginin karşısında ölüm bile geriler. İnsanın ölümsüzlüğü sevgide ve ona duyulan sevgiyi canlandırma, ateşleme yeteneğindedir.'

'Ölmek üzere olan bir beden hareket edemez. Hep kinayeli konuşuyorsunuz, hiç bilimsel değil.'

‘İnsanların biliminin ölçütleri geçicidir. Bugünün çok ötesinde hakikatler de vardır.’

‘İyi ama bu çağda bilim insanları nasıl inansın buna? Bize mutlaka nesnel aygıtlarla elde edilmiş sonuçlar gerek.’

‘Pekâlâ. Kursk Terminali’ne gidin o zaman. Orada, metro girişinin yanında otomatik bir fotoğraf kabini vardır. Vladimir, kötü olduğu zamanlarda, bir geçiş kartı için bu kabinde renkli fotoğraf çekti. Bu fotoğraflardan birini Leninskiy Prospekt 42 numaralı binada bulabilirsiniz. Vladimir’de de bir tane olabilir. Fotoğrafa dikkatlice bakınca, ölüm halindeki bir bedenin tüm işaretlerini göreceksiniz, hatta yüzündeki kadavra beneklerini bile yakalamış otomatik makine. Fakat gözlerindeki canlılığı da göreceksiniz. Ruhunun mücadelesini de.’

‘Yine de onu ancak siz kurtarabilirdiniz Anastasya. Söylesenize, neden onun için bu kadar uğraştınız? Neden?’

‘Onu kurtaran bir tek ben değilim. Gidip Moskovalı üç öğrenciye sorun bakalım, neden parasını kendi ceplerinden ödeyerek Vladimir’e bir daire tutmuşlar? Vladimir başarısızlığının nede-nini nihayet anlayıp kitabı yazmaya koyulduğunda, sınav döneminde olmalarına rağmen neden, nereden olursa olsun para kazanmaya çalışmış, akşamlarını da onun yazdıklarını bilgisayara aktarmakla geçirmişler? Neden? Bu soruyu, zor anlarında Vladimir’in yanında olan pek çok Moskovalı’ya yöneltebilirsiniz. Gizemin anahtarı onlarda. bende değil. Neden Moskova ve Moskovalılar, onu koruyup yardımcı oldular, neden ona inandılar?’

‘O da. Moskova da yazdı kitabı. Bu şehir beni büyüledi! Âşık oldum ona! Teknolojik dünyanın yarattığı o manasız tufanların, makine gürültülerinin hiçbirisi, şehrin sakinlerinin içindeki iyilik ve sevgiyi boğamıyor. Makinelerin onca gürültüsü ve karmaşa arasından şehrin gücünü, bereketini hissediyorlar.’

‘Fakat bu söyledikleriniz gerçekten inanılmaz ve bir o kadar sarsıcı. Bunlar kendiliğinden gerçekleşmiş olamaz. Hepsi, sahip

olduğunuz eşsiz ışığın, akıl almaz maharetlerini bir kez daha kanıtlıyor bence. Vladimir’le bağlantı kuran Moskovalılar’ı aydınlattığınız apaçık. Bunu da yadsıyacak değilsiniz herhalde, değil mi? Tüm bu mucizeleri yaratan sizsiniz.’

‘Mucizeyi, sevgi yaratır. Vladimir’in etrafındaki insanlara ışığımla şöyle ihtiyatlıca bir dokundum gerçekten. Ama tek yaptığım, zaten sahip oldukları iyilik duygusunu, sevgiyi, aydınlık istekleri bir parça güçlendirmektir. Sadece içlerinde olanı güçlendirdim. Ve sonunda kitap Moskova’da basıldı. İlk baskı az sayıda yapıldı, kitap da incecikti. Ama insanlar satın aldı. Ve ilk baskı kısa sürede tükendi. Vladimir sadece taygada olup bitenleri anlatmakla kalmamış, tattığı, hissettiği tüm duyguları betimlemeye çalışmıştı dürüstçe. Ben pek çok okura iyi ve akıllı, Vladimir’sen aptal ve biraz kıt zekâlı görünüyorduk.

‘Evlerinde oturup kitabı okuyanlar, Vladimir’in Sibirya taygasının içlerinde, benimle baş başa kaldığına pek dikkat etmediler. Olup bitenler, o zamanlara göre Vladimir için epey sıradışıydı. Hem de hiçbir donanımı olmadan tayganın o kadar içine girmeyi ondan başka kim becerebilirdi, bilmiyorum açıkçası. Ve onun gördüklerini görünce nasıl davranırdı acaba? Vladimir dürüstçe olayları yazdı. Ama pek çok kişinin gözünde aptal durumuna düştü. Sizse kalkmış, neden onu seçtiğimi soruyorsunuz. Ve neden onu sevdiğimi.

‘Vladimir, kitabı yazarken pek çok şeyi kavradı. Çok çabuk kavlıyor her şeyi. Onunla konuşma fırsatı bulan birinin bunu gözden kaçırmaması olanaksız. Ama Vladimir, asla göz boyamaya çalışmadı.’

Evrenin Notaları

“Anastasya senden hararetle söz ediyordu” diye devam etti Aleksandr. “Tüm insanları ve olayları biliyordu. Onlara, ‘Vladimir’in yazdığı kitap ilk olarak Moskova’da küçük bir matbaada çıktı ve bir anda heyecanlı yorumlara, şiirlere, resimlere ve şarkılara konu oldu’ dedi.”

‘Kitap samimi anlatımı sayesinde, benim evrende arayıp bulduğum kombinasyon ve sembolleri aktarıyordu. Bunlar da insan için son derece yararlıdır, içindeki iyileştirici hisleri harekete geçirir.’

“Anastasya’nın bu sözleriyle huzursuzlaşan Boris Moyseyeviç, birden çadırın yanındaki masaya oturuverdi. Gizlice ses kayıt cihazını açmaya çalıştığını fark etmişim. Belki de önemli bir bilgiyi yakalama heyecanı ile etrafındaki herkesi unuttu. Öyle ki Anastasya’ya oturacak yer bile göstermedi; aklında yalnızca ondan alabileceği kadar bilgiyi bir an önce almak vardı. He-

yecanlanan ak saçlı bilim adamı birbiri ardına sorular sormaya başladı: ‘Dünyanın birçok ülkesinde bilim insanları çok pahalı aletlerle evrendeki sıra dışı sesleri yakalamaya uğraşıyor. Bu sesler orada bir yerde. Bilim onlardan haberdar. Belki de şimdilik hepsinden değil, sadece birkaçından. Belki sadece milyarda birinden. Onları yakalayabilmek için siz ne tür araçlar kullanıyorsunuz, Anastasya? İnsan aklını güçlü bir şekilde etkileyen bu sesleri ne tür bir araçla ayırt edebiliriz?’

‘Gereken araç uzun zamandan beri var. Adı da insan ruhu. Ruhun akordu ve saflığıyla evrendeki sesleri alır ya da reddederiz...’

‘Peki, güzel. Tamam. Diyelim ki öyle. Diyelim ki aldınız. Evrendeki milyarlarca ses içinden en iyisini seçtiğinizi, sonra da doğru bir şekilde birleştirdiğinizi farz edelim. Ama ses sadece bir alet ya da enstrüman kullanılarak yaratılabilir. O halde kitabın bu radaki rolü ne? Ses çıkaracak değil ya.’

‘Evet, kitap ses çıkartamaz. Ama bir nota defteri, bir partison gibidir. Okur, okuduğu kelimelerin seslerini gayriihtiyari içinde hisseder. Metnin içindeki kombinasyonlar, okurun ruhunda doğal, bozulmamış halleriyle yankılanır. Hakikati ve şifayı taşır. Ve ilhamla doldurur ruhu. Hiçbir insan yapımı enstrüman, ruhta yankılanan sesleri çıkaramaz.’

‘Peki, nasıl oldu da Vladimir, haklarında hiçbir şey bilmeden sizin kombinasyonlarınızı aktarabildi?’

‘Vladimir’in konuşmasına dikkat etmiştim. Ayrıca Vladimir’in olayları ya da duyduklarını özünden saptırmayacağını, hatta kendisini de olduğu gibi aktaracağını önceden biliyordum. Ama tüm işaret kombinasyonlarını aktarmadı. Ara vermeden yazması gerekiyordu. Bildiklerinin ancak bir bölümünü yorumlayabiliyor ve yazdıkça anlam vermeye uğraşıyordu. Yazmaya devam etmesi gerekiyordu. Sonunda ünü de yayılmıştı. Hem de benzersiz bir ün; artık girişimciler demediği için birazcık daha çaba harcaması yeterliydi. Ama Vladimir, durup dururken yine öngöremeyece-

ğim bir adım attı. Moskova'daki kirası ödenmiş dairesini ve okurlardan övgü alma fırsatını, Moskovalı arkadaşlarına bırakarak şehirden ayrıldı.'

'Neden yaptı bunu?'

'Sürekli, söylediklerime kanıt bulmak niyetindeydi. Bahsettiğim bazı şeylerin gerçekliğini bilimsel kanıtlarla desteklemek, onlara dokunmak istiyordu. Bu yüzden yazmayı bıraktı ve Kafkaslara gitti. Vladimir Moskova'dan, Kafkas dağlarındaki dolmenleri, yani o taş mezarları, on binlerce yıl önce yaşamış insanların ölmeye gittiği antik yapıları kendi gözleriyle görmek için ayrıldı. Bunları Vladimir'e ben anlatmıştım. Günümüz insanı için ne kadar önemli bir işlevleri olduğunu da.

'Vladimir, Gelencik adlı şehre geldi. Gelencik, Krasnodar ve Novorossiysk müzelerinden, dolmenlerle ilgili bilgi topladı. Sonra taş mezarları inceleyen birçok bilim insanı, arkeolog ve yerel gruplarla tanıştı. Bir müzede bulabileceği bilgiden çok daha fazlasını edinmişti onlardan. Tabii ben de fark ettirmeden ona yardım etmeye çalışmıştım. Vladimir'i ziyaret eden insanların ağızları aracılığıyla ona bir sürü yeni bilgi verdim, böylece karşılaştırma ve kendi sonuçlarını çıkarma fırsatı olacaktı. Ama topladığı bilgileri ona anlattıklarımın karşılaştırdığında, arkeologlar yol üzerindeki en yakın taş mezarı gösterdiklerinde ve Vladimir orada başka dolmenler de olduğunu fark ettiğinde kendi payına düşeni gayet hızlı ve kararlı davranarak yapmıştı zaten. Diğer dolmenler yerli halkın ilgisizliği sebebiyle harap haldeydi. Yöre halkı hiçbir zaman onlara gerekli ilgiyi göstermemişti. Vladimir inanılmaz gibi görünen bir şey yaptı. Üç ayda yöre halkının dolmenlere yönelik tutumunu değiştirmeyi başardı. Mezarlara çiçek getirmeye bile başlamışlardı. Gelencikli gruptaki kadınların girişimiyle bir dernek kuruldu. Adını da benim şerefime *Anastasya Evi* koydular. Demek, turistlere mezarlar hakkında doğru bilgi verebilsinler diye tur rehberleri için bir okul açtı; böylece onları harap etmek ye-

rine koruyacaklardı. Ayrıca *Akla Seyahat* adıyla yeni turlar düzenlemeye başladılar.

‘Gelencik’teki rehberler, herkese köklerimizden önemini ve Büyük Yaratıcı’nın, Doğa’nın eserlerini anlatmaya başladılar.’

‘Sizce bunların hepsi onun sayesinde mi oldu Anastasya? Sizin hiç payınız yok mu?’

‘Bu kadarını bile onsuz yapabilseydim, çok daha önceden yapardım. Bunu yapmayı çok istiyordum. Kadın atalarımın ölüme ulaştığı en uzak dolmenlerden biriydi o dağlardaki...’

‘Ama nasıl? Nasıl oldu da kimsenin tanımadığı bir adam, üstelik tek başına ve bu kadar kısa zamanda insanların tutumunu değiştirebildi? Ve nasıl oldu da öyle faal bir dernek oluşturabildi? Söylediğinize göre oranın yerlileri de bilimsel verilere, çeşitli yayınlara ulaşabiliyordu, müzelerden de haberleri vardı. Ama hiç kimse umursamamış.’

‘Evet, biliyorlardı ama hiç umursamıyorlardı.’

‘İyi ama neden ona kulak verdiler? Bunu nasıl başardı? İnsanların bilinçleri bu kadar çabuk değişmez ki.’

‘Vladimir bunu bilmiyordu. Bilincin bu kadar çabuk değişti-
rilemeyeceğini bilmiyordu, bu yüzden öyle davrandı ve sonuçta değiştirdi. Gidip şehri ziyaret edin, derneğe katılmış farklı insanlara sorun. Talihin nasıl ve neden Vladimir’e güldüğünü keşfedersiniz.

‘O şehirde olanlara sevinmişim. Bir *Anastasya* derneği... Vladimir’e danıştıklarında, bu adı o da uygun buldu. Benim için yaptığını, beni anlamaya ve sevmeye başladığını düşünmüştüm. Gerçekten de pek çok şeyi anlamıştı ama bana âşık değildi. Yaptığım bir sürü hata ve kusurlarım yüzünden bana âşık olmadı.

‘Kısa sürede farkına varmıştım... Hayalim gerçekleşmeye başlamıştı. İnsanlar karanlık güçlerin zaman dilimini atlatıyordu. Ve mutlu olacaklardı! Sevgime karşılık alamamam haricinde hayalim

gerçekleşiyordu. Bu da yaptığım tüm o hataların, kusursuz olmayışımın ve düşüncelerimin saf olmamasının bedeliydi.'

'Peki, ne oldu? Neden bu karara vardınız? Onun ne kadar kaba ve ilkel olduğu herkesin malûmu zaten. Bir büyüğünüz, bir aile babası olarak söyleyebilirim ki aileniz böyle bir birlikteliği kesinlikle onaylamazdı Anastasya, sizi temin ederim.'

'Rica ederim benim için bu kadar değerli bir insan hakkında bu şekilde konuşmayın. Kime ne kadar kaba gelirse gelsin ben Vladimir'i farklı tanıyorum.'

'İyi de tanınacak neyi var ki? Herkes işadamlarının ne tür insanlar olduğunu bilir, onun da tipik bir işadamı olduğu apaçık. Vladimir'e karşı tavrınız peşin hükümlü Anastasya.'

'Öyle ya da böyle bu benim fikrim. Ayrıca ailemin düşünceleri hakkındaki hükmünüz de yanlış.'

Kadın Atanın Ruhu

“Anastasya, ‘Bir sabah anlayıverdim...’ dedi ve bakışlarında geçmişin derinliklerine dalmış gibi bir ifade belirdi.”

‘O sabah Vladimir, geçici olarak tuttuğu dairede değildi. Işığım la da bulamıyordum onu. O gün, kadın atamın yüzyıllar önce ölmek için taş mezara gidişinin yıldönümüydü. Yıldönümlerinde daima onu anarım. Onunla konuşmaya çalışırım. O da benimle konuşur. Hani siz de yakınlarınızın ölüm yıldönümlerinde onları anmak, onlarla konuşmak için mezarlıklara gidersiniz ya. Ben de taygadaki yerimden ayrılmadan bunu yapıyorum işte. Işığım uzaktan görüp konuşmamı sağlıyor. O gün kadın atamı düşündüm, her zamanki gibi onunla konuşmaya çalıştım ama cevap alamıyordum. Hem de hiç. Bana karşılık vermiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. İşte o zaman, ışığımla dolmeni aramaya başladım. Buldum da. Olanca gücümle dolmeni aydınlattım. Ka-

dın atam yine karşılık vermedi. Bilmediğim bir şeyler oluyordu. Kadın atamın ruhu dolmende değildi.’

‘Anastasya rica etsem bir insan ruhunun nasıl bir şey olduğunu açıklar mısınız? Mesela neden oluşmuştur?’

‘Fiziksel varlığımız esnasında edindiğimiz tutku ve duygular da dahil olmak üzere, insanın içindeki tüm görünmeyen şeylerden oluşmuştur.’

‘Ruh da bilinen enerji çeşitlerinden birine mi sahiptir yani?’

‘Evet. Pek çok türü içeren bir enerjiler bileşimidir. Bu bileşimlerin bazıları, insanın fiziksel varlığının sona ermesiyle, sonradan bitki ve hayvanlarla birleşmek; doğa olaylarında temel görevler almak üzere çeşitli enerjilere ayrışır.’

‘Peki. nasıl bir güçleri vardır? Ayrışmayan bileşimlerin enerji potansiyelleri nedir?’

‘İnsandan insana fark gösterir. En zayıf olanları yerçekimini dahi yenemez. Her halükârda dağılır gider.’

‘Yerçekimi mi? En zayıfı demek... Peki, bir şekilde onu görmek mümkün mü? Ya da dokunmak? Hissetmek?’

‘Elbette. Örneğin bir kasırgada olabilir.’

‘Kasırga mı? Hani ağaçları köklerinden söküp atan, her şeyi altüst eden kasırga yani... Peki, en güçlünün sahip olduğu enerji nasıl bir şeydir?’

‘En güçlünün mü? En güçlüsü O’ndadır herhalde. Ben, O’nun enerjisini tamamen kavrayamam.’

‘Öyleyse ortalama bir ruhun enerjisi nasıl bir şeydir?’

‘Çoğu ortalama ruhun enerji bileşiminde, serbest zihinsel enerji vardır.’

‘Peki, böyle ortalama bir bileşimin enerjisi ne kadar güçlüdür?’

‘Zaten söyledim size; içinde serbest zihinsel enerji vardır.’

‘Bunun anlamı nedir? Neyle kıyaslanabilir? Nasıl tanımlanır?’

‘Neyle mi? Tanım mı? Aklınıza, hayalinize gelebilecek en güçlü enerji hangisidir?’

‘Bir nükleer patlamanmki. Yok, Güneş’in çekirdeğindeki reaksiyonlar.’

‘Bu söyledikleriniz, serbest zihinsel enerjinin ancak ufak bir parçasına eşittir. Tanımlara gelince, siz bunları, birbirinizle sözlü iletişim kurmak için uyduruyorsunuz. Sizin uydurduğunuz tanımların hiçbirisi bu durumu tarif edemez. İlle de bir tane istiyorsanız, bildiğiniz bir tanıma seçip onu sonsuzla çarpabilirsiniz.’

‘Kadın atanızın ruhsal enerjisi nasıl bir şey peki?’

‘İçinde serbest zihinsel enerji var.’

‘Kadın atanız hakkında nasıl bilgi edindiniz? Nerede ve nasıl ölmüş? On binlerce yıl önce olmalı!’

‘Ölmek için dolmene giden kadın atamla ilgili bilgiyi, onun soyundan gelenler kuşaktan kuşağa aktardı.’

‘Annenizden mi öğrendiniz siz de?’

‘Annem öldüğünde, böyle bir bilgiyi kavrayamayacak kadar küçüktüm. Kadın atalarım ile ilgili her şeyi dedemle büyük dedemden öğrendim.’

‘Ruh, bildik insan suretinde görülebiliyor mu?’

‘Kısmen evet. Tayf algısı, renk algısı ve içsel ritim değiştirebilirse ancak.’

‘Böyle bir şey mümkün mü ki?’

‘Sizin daltonizm dediğiniz olay, yani bir tür renk körlüğü bunun mümkün olabileceğini gösteriyor. Yalnız siz bunun insanın iradesi dışında gerçekleştiğini varsayıyorsunuz fakat hiç öyle değil.’

‘Kadın atanızın, annenizin, binlerce yıl boyunca kuşaktan kuşağa aktarılabilecek kadar değerli bir bilgiye sahip olduğunu söylemiştiniz. Bu bilgiyi bunca değerli kılan nedir?’

‘Kadın atam, kadınların bebeklerini emzirirken ne hakkında ve nasıl düşünmeleri gerektiğini bilen, bu yeteneğe sahip olan saf

atarlarımızın sonuncusuydu. On bin yıl önce yaşamış insanların, medeniyetle birlikte unutulmaya başlayan bilgisine sahipti. Bu bilgi günümüzde neredeyse tamamen yok oldu. Kadın atam, henüz çok yaşlı değildi ama bu bilgiyi koruyabilmek için taş mezar gitmek istedi. İnsanların bilinci tekrar aydınlandığında, emzikli kadınlara bu bilgiyi aktarma ihtiyacını kavrayacaklar. Sonra her şeyi anlamak için birbirlerine yardım edecekler. Kadın atam dolmende ölüme gidince, kadınlara gereken çok daha önemli gerçekleri öğrendi.'

'Neden özellikle bir dolmene gitti? Bu mezarların sıradan bir taş lahitten ne farkı var? Ayrıca, bir dolmende ölmek için neden iyice yaşlanmayı beklemedi? Bu hareketi bilinçli bir seçim miydi yoksa bir batıl inanç mı?'

'Bebek emzirme bilinci o zamanlar bile azalmıştı, ayrıca isteseler bile kadınların dolmenlere girmesine izin verilmiyordu. Yaşlı klan lideri, kadın atamı sayardı ve isteğini yerine getirmezse kendi yerine geçecek yeni liderin kadın atamı dinlemek bile istemeyeceğini, bunu sadece bir heves sayacağını biliyordu. Ama yaşlı lider, erkekleri, kadın atama bir dolmen inşa etmeye zorlamadı yine de. Bu yüzden kendi dolmenini kadın atama verdi. Bu kararı onaylamayan erkekler, kadın atamın içine girebilmesi için dolmenin tavanını kaldırmayı reddettiler. Bunun üzerine kadınlar bir araya gelip bütün bir gece dolmenin ağır tavanını kaldırmaya çalıştılar. Fakat tonlarca ağırlıktaki tavanı bir türlü kaldıramadılar; şafağa doğru, artık yürümekte bile zorlanan klan lideri, اساسına dayana dayana yanlarına geldi. Lider kadınlara gü-lümsedi, yüreklendirici sözler söyledi ve kadınlar, ağır tavanı kaldırıverdiler; kadın atam da içine girdi...'

'Dolmenin sıradan bir taş lahitten ne farkı vardır peki?'

'Görünüşte pek fark yoktur. Fakat taş lahit dediğiniz dolmene, insanlar ölmek için canlı canlı girer. Bir dolmen, günümüzdeki genel kanının aksine, basit bir dini yapı değildir. Gelecek kuşak-

lar için kendini görkemli bir şekilde kurban eden bir ruhun bilgeliliğine adanmış bir anıttır. İşleviyle bugün bile önemlidir. Ve bir dolmende ölmek, hiç de sıradan bir şey değildir. Aslında *ölmek* kelimesi bu duruma hiç uygun da değil.'

'Tahmin edebiliyorum. Taş bir odacık içine hapsedilmiş, canlı bir insan... Gerçekten sıra dışı, azap dolu bir ölüm şekli.'

'Dolmene giren insanlar hiç de azap çekmez. Ölümlerinin sıradışılığı, meditasyon yapmalarıdır. Ebedi bir meditasyon içindedirler, ruhları, bazı dünyevi duyguları da bünyesinde koruyarak, sonsuza dek dünyada kalır. Ölmek için dolmene giren birinin ruhu, sadece ebediyen bir bedenden yoksun kalır.'

'Nasıl meditasyon yapıyorlarmış?'

'Meditasyonun ne olduğunu artık siz de biliyorsunuz. Özellikle kadim Doğu dinlerindeki. Meditasyonun ufak bir parçasını anlamanıza yardımcı olacak öğretiler de var; maalesef temelini değil. Ayrıca meditasyon yapabilen insanlar da var günümüzde: Ruhlarının bir parçasını, bir süreliğine bedenlerinden ayırıp geri dönebiliyorlar. Dolmenin içindeyken ise, beden henüz sağken, ruh ondan defalarca tam olarak ayrılıp dönebilir; sonraysa sonsuza dek dolmende kalır. Bir başına, sonsuza dek ilk ataların bilgeliliğini paylaşacağı birilerinin gelmesini bekler. Beden bir parça daha yaşayabilse de fark etmez, artık kapalıdır. Ama beden canlıyken, ruhun da farklı boyutlar arasında gidip gelme fırsatı vardır, bu da ona, ulaşabildiği hakikati, sizin ölçülerinize göre inanılmaz bir hızla inceleme ve süzme olanağı verir. Dolmende ölen veya ebedi bir meditasyona dalan biri, ruhunun bir daha asla cisme bürünemeyeceğini bilir. Ruh, herhangi bir dünyevi bedene giremez, madde formuna dönemez artık. Asla dolmenden uzaklaşamaz veya uzun süreliğine terk edemez; fakat dolmeni ziyarete gelen canlı bir bedenin ruhunun bir parçasıyla iletişim kurabilir. İşte azaplı bir ölümden ve genel olarak azaptan söz ederseniz, konumuz örneğindeki tek azap verici yan, binlerce

yıldır hiç kimsenin bu dolmeni ziyaret edip var olan bilgiyi almasıdır. Talebin olmaması, dolmenler için en büyük trajedidir. Hatta talebin...'

'Anastasya, emzikli bir kadının bu bilgiye, yeteneğe sahip olması sizce çok mu önemli?'

'Çok önemli.'

'Peki neden? Ne de olsa, anne sütü bebeğin sadece bedenini besliyor.'

'Sadece bedeni değil. Anne sütü muazzam bir bilgi ve hassasiyet de taşır. Siz de bilirsiniz ki her maddenin kendine has bir bilgisi, ışınımı, titreşimi vardır...'

'Evet, öyle. Fakat anne sütü nasıl hassasiyet aktarabilir ki?'

'Aktarabilir çünkü kendisi gayet hassastır. Annenin duygularıyla arasında kopmaz bir bağ vardır. Hatta buna bağlı olarak sütün tadı bile değişebilir. Emzikli anne stresliyse sütü koyulaşabilir, hatta tamamen kesilebilir de.'

'Evet, böyle bir şey mümkün gerçekten... Olabilir... Peki, kadın atanızı ziyarete kimse gelmemiş mi? Binlerce yıldır bir kişi bile mi?'

'Önceleri gelmişler. Genelde akrabası olan kuşaklar ve yöre halkı gelmiş. Sonra dünyada bir dizi felaket olmuş. Sonra da göçler. Dolmense yerinde kalmış tabii. Fakat geçtiğimiz bin yılda, bir şeyler öğrenmek amacıyla hiç kimse kadın atamın dolmenini ziyaret etmemiş. Günümüzde dolmenler tahrip ediliyor çünkü insanlar bilinçsiz.'

'Taygada, Vladimir'e kadın atamın dolmeninden bahsederken, dolmeni ziyaret edebileceğini söyledi. Ben de ona kadın atamın ruhunu anlayıp hissedemeyeceğini, bilgisini de alamayacağını açıkladım. Emzikli bir annenin duygularına yabancısıdır erkekler. Kadın atam da erkekleri değil kadınları bekliyor binlerce yıldır. Ama kadınlar dolmenine gitmiyor. Yalnızca ben onunla iletişim

kuruyorum, o da yılda bir defa. İşte o gün de, onunla iletişim kurup güzel bir şeyler söylemek istiyordum. Ama yapamadım. Kadın atamın ruhu dolmenin yanında değildi. Nedeni hakkında da hiçbir fikrim yoktu; ben de ışıqla, dolmenin çevresinde çapı gittikçe büyüyen daireler çizerek aramaya başladım. Sonra birden gördüm! Kayalar arasındaki bir koyaktaydı. Kayaların üzerinde de kendinden geçmiş bir halde Vladimir yatıyordu. Kadın atam, yani ruhu da görünmeyen bir enerji kümesi halinde onun üzerine eğilmişti. Neler olduğunu anlamıştım. Vladimir'in, kendisini dağlardaki dolmene götürecek rehberler aradığını daha önceden de biliyordum. Bir türlü rehber bulamamıştı. Hiç kimse gönüllü olarak ona eşlik etmeyi kabul etmemişti. Vladimir de dağlara tek başına çıktı. Patikada ilerlerken ayağı kaymış ve o koyağa düşmüştü. Ayağında günlük ayakkabılar vardı. Dağda yürümeye uygun değildi. Aslında dağa çıkmak için hiçbir donanımı da yoktu. Dolmenlerin varlığından emin olmak, onlara dokunmak istiyordu. Bu yüzden tek başına gitti. Kadın atamın yıldönümü olan günde de yoldan uzaktaki dolmene gidiyormuş. Kadın atam, yanında hiçbir tırmanış donanımı olmadan dağa çıkmaya çalışan bu adamın niyetini bilmiyordu tabii. Onu gözlemeye başlamış. Vladimir'in ayağı kayıp koyağa düşmeye başladığında kadın atam birden atılmış ve ruhu, esnek bir bulutçuk halinde altına girivermiş.

'Kadın atam Vladimir'i kurtarmıştı. Kafasını kayalara çarpmamıştı ama düşerken aldığı darbeler yüzünden bayılmıştı.

'Bulutçuk halindeki kadın atam, avuçlarıyla tutar gibi onun başını havada tutuyor, kendine gelmesini bekliyordu. Benimle bu yüzden konuşmamıştı.

'Vladimir kendine geldiğinde bile dolmenine dönmedi. Koyağın dibinde durmuş onun yukarı, patikaya tırmanmasını izliyordu.

'Sonra kadın atamın aslında patikada olduğunu fark ettim; çünkü patikadaki taşlar sağa sola kayıyordu. Hafif bir esintiye dö-

nüşmüş, Vladimir'in yolundaki taşları temizliyordu. Vladimir'in dağdan aşağı inmesine yardımcı olmak istiyordu. Ben de aynısını yapmak niyetindeydim. Islaklık ve kayganlığını gidermek amacıyla ışıgımı patika boyunca çabucak dolaştırdım; böylece Vladimir rahatça aşağı inip yaralarını sarabilecekti. Vladimir koyaktan çıkar çıkmaz patikaya oturdu ve Novorossiysk Müzesi arkeologunun verdiği krokiyi incelemeye koyuldu. Sonra ayağa kalkıp topallayarak ilerlemeye başladı. Ama aşağıya, patikanın kuru ve taşsız yönüne doğru değil de yukarıya doğru. Bu beklenmedik hareketi karşısında şaşırmıştım, sanırım kadın atam da Vladimir'in niyetini anlayamamıştı. Bu arada Vladimir birden patikadan ayrılıp dikenli çalılar arasından tırmanmaya başladı... Kadın atamın dolmenine gittiğini anlamıştım. Ona ulaşmayı da başardı. Dolmenin revakının altında, taş levhalardan birinin ucuna oturup ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Elini incittiği için bu iş gereğinden uzun sürdü. Düğmelerini açmayı başardığında ceketinin altında bir demet çiçek gördüm. Üç tane gül. İkisinin sapı kırılmıştı. Herhalde koyağa düşerken kayalara çarpıp kırılmıştı. Dikenlerinin birkaçı da kanlıydı. Vladimir gülleri taş levhaya bıraktı. Bir sigara yaktı. Sonra şöyle dedi: *Çiçekler kırıldığı için üzgünüm. Onları sana getirdim, güzelim. Sen de Anastasya gibi güzeldin mutlaka. Akıllı, iyi yürekliydin. Kadınlarımıza bebek emzirmeyi anlatmak istiyordun. Ama onların senden haberleri yok. Bir de dolmenin yoldan çok uzakta, kadınları buraya getirmek güç.*

'Sonra, yassı bir cep konyağı şişesiyle iki küçük metal kadeh ve bir avuç da ezilmiş şeker çıkardı. Bardaklara konyak doldurdu. Birini kendisi içti, diğeriniyse yanında bir şekerle birlikte dolmenin önüne koydu. *Bunlar senin, güzelim,* dedi.

'Vladimir, günümüzde yakın akrabalarının ya da arkadaşlarının mezarını ziyarete giden insanların yaptığı şeyleri yapıyordu. Kadın atamsa... Ruhu görünmeyen bir enerji kütlesi halinde onun etrafında dolanıp duruyordu. Şaşkınlık içindeydi, ne yapacağını

bilemiyordu. Vladimir'in sözlerine bir şekilde cevap vermek istiyor, havada hatlarını yoğunlaştırarak cisimleşmeye çalışıyordu ama hatları çok belirsizdi. Vladimir onu fark etmedi. Ama kadın adam, onu görmeyen, duymayan Vladimir'e her şeyi açıklamak için heyecan içinde kıvranıp duruyordu. Bir ara kütlesi bardağa hafifçe değdi. Bardak devrildi. Bardağın rüzgârdan devrildiğini zanneden Vladimir, *Ne yapıyorsun yaramaz, böyle pahalı bir konyak dökülür mü hiç* diyerek şaka yaptı.

'Kadın atamın ruhu da birden dolmenin köşesinde kayboluverdi. Vladimir onun kadehini bir daha doldurup üzerine de ufak bir taş parçası koydu, sonra da bir şeker. Ardından kendi kendine konuşur gibi devam etti: *Bir patika da olsa, dolmenine düzgün bir yol açmak lazım. Biraz daha sabret. Dolmenin bir yolu olacak. Sonra da kadınlar gelecek. Sen de onlara, bebeklerini emzirirken ne düşünmeleri gerektiğini anlatacaksın. Herhalde göğüslerin de çok güzeldi...*

'Sonra Vladimir dağdan inmeye başladı. Kaldığı odaya gece geç vakitte vardı. Soğuk odasında koltuğa oturmuş yaralarını sararken bir videokaset seyretti. Çeşitli şehirlerde kopyaları elden ele dolaşan bu kaseti izlesin diye ona da vermişlerdi.

'Televizyon ekranında, çoğunluğu kadınlardan oluşan kalabalık bir dinleyici kitlesine hitabeden bir konuşmacı vardı. Konuşmacı Tanrı'dan, dürüst insanların ruhsal gücünden söz ediyordu. Sonra benden söz etmeye başladı. Anlattıklarına bakılırsa ben örnek alınacak, ideal bir kadınmışım. Muazzam bir akıl ve ruh gücüne sahipmişim, ayrıca aydınlık güçler de bana yardım ediyormuş ve zamane insanının günlük hayatına dair daha fazla bilgi edinirsem, onlara yardım edebilirmişim.

'Benim hakkımda daha bir sürü güzel şey söyledi. Ama birden... Henüz gerçek bir erkekle tanışmadığımı söyleyiverdi. İlişkiye girdiğim adam gerçek bir erkek değilmiş. Dahası, daha önce başkalarının da söylediği gibi, Avustralya'da bana uygun, genç

bir adam varmış, onunla tanışınca gerek bir erkekle tanışmış olacaktım.

‘O ise. yani Vladimir; anlıyorsunuz... Odada tek başına oturmuş, bu sözleri dinliyordu. Bir yandan da tek eliyle dizindeki yarayı sarmaya çabalıyordu. Diğer eli kötü yaralanmıştı. Işığımı derhal Vladimir’e yönelttim. Yaralarını ısıtmak, acısını dindirmek istemiştım. Bir de onunla... onunla bir şekilde konuşmak istemiştım. Daha önce onunla uzaktan konuştuğumda beni hiç duymamıştı ama bu kez duyabilirdi. Duymalıydı çünkü bunu çok istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi duymasını istiyordum! Yalnızca onu. Onu, biricik sevgilimi; gerçek erkeği.

‘Fakat birden bir sıcaklık hissettim ve kendimi otların üzerinde buldum. Bir şey, ışığının Vladimir’e ulaşmasını engellemişti. Hemen ışığımı tekrar televizyon izlediği odaya çevirdim ve şu sahneyi gördüm: Görünmez bir enerji kütlesi halindeki kadın atam, Vladimir’in önünde diz çökmüştü. Vladimir onu görüp duymıyordu elbette. Hâlâ videokaseti izliyordu. Kadın atamsa, Vladimir’in kolonya döktüğü, bacaklarındaki yaraları üflüyordu. Bir yandan da kendisini duymayan Vladimir’e bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

‘Kadın atam öylesine güçlü bir ruha sahiptir ki, görünmeyen hiçbir şey onu geçemez. Ona yöneltilmiş psikotropik silahlar dahi dağılır gider. Hatta onların farkına bile varmaz. Herhangi bir saldırı derhal püskürtülür. Sonuçta müdahale edemiyordum artık. Yalnızca izleyebildim... Bir yandan izliyor, bir yandan da düşünüp duruyordum. Ne olmuştu? Böyle bir durum nasıl ortaya çıkabilirdi? Konuşmacı neden bunları söylüyordu? Bana yardım etmek mi istiyordu? Yoksa bir şeyleri açıklamak mı? İyi ama neyi? Neden ışığım Vladimir’e çekiliyordu? Elbette, Vladimir’in *gerçek bir erkek değil* sözlerine alınmasından, beni kıskanmasından çekiniyordum. Sonra birden... Ah, ne kadar acıydı... Ne kadar kırıcıydı... Vladimir hepsini dinledikten sonra iç geçirip şöyle

deyiverdi: *İşe bak, gerçek erkekmiş. Avustralya'daymış. Tanışacaklarmış. İyi, belki o zaman oğlumu verirler bana.*

'İşğim titremişti. Her yan birden kararmış gibiydi. Anlıyor musunuz... Vladimir kıskanmamıştı. Kıskançlık elbette güzel bir duygu değildir. Ama birazcık da olsa kıskanmasını istemiştım doğrusu. Azıcık, bir parçacık kıskansaydı... Fakat Vladimir, büyük bir kayıtsızlıkla beni bir başkasına verebiliyordu. Kendimi daha fazla tutamayıp ağlamaya başladım. Kadın atama da neyi yanlış yaptığımı söylemesi için yalvarıyordum bir yandan. Hattam neydi? Ne günah işlemiştim? Kadın atam, Vladimir son yarasını da sarana dek cevap vermedi. Sonra hüzünle şöyle dedi: *Sadece sevmeliydin kızım. Kendini hiç yüceltmeden, sevdiğin için en iyi olanı istemeliydin.*

'Sadece onun iyiliğini istediğimi açıklamaya çalıştım. Ama kadın atam sakince şöyle cevap verdi: *Kendin için resimler, şarkılar, şiirler de istedin kızım. Hepsi gerçekleşecek de; senin o güçlü hayalin, hem tüm insanlar hem de sevdiğin için biliyorum, fakat dünyevi sevgiyi elde etmen gittikçe zorlaşacak artık. Bir yıldız oluyorsun kızım. İnsanlar bir yıldızı, yıldız olduğu için hayranlıkla seyredip sever, kadın olduğu için değil.*

'Kadın atam başka bir şey söylemedi. Ben de kontrolümü kaybettim ve yıldız falan değil, sadece bir kadın ve sevgili olmak istediğimi haykırdım! Ama kimse beni duymadı.

'Lütfen yardım edin bana! Şimdi pek çok şeyi daha iyi anlıyorum. Kendim için korktuğum yok, kendimi idare edebilirim. Ama Vladimir'in anlaması daha uzun sürecek ve böyle bir bilgi onu hakikatten uzaklaştırabilir.

'Bu kasetin daha fazla yayılması engellenmeli. İnsanlara ve Vladimir'e benim ideal biri, bir yıldız olduğumu, benimle onun değil de bir başkasının birlikte olması gerektiğini telkin ediyor.

'Ben yıldız falan değilim. Ben bir kadınıam. Sevmeyi seçtiğim kişi tarafından sevilme istiyorum sadece.

‘Önümü pek iyi göremiyorum artık.

‘Hata ettim. İnsanların benden söz etmesini, şiirler, şarkılar adamasını, ressamların resimlerimi yapmasını hayal etmişim... Hepsi de gerçekleşti.

‘Hayal ettiklerim hep gerçekleşiyor. Bu da gerçekleşti işte. Şiirlere, şarkılara minnettarım. Şairlere de. Ama hata etmişim. Bunları hayal etmekle hata etmişim. Şiirler gereklidir! Ama bir yıldıza dönüşmeme hiç gerek yok.

‘Bunların hepsini sadece Vladimir resimleri görüp şarkıları duyduğunda hatırlasın, beni ansın diye istemişim. Ama tasarlarken bilmiyordum. Artık anlıyorum. Bir yıldız oluyorum. Yıldızları herkes sever. Ama sevdikleri, sadece bir kadın.’

‘Ne diyorsunuz Anastasya? Kasetlerin yayılmasını, hele insanlar kendileri için bir tane kopyalarken engelleyemeyiz. Kontrol edebileceğimiz bir şey değil bu. Kimse engel olamaz.’

‘Gördünüz mü? Elinizden bir şey gelmiyor. Ama Vladimir... Vladimir bir girişimci. Varsın kontrol edilemez olsun. Vladimir bir şeyler yapabilir yine de. Ama ona uygun bir eş olmadığımı inandığından, bir şeyler yapmak istemiyor.’

Aydınlık Güçler

“Ak saçlı bilim insanı, her şeyi unutmuş gibi Anastasya’yı soru yağmuruna tutmaya devam ediyordu:

‘Aydınlık güçler nedir Anastasya?’

‘İnsanların herhangi bir zamanda ürettiği aydınlık düşüncelerdir. Bütün evren onlarla doludur.’

‘Peki, siz onlarla iletişim kurabilir, onları görebilir misiniz?’

‘Evet.’

‘Bilimin henüz cevaplayamadığı soruların cevabını verebilir misiniz?’

‘Herhalde çoğunun cevabını verebilirim. Ama her bilim insanı veya her sıradan insan da cevapları alabilir. Her şey, düşüncelerin saflığına ve soruyu soran kişinin amacına bağlıdır.’

‘Bilim adına, bazı fenomenleri açıklayabilir misiniz?’

‘Cevap size gelmiyorsa, düşünceleriniz yeterince saf değil demektir. Yaratıcı’nın kanunu böyle; size söylemeye hakkım olmadığı hissedersen ben de onu çığnemeyeceğim.’

‘İnsanların ürettiği aydınlık düşüncelerden daha üstün bir şey var mıdır peki?’

‘Evet, vardır. Ama sonsuzlukla eşdeğerdir.’

‘Nasıl yani? Nasıl tanımlarsınız bu dediğinizi?’

‘Aynen algıladığınız gibi.’

‘O’nunla konuşabiliyor musunuz?’

‘Evet. Ara sıra. Bildiğim kadarıyla doğrudan konuştuğum O.’

‘Evrende, dünyada bilinmeyen bazı enerji türleri mevcut mu?’

‘Evrendeki en büyük enerji, dünyadadır. Yalnız onu anlamak gerek.’

‘Anastasya, hiç değilse aşağı yukarı bir tanımını yapabilir misiniz bu enerjinin? Nükleer reaksiyona benzer mi? Vakum gibi bir şey midir?’

‘Evrendeki en güçlü enerji, saf sevgidir.’

‘Sözünü ettiğim, gözle görünen, somut, teknik süreçlere etki edebilen, ısıtan ya da aydınlatan türden bir enerji. Hani isterseniz patlatabileceğiniz türden.’

‘Ben de size ondan söz ediyorum ya. Mesela insan yapımı tüm düzenekleriniz bir araya gelse bile dünyayı uzun süre aydınlatacak enerjiyi sağlayamazlar. Ama sevgi sağlayabilir.’

‘Hep bir tür kinayeye konuşuyorsunuz. Bir tür mecazla.’

‘Dosdoğru, tam *sizin* anladığınız gibi konuşuyorum işte.’

‘Ama sevgi bir duygudur. Soyuttur, onu kullanmak, görmek mümkün değildir.’

‘Sevgi bir enerjidir. Yansıyan bir enerjidir ve görülebilir.’

‘Nereden yansıyor? Nasıl görülebilir?’

‘Güneş, yıldızlar, gözle görünen tüm gezegenler, bu enerjinin yansıtıcılarıdır. Dünyadaki her şeye hayat veren güneş ışığı, insan sevgisinden oluşur. Tüm evrendeki sevgi enerjisi, yalnızca insan ruhunda oluşabilir; ondan sonra da göğe uçar, süzülür ve evrendeki gezegenlerden, dünyanın üzerine ışık olarak yansır.’

‘Güneşte kendi kendine patlamalar, kimyasal reaksiyonlar olmuyor mu yani?’

‘Bu sonucun yanlışlığını anlamak, kavramak için bir parça akıl yürütmek yeterli. Sonuçta bu, sizin deyişinizle *iki kere iki dört* gibi bir şey...’

‘İnsan, bu enerjiyi kontrol edebilir mi?’

‘Önemli sayılabilecek ölçüde edemez henüz.’

‘Peki, siz bunun nasıl yapılacağını biliyor musunuz?’

‘Bilmiyorum. Bilseydim sevgilim beni daha önce severdi.’

‘Bir de O’nunla iletişim kurabildiğinizi söylediniz; O, aydınlık güçlerden daha üstün bir varlık mı? Size her defasında cevap veriyor mu? Yani gönüllü olarak?’

‘Evet. Daima büyük bir şefkatle yanıt veriyor. Zaten başka tür-lüsü de olamaz.’

‘Öyleyse sevgi enerjisini nasıl kontrol edebileceğinizi O’na sorabilirsiniz.’

‘Sordum.’

‘Sonuç?’

‘Verdiği cevapların bazılarını anlamak için belli bir bilinç ve saflık düzeyinde olmak gerekir ki benimki buna yeterli değil henüz. Tüm cevapları anlamıyorum.’

‘Ama sevginize karşılık almak için bir şeyler yapmaya çalışacaksınız yine de, öyle mi?’

‘Elbette. Bir şey yapacağım.’

‘Nedir o?’

‘Düşüneceğim. Bana yardım edin siz de. Seven, sevmiş ve sevilmemiş tüm kadınlara danışmam gerek. Düşünsünler, düşünceler üretip incelesinler; hepsi aydınlık güçlerin zaman diliminde belirir. Ben de onları görürüm. Anlarım, sonra da herkese yardım ederim. Aydınlık güçlerin dilimindeki düşüncelere daima anlaşıldır.’

‘Anastasya, dünyadaki tüm kadınlara bir anda aynı soruyu yöneltmek olanaksız. Hiç kimse bunu yapamaz.’

‘Öyleyse Vladimir’e sorun. O bir yolunu bulur. Ama sadece benim için yapmaz. Bunun kendisi ve tüm insanlar için çok önemli olduğuna onu ikna etmelisiniz; ancak o zaman bir yol bulur. Tüm kadınlara sormanın bir yolunu bulacaktır.’

‘Ona çok fazla güveniyorsunuz. Buna rağmen neden sevginize karşılık veremiyor?’

‘Onun suçu değil. Benim suçum. Bir sürü hata yaptım. Belki çok acele ettim ve yeteneklerim yüzünden ona gerçeküstü gördüm. Belki oğlunun neden olağan insanın alışık olmadığını düşündüğü koşullarda, yani ormanda yetişmesi gerektiğini henüz kavrayamadı. Belki de alışkanlıklarına o kadar keskin bir şekilde engel olmamalı, bilincine hiç müdahale etmemeliydim. Artık biliyorum ama: Erkekler bundan hiç hoşlanmıyor. Hatta sırf bu yüzden kadınları dövenler de var. Sanırım her şeyi kendi kendine kavramasını beklemeliydim. Kendisini hiç olmazsa bir tek şeyde benden daha güçlü hissetmeliydi. Ama bunu zamanında fark edemedim. Düşüncelerini saflaştırana dek oğlunu göremeyeceğini söyleyiverdim. O esnada sadece çocuğu, onun için neyin iyi olacağını düşündüğümünden, ağzımdan şunları kaçırıverdim: *Oğlunun, babasının bir şaşkın olduğunu görmesi hiç iyi olmaz.* Bu da benim hep akıllı onunsa aptal olduğu anlamına geliyordu işte. Bundan sonra sevgime karşılık vermesini nasıl bekleyebilirim?’

‘Böyle analizler yapabiliyorsanız neden başka kadınlara danışmak istiyorsunuz o zaman?’

‘Olan biteni düzeltmemin mümkün olup olmadığını anlamam gerek. Bunu tek başıma beceremiyorum çünkü onu düşününce çok heyecanlanıyorum. Sükûnet içinde, anıları kıyaslayarak analiz yapmak gerek. Oysa benim aklıma ondan başka bir şey gelmiyor.’

‘Onunla konuşabiliyor musunuz peki?’

‘Sıradan kelimelerin yararı olmayacağını düşünüyorum. Gerçek sevgi kelimelerle ifade edilemez. Bazı eylemler gerekir. Ama ne tür eylemler? Belki herhangi bir kadının bu konuda tecrübesi ve bir cevabı vardır, olamaz mı?’

‘Peki, ışığınızla ona ulaşamıyor musunuz?’

‘Artık ışığımla ona dokunamıyorum bile. Kadın atamın ruhu sıklıkla Vladimir’in etrafında oluyor. Ve bana izin vermiyor. Nedenini de anlıyorum...’

Saldırı

“Helikopter kampa yaklaşıyordu. Hepimiz susup inişini izledik. Helikopterden inen pilotlar bize doğru yürüdü. Bir yandan da Anastasya’ya bakıyorlardı. İri yarı, silahlı bir grup adam, karşılığında, sırtında eski hırkasıyla tek başına duran kadına bakıyordu; hepsi de bu kadını yakalamaları gerektiğini anlamıştı. Tek sorun, bu işi usturuplu bir şekilde nasıl halledecekleriydi. Uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya başlayan Boris Moyseyeviç, her şeyi açık açık söyleyiverdi:

‘Anastasya, herhalde siz de bilimsel değerinizi fark etmişsinizdir. Yerleştirileceğiniz yer belirlendi bile. Diğer konular bir yana, sizin iyiliğiniz için zaruri bir şey bu. Gönüllü olarak gelmeyi reddederseniz, size karşı güç kullanmak zorunda kalacağız. Elbette oğlunuzu da yeni evinizde, yanınızda isteyeceksiniz. Taygadaki yerinizi haritada gösteriverin de helikopter gidip alsın

çocuğu. Sonradan yeni yerinize yerleştirmek üzere birkaç tane de hayvan yakalayacağız. Bir daha tekrarlıyorum: Tüm bunlar sizin, oğlunuzun ve diğersanların iyiliğı için. İnsanlara yararınız dokunmasını istiyorsunuz değıl mi?’ dedi.”

“Anastasya sakince, ‘Evet’ diye cevap verdi ve ekledi: ‘Tüm bildiklerimi, ilgilerini de çekerse insanlarla paylaşmak isterim, ama tüm insanlarla. Bilim, önce tüm insanları hedef almaz pek. Belli gruplar, önce kendi şahsi çıkarlarına genellikle de bencil isteklerine ulaşmak için bilimi kullanır. Çoğunluk da ancak bu grupların işine geldiğinde ulaşabilir bilime. Mesela siz kimi temsil ediyorsunuz? Belli bir grubu değıl mi? Sizinle gelmem mümkün değıl. Bir insanı, oğlumu yetiştirmem gerek. Bunu da layıkıyla ancak burada, kurulmuş bir Sevgi Evreni’nde yapabiliyim. Bu evreni yaratan ve mükemmelleştirmek için emek verenler uzak ve yakın akrabalarımıdı; henüz ufak, fakat evrendeki tüm canlılarla ancak onun sayésinde iletişim kurabilirim. Her insan, çevresinde bir Sevgi Evreni yaratmalı ve onu çocuklarına armağan etmelidir. Bir Sevgi Evreni hazırlamadan, çocuk doğurmak olmaz. Her insan çevresinde ufak bir Sevgi Evreni oluşturmalı. Herkes bunu kavrayıp, kendi Sevgi Evreni’ni yaratırsa, dünya ancak o zaman evrendeki en parlak sevgi noktası olur. İnsanın görevi ve O’nun istediğı de budur. Çünkü ancak insan yaratabilir bu evreni.’

“Korumalardan iki iri kıyım adam, arkadan sessizce Anastasya’ya yaklaşıyordu. Kimin emriyle buna kalkıştıklarını bilmiyordum. şefleri mi emretmişti yoksa önceden kararlaştırılmış bir şey miydi bilemem. Adamlar birbirlerine bakıp aynı anda Anastasya’nın kollarını yakaladılar. Gayet ustaca hareket ediyorlardı fakat bir parça ürktükleri de belliydi. Bir kuşun kanatlarını tutar gibi sıkıca tutuyorlardı kollarını. Saçları kısacık kesilmiş, bodur şefleri öne çıkıp Boris Moyseyeviç’in yanında durdu. Anastasya’nın yüzünde hiçbir korku ifadesi yoktu. Ama artık bize bakmıyordu. Başı hafifçe öne eğılmişti, kıvrık kirpikleri gözlerini gizliyordu.

Bakışlarını bize çevirmeden, ama aynı sakın ve nazik ses tonuyla şöyle dedi:

‘Lütfen şiddete başvurmayın, çok tehlikeli.’

‘Kimin için?’ diye hırıldadı korumaların şefi.

‘Sizin için. Benim de hiç hoşuma gitmeyecek tabii.’

“Boris Moyseyeviç, ya korkusunu ya da heyecanını bastırma-ya çalışarak:

‘İnsanüstü yeteneklerinizi kullanarak bize fiziksel bir acı verebilir misiniz?’ diye sordu.

‘Ben bir insanım. Diğerleri gibi sıradan bir insan. Ama kaygılanıyorum. Kaygı da istenmeyen şeylere neden olabilir.’

‘Mesela neye?’

‘Maddenin; hücrelerin; atomların; atom çekirdeklerinin; çekirdekteki parçacıkların kaotik hareketlerine. Bunları biliyorsunuz. Eğer çekirdekteki tek bir parçacığı bile tüm ayrıntılarıyla, canlı bir şekilde hayalinizde canlandırırırsanız, o zaman maddeden, maddeden...’

“Anastasya başını yana çevirdi, kirpiklerini hafifçe araladı ve yerdeki bir taşa bakmaya başladı. Taş bir anda uflanmaya başladı ve göz açıp kapayıncaya kadar un ufak oldu. Sonra başını kaldırdı ve gözlerini kısıp, bakışlarını şefe odakladı. Adamın sol kulağının ucundan bir anda duman tütmeye başladı. Adamın kulak kıkırdağı ağır ağır, milim milim buharlaşmaya başlamıştı ki şefin yanında duran, suratı korkudan bembeyaz kesilmiş genç koruma, silahına davrandı. Bunu gayri ihtiyari, gayet profesyonelce yapmıştı. Silahını Anastasya’ya doğrultup bütün şarjörünü boşalttı.

“Herhalde o anda, hepimizin düşünceleri müthiş bir hızla hareket ediyordu; çatışma esnasında askerlerin yaşadığına benzer bir olay yaşıyorduk. Hani olağanüstü bir durumda, bir merminin ya da güllenin gelişini görürler ya. Mermi olağan hızında hareket etse de, düşüncelerin hızı yüzünden ağır çekimde yaklaşıyormuş gibi görünür.

“Beyaz suratlı korumanın silahından birbiri ardında çıkan mer-
milerin Anastasya’ya doğru uçuşunu görüyordum. İlk kurşun
Anastasya’nın şakağını sıyırdı, diğerleriye ona ulaşmadan, da-
ha önce baktığı taş gibi un ufak oldu havada.

“Hepimiz afallamıştık. Kıpırdamadan durmuş, Anastasya’nın
başörtüsünün altından sızan kanı izliyorduk.

“Anastasya’nın kollarını tutan korumalar, silah seslerini duyun-
ca bir adım geri çekilip kendilerini korumuş ama onu bırakmamış-
lardı. Hatta korkudan, kollarına daha sıkı yapışmış, ikisi de farklı
yöne çekiyorlardı. Birden çevremizde mavimsi bir ışık beliriver-
di. Yukarıda bir yerden geliyor ve gittikçe yoğunlaşıyordu. Işıkla
büyülenmiş gibiydik, hareket edemiyor, ses çıkaramıyorduk. Bu
olağandışı sessizlikte Anastasya’nın sesi yankılandı birden:

‘Lütfen kollarımı bırakın. Yoksa tutamayacağım. Lütfen bırakın.’

“Ama iyice sersemleyen korumalar, kollarını bırakmadı. Se-
ninleyken de elini havaya kaldırıp sallamasının nedenini artık bi-
liyorum. Bu hareketiyle yukarıdaki birilerine her şeyin yolunda
olduğunu, yardım gerekmediğini söylüyordu. Ama o anda Anas-
tasya elini yukarı kaldıramıyordu...

“Mavimsi ışık yoğunlaşmaya devam etti, sonunda bir parlama
oldu ve... Karşımızda mavimsi ışıklar saçarak parıltıyan bir kü-
re gördük. Kocaman bir küresel yıldırıma benziyordu. İçi, aynı
anda bir sürü yıldırım parlıyormuş gibi yalımlarla doluydu. Ara sı-
ra bu yalımlardan birkaçı, o mavimsi kürenin dışına çıkıyor, ya-
kındaki ağaçların tepelerine, ayaklarımızın altındaki çiçeklere
değiyor ama hiçbir zarar vermiyordu. Yalımlardan biri bir anlığı-
na, derenin üzerinde taşlardan ve ağaç dallarından oluşmuş sete
dokundu. Set, önce bir toz bulutuna dönüşüverdi, ardından da bu-
harlaşmış gibi yok oldu.

“Mavimsi ışıklar saçan kürenin yalımlarının, hiç bilmediği-
miz, çok güçlü bir enerjiye sahip olduğu apaçıktı. Bir tür zekâ ta-
rafından kontrol edildiği de anlaşılıyordu.

“Hayal bile edemeyeceğimiz kadar güçlü bir varlığın yanında bulunmak hepimizi etkilemişti. Ama en inanılmaz ve olağanüstü olan şey, onun varlığının bize hissettirdikleriydi. Hiçbir korku, hatta tehdit bile hissetmiyorduk, tam aksine...

“Bir düşünsene, öyle bir durumdayken, tıpkı çok yakın, çok tanıdık bir şey meydana gelmiş gibi sakın ve huzurlu hissediyorduk kendimizi.

“Mavimsi küre, birden başımızın üzerine doğru uçtu, bizi incelemek, durumu bir değerlendirmek ister gibiydi. Sonra havada bir daire çizip Anastasya’nın ayaklarına doğru alçaldı. Mavimsi ışığı birden arttı ve bize öyle tatlı bir bitkinlik verdi ki, kolumuzu kıpırdatacak, konuşacak, dinleyecek halimiz kalmadı.

“Birkaç tane yalım çıktı küreden; Anastasya’ya yöneldi, çıplak ayaklarına okşarcasına dokundu.

“Anastasya, halsiz düşmüş korumaların elinden kollarını kurtarıp küreye doğru uzattı. Küre hemen yüzünün hizasına yükseldi ve deredeki seti toz haline getirişine bizzat şahit olduğumuz yalımlar, hiçbir zarar vermeden Anastasya’nın ellerini okşamaya başladı.

“Anastasya küreyle konuştu. Sözlerini duyamıyorduk ama jestlerinden, mimiklerinden, ona bir şeyler açıklamaya, kanıtlamaya çalıştığı, bir şeylere ikna etmek istediği ve bir türlü edemediği anlaşılıyordu. Küre ona cevap vermiyordu elbette ama aynı fikirde olmadığı belliydi. Bunu da Anastasya’nın çabalarından anlıyorduk. Herhalde heyecandan, yanakları kızarmıştı; konuşmaya devam ederken başörtüsünü çıkardı. Altın ya da başak sarısı saçları omuzlarına dökülüp yüzünde kuruyan kan izini örttü. Yüz hatlarının ne kadar muhteşem ve muntazam olduğunu da gördük. Işıklı küre birkaç kez bir uydu gibi Anastasya’nın çevresinde döndü, sonra tekrar yüzünün hizasında durdu; binlerce incecik yalımla, okşar gibi altın sarısı saçlarının her teline ayrı ayrı dokundu. Yalımlardan biri saçının bir tutamını kaldırıp şakağındaki yarayı açtı. bir diğeryse kurumuş kanı sildi. Işıklı küre sözlerle

olmasa da yalımlarıyla Anastasya'ya az önce olup bitenleri hatırlatmaya çalışıyor, onun anlattıklarını kabul etmiyordu sanki. Sonunda tüm yalımları kürenin içine girdi, Anastasya da başını öne eğip sustu. Küre son bir kez daha onun çevresinde dönüp göğe yükseldi. Çevremizdeki mavimsi ışık zayıflamaya başladı, yine eski halimize döndük fakat mavimsi ışığın yerine, topraktan kahverengi bir duman yükselmeye başladı. Duman giderek çevremizi tamamen sardı; yalnızca Anastasya, ufak bir mavi çemberin içinde kalmıştı. Kahverengi duman bizi tamamen sardığındaysa cehennem neymiş anladık.”

Cehennem Nedir?

“Günahkârları, kızgın korlar üzerinde dehşet verici cezalar çeken resmeden İncil tasvirleriyle korku filmlerindeki en korkunç canavarlar, yaşadıklarımızla kıyaslandıklarında çocuk masalı gibi kalır.

İnsanın yaratılışından bu yana, böyle bir şey görülmemiş, hayal bile edilmemiştir.

İncil’deki imgeler, hayal ürünü korku filmleri, insan bedenine akla gelebilecek her tür işkenceyi anlatmaktan öteye gitmezler; ama gerçek cehennemle kıyaslandıklarında bir hiçtir bütün bunlar.”

“İyi de fiziksel işkenceden daha korkunç ne olabilir? Sizin gördüğünüz ne tür bir cehennemdi?”

“Mavimsi ışık zayıflayıp yerini topraktan çıkan kahverengi dumana bırakmıştı; duman bizi baştan aşağı sarınca, kendimizi ikiye bölünmüş bulduk birden.”

“Nasıl ikiye bölünmüş?”

“Gözünde canlandırmaya çalış şimdi... Birden, basbayağı iki parçaya ayrılmıştım. İlki kalbimin, midemin, bağırsaklarımın, damarlarımda dolaşan kanımın ve diğer tüm iç organlarımın rahatlıkla görülebileceği kadar şeffaflaşmış derimle kaplı parçaydı. İkincisiyse -gözle görünmeyen- duygularım, duyularım, aklım, isteklerim, acılarım, kısacası insanda görünmeyen her şeyin toplandığı parça.”

“Peki, sonuçta ikisi de sensen, bu iki parça arasında ne gibi bir fark vardı? Derinizin şeffaflığının haricinde, başınıza o kadar korkunç ne geldi?”

“İnanılmayacak kadar çok fark vardı. Şöyle ki, bedenlerimiz, aklımızın, irademizin, isteklerimizin aksine, kendi başına hareket etmeye başlamıştı. Bedenlerimizin hareketini dışarıdan izleyebiliyorduk; acı hissiyse görünmeyen parçamızdaydı ve kendi bedenimizin hareketlerini etkileyemiyorduk, bundan mahrum edilmiştik.”

“Çok sarhoş biri gibi mi?”

“Sarhoşlar kendilerini dışarıdan görmez, hiç değilse sarhoşken; ama biz her şeyi görüp hissediyorduk. Bilincimiz son derece açıktı. Otların, çiçeklerin, nehrin ne kadar harika olduğunu görüyordum. Kuşların cıvıltısını, derenin şırıltısını duyuyor, havanın temizliğini, güneş ışığını hissedebiliyordum. Bedenler... Bedenlerimiz birden sürü halinde, derenin yanındaki gölete doğru koşmaya başladı.

“Gölet, ufak bir gölü andırıyordu, suyu tertemiz, berraktı; dişi kumla ve harikulade küçük taşlarla kaplıydı. İçinde küçük balıklar yüzüyordu. Bu harika göle koşan bedenlerimiz paldır küldür suya daldı. Ve göle işeyip sıçmaya başladılar.

“Su bulanıp kirlenirken bedenlerimiz de suyu içmeye başlamıştı. O iğrenç sıvının midemde, bağırsaklarımda dolaşmasını görüyordum. Bir bulantı ve tikslenme hissi kaplamıştı her yanımlı.

Sonra, göletin yanındaki ağaçların altında iki çıplak kadın bedeni belirdi. Onların bedenleri de bizimkiler gibi şeffaftı.

“Kadın bedenleri, otların üzerine uzanıp, güneş ışığının altında tembelce gerinmeye başladı. Şefin bedeniyle benimki, kadınlara doğru koştu.

“Benim bedenim, kadınlardan birini okşadı, beriki de karşılık verdi ve sevişmeye başladılar. Şefin bedeniye hiç karşılık falan beklemeden diğer kadın bedenine tecavüz etmeye başladı. Korumalardan biri ardımızdan koştu ve eline geçirdiği bir taşla benim bedenimin sırtına, kafasına vurmaya başladı ama dayanılmaz bir acı hisseden bedenim değil, görünmeyen parçam oldu. Koruma, benim bedenimin ayaklarına yapışıp kadının üzerinden kaldırarak bir yana fırlattı ve kendisi tecavüz etmeye başladı. Sonra bedenlerimiz hızla yaşlanıp zayıfladı. Zaman kanatlanmış gibiydi. Az evvel tecavüze uğrayan kadınlardan biri hamile kalmıştı; şeffaf derisinin altında, rahmindeki embriyonun gelişip cenin haline dönüşmesi görülebiliyordu.

“Bilim adamının, Boris Moyseyeviç’in bedeni, hamile kadınıninkine yaklaşp bir süre dikkatle cenini inceledi, sonra elini kadının vajinasına sokup cenini çekiştirmeye başladı. Bu esnada Stanislav’ın bedeni, aceleyle birtakım taşlar topluyor, ağaçlardan küçük dallar koparıyordu; sonra bunları ve eline geçen ne varsa hepsini bir araya getirip kulübe benzeri bir yapı inşa etmeye başladı. Benim bedenim de ona yardım etti. Kulübecik tamamlanmak üzereyken benim bedenim Stanislav’inkini kovalamaya çalıştı, beriki karşı koydu ve kavgaya tutuştular.

“Stanislav’ın bedeni, benimkinin ayaklarına, kafasına vururken, görünmeyen parçam korkunç acılar çekiyordu. Kavgamız diğerlerinin de dikkatini çekti; gelip ikimizi de kulübeden attılar ve bu kez de kendileri kulübe için kavga etmeye başladılar. Bedenim ölümcül yaralar almıştı, gözlerimin önünde çürümeye başladı; hiç kıpırdamadan bir çalının dibinde yatıyor, iğrenç kokular

yayıyordu. Birden üzerinde kurtçuklar belirdi; içime girişlerini gördüm, iç organlarıma süzülüp içten içe beni yediklerini hissettim. İçimi kemirmelerini olanca acısıyla hissediyor, bu dayanılmaz acının sona ermesi için bedenimin yok olmasını bekliyordum.

“O anda tecavüze uğrayan diğer kadın bir bebek doğuruverdi; gözlerimin önünde büyümeye başlayan bebek, ayağa kalkıp ilk ürkek adımını attı, sonra ikincisini ve dengesini yitirip popo üstü düştü... Bu düşüşün acısını da ben hissettim ve dehşetle bunun yeni bedenim olduğunu anladım; yaşamaya mahkûm edilmişim. Bu iğrenç, beyinsiz, kendilerini ve çevrelerini kirleten bedenler arasında yaşamaya.

“Görünmeyen parçamla, asla ölmeyeceğimi, sonsuza dek olup biten tüm iğrençliğin bilincinde olacağımı, sürekli fiziksel ve ondan da kötü acılara katlanacağımı anlamıştım.

“Diğer bedenlere de aynısı oluyordu. Zayıflayıp ölüyor, tekrar doğuyor ve her doğumda sadece roller değişiyordu.

“Çevremizde neredeyse hiçbir bitki kalmamıştı. Yerlerinde çirkin yapılar yükseliyordu artık ve tertemiz olan gölet de pis koku bir su birikintisine dönüşmüştü.”

Aleksandr bir an sustu. Anlattıkları, bende de tiksinti uyandırmıştı ama hiç acıma hissi yoktu içimde.

“Evet, iğrenç olaylar yaşamışsınız ama siz aşağılık herifler hepsini hak etmişsiniz de” dedim. “Ne diye Anastasya’ya bulaştınız? Taygada, kimseye zararı olmadan yaşayan; ev, para falan istemeyen, çıkarını hiç düşünmeyen bir münzeviden ne istediniz?”

Aleksandr, hakaretime hiç gücenmemiş gibiydi. Derin bir iç geçirip şöyle cevap verdi:

“Hani ‘iğrenç olaylar yaşamışsınız’ dedin ya... Aslında... İnandırıcı gibi gelmeyebilir ama aslında o olaylardan tamamen kurtulamadım... Sanırım gruptakiler de kurtulamadı.”

“Ne demek tamamen? İşte karşımda sakince oturmuş, değneklerle ateşi kurcalıyorsun ya.”

“Evet, elbette, oturmuş ateşi kurcalıyorum ama bilincimdeki berraklık... bilincimde bir şeyler kaldı. İçimde bir yerlerde... Bana dehşet veren bir şey. Bu dehşet veren şey geçmişe ait değil; bugün bile hâlâ bizimle, hepimizle birlikte.”

“Belki senin için öyledir ama ben ve diğer insanlar için her şey normal.”

“Peki, yaşadığımız şey, insanlığın bugünkü halinin bir kopyası değil mi sence de Vladimir? Bize hızlandırılmış bir tempoda gösterilenler, bugünkü hayatımızın, ilişkilerimizin bir yansıması.”

“Değil elbette çünkü derimiz şeffaf değil, bedenimizi de kontrol edebiliyoruz.”

“Belki birisi bize acıdığı için yaptıklarımızı ve yağmaya devam ettiklerimizi tamamen görmemize, bilincine varmamıza izin vermiyordur. Bilincinde olsaydık... Hayatlarımıza dışarıdan bakabilseydik... Dün ve bugün yapıp ettiklerimizi aklayan çeşitli yalan yanlış öğretileri olanca çıplaklığıyla görebilseydik, muhtemelen dayanamaz, aklımızı yitirirdik.

“Dıştan saygın görünmeye çalışıyoruz, oysa sözüm ona üstesinden gelemediğimiz zayıflığımızı aklamak için kötülük yaratıyoruz. Baştan çıkarmalara karşı koyamıyor, sigara, içki içiyor, cinayet işliyor, birtakım idealleri savunmak uğruna savaşlar çıkarıyor, bombalar patlatıyoruz.

“Zayıfız. Günümüzde kendimizi böyle görüyoruz işte. Her şeye muktedir, her şeyi kararlaştıran yüce güçler olduğunu söylüyoruz. Ya biz? Basbayağı böyle dogmaların ardına gizlenip, her türlü pislikten yakayı sıyracağımızı sanıyoruz.

“Aslında pislği biz yaratıyoruz. Evet, biz yaratıyoruz, her birimiz; yalnız kendimizi aklama yollarımız farklı. Ama ben, bilincim bedenim üzerindeki kontrolünü kaybetmemişse, tüm davranışlarımın tek sorumlusu olduğumu apaçık biliyorum artık. Anastasya şöyle demektedir haklı: ‘İnsan, bedende olduğu müddetçe...’”

“Anastasya’nın adını anma sakın. Bana da anlayışlıyı oynama hiç. Haklıymış! Az kalsın mezara yolluyormuşsun kızı. Size daha fazlasını yapmaması, hepinizi delirtmemesi çok yazık.”

Hepsine çok öfkelenmiştim ya, karşımda sadece Aleksandr olduğuna göre öfkeme de katlanmak zorundaydı.

“Önce kendine bir bak” dedi. “Anastasya’ya senin sayende ulaşmadık mı? Hem sadece biz miyiz? Ne yani, bizimkine benzer girişimlerin tekrarlanmadığını falan mı sanıyorsun?”

“Mesela nehirdeki teknenin, hatta kaptanının adını aynen yazmana ne gerek vardı? Sen de bana belgeselciyi oynama. Nehrin adını da değiştirebilirdin ama yapmadın, zamanında akıl edemedin. Sonra da kalkmış başkalarından sağduyu bekliyorsun. Ben kendi dersimi aldım doğrusu. Artık ömrüm boyunca tanık olduğum kâbusu göreceğim...”

“Peki, bu nasıl sonuçlandı? Nasıl uyandınız kâbustan?”

“Bundan asla kurtulamayacağız. Bir çeşit yazgı oldu bizim için. En azından üzerimizde böyle bir etki bıraktı.

“Anastasya, çürüyen ve hâlâ hareket eden bedenlerimiz arasında beliriverdi; onun derisi şeffaf değildi, üzerinde de yine hırkası ve uzun eteği vardı; bedenlerimize bir şeyler söylüyor ama dinlenmiyordu. Programlanmış gibi ölüyor, doğuyor, sadece rolleri değişerek aynı hareketleri tekrarlıyorlardı.

“Anastasya bir ara, bedenlerimizden birinin inşa ettiği yapının yanındaki çöpleri çabuk çabuk toplamaya başladı. Elleriyle taşları, çalı çırpıyı toplayıp bir yığın yaptı, bir sopayla toprağı hafifçe eşeledi, çiğnediğimiz otları eliyle düzeltti, otlar da eski hallerine döndüler, tabii hâlâ canlı olanları. Bir metre boyundaki, kırılmış bir fidanı dikkatle doğrulttu, bir parça çamur aldı ve kırık yeri sıvayıp bir süre öyle tuttu; elini yavaşça çektiğinde, fidan dimdik duruyordu.

“Anastasya usta hareketlerle işine devam etti. Bedenlerimizin ezip çiğnediği, neredeyse hiç yeşillik kalmamış toprakta ufak

bir vaha yarativermişti. Boris Moyseyeviç'in bedeni hemen vahaya koştı, otların üzerinde şöyle bir dolaştı sonra koşarak kaçtı; kısa süre sonraysa korumalardan birinin bedeniyle birlikte geri döndü. Beraberce fidanı kırdılar, otları yoldular; taşları, çalı çırpıyı dağıttılar, sonra da onlardan başka bir çirkin yapı inşa etmeye koyuldular.

“Anastasya el çırpı, onlara bir şeyler anlatmaya çalıştı ama daha önceki gibi söyledikleriyle ilgilenen olmadığını görünce sustu. Kollarını iki yana sarkıtıp, bir süre şaşkınlıkla kalakaldı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle yüzünü kapadı, omuzlarına dökülen saçları titremeye başladı. Anastasya ağlıyordu. Tıpkı bir çocuk gibi ağlıyordu.

“Hemen o anda yeniden belirdi mavi ışıık; cehennemimizdeki kahverengi dumanı toprağa gömdü, bedenlerimizi görünmeyen ‘biz’le birleştirdi. Hâlâ kıpırdıyamıyorduk ama bu kez dehşetten değil, mavi ışığın verdiği o tatlı bitkinlik hissinden dolayı. Başımın üzerinde de yine mavimsi küre daireler çizmeye başlamıştı.

“Anastasya kollarını uzattı ve küre bir anda yüzünün hizasına indi. Anastasya yine onunla konuşmaya başladı fakat bu kez söylediklerini duyuyordum:

‘Teşekkür ederim. Çok iyisin. Merhametin ve sevgin için minnettarım sana. İnsanlar anlayacaklar, her şeyi anlayacaklar mutlaka, yüreklerinde hissedecekler. Bir daha güzel mavi ışığını yerden alma, senin ışığın sevginin ışığı.’

“Anastasya gülümsedi, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Mavimsi kürenin yalımları hemen Anastasya'nın yüzüne uzanıp, içinde güneş ışığı parlayan damlayı, bir mücevhermiş gibi büyük bir dikkat ve özenle aldı. Damlayı uçlarında tutan yalımlar titreşerek kürenin içine girdi. Küre de ürperir gibi titreşti, Anastasya'nın çevresinde bir tur attı, bir anda ayaklarına doğru indi ve tekrar yükselip göğün maviliğinde kayboldu; yerdeki her şeyi de eskisi gibi bırakmıştı. Yine eski yerimizde duruyorduk. Güneş parlıyor, nehir

eskisi gibi akıyor, uzaklarda orman görünüyordu; Anastasya da yine karşımızdaydı. Sessizce etrafımıza bakıyorduk, gördüğüm her şeye seviniyordum, sanırım diğerleri de aynı durumdaydı. Yalnız, ya az önce yaşadıklarımızdan ya da çevremizde gördüğümüz güzellikler yüzünden ağzımızı açmıyorduk...”

Aleksandr, kendi içinde bir yerlere dalıp gitmiş gibi bir anda sustu; onunla konuşmaya çalıştım:

“Bak Aleksandr, belki anlattığın şeylerin hiçbiri gerçekte olmamıştır. Anastasya’da çok güçlü bir hipnoz yeteneği olamaz mı? Bir yerde, pek çok münzevinin hipnoz yeteneği olduğunu okumuştum. Belki o da sizi hipnotize edip, bazı hayaller göstermiştir size, olamaz mı?”

“Hipnoz diyorsun demek... Saçlarımdaki akları gördün mü?”

“Gördüm.”

“İşte o zaman oldu.”

“E, hipnoz altındayken çok korkmuşsun, saçların ağarmış işte.”

“Bunun hipnoz olduğunu varsayıyorsan, başka bir gizemi açıklaman gerek.”

“Neymiş o?”

“Deredeki taş ve dallardan oluşmuş set. Set kayboldu, dere özgürce akıyor artık. Bizim hayalimizden önce de o seti herkes bildi, hep oradaydı.”

“Tamam. İşte bunu düşünmeli...”

“Ayrıca başımıza ne geldiğinin önemi yok, asıl önemli olan başka şey. Artık eskisi gibi olamıyorum, nasıl yaşayacağım artık, nerede ve ne eğitimi alacağım? Eve döndüğümde pek çok bilgenin, çeşitli ülkelerden pek çok öğretmenin kitaplarını yaktım. Ki epey büyük bir kütüphanem vardı.”

“İşte bunun boşuna yapmışsın. Madem ihtiyacın yoktu, satsan daha iyi olurdu.”

“Satamazdım. Hatta bunu aklımdan bile geçiremezdim. Artık o bilgilerle, öğretmenlerle bir hesabım var.”

“Peki, Anastasya’yla iletişim kurmak tehlikeli mi sence Aleksandr? Belki gerçekten de bir anormalliği vardır. Mesela aldığım bazı mektuplarda, onun başka bir uygarlığın temsilcisi olduğu yazıyor, eğer doğruysa, onunla iletişim kurmak tehlikeli olabilir zira o başka uygarlığın aklında ne olduğunu bilemezsin.”

“Tam tersi olduğuna eminim aslında. Dünyayı, onun üzerinde yaşayan, yetişen her canlıyı öyle çok seviyor, onlara karşı öyle duyarlı ki, Anastasya’nın yanında asıl biz serseri uzaylılar gibi görünüyoruz.”

“Öyleyse, kim bu Anastasya? Bilim insanları buna kesin bir şey söyleyebiliyor mu? Nasıl oluyor da muazzam bir bilgiye sahip, onca bilgiyi nasıl tutuyor aklında? İnanılmaz yeteneklerini, ışığını nasıl edinmiş?”

“Sanırım bu konuda onun sözlerine inanmalıyız: ‘Ben bir insan, bir kadınıam.’ Onca bilgiyi aklında tuttuğunu da sanmıyorum. Bence, düşüncelerinin saflığı sayesinde evrenin bilgi bankasını kullanabiliyor. Yeteneklerinin kaynağı da, bilgiye tam olarak ulaşabilmesi sanırım.

“Evren onu seviyor ama bizden sakınıyor; bu yüzden kendisini tam olarak açmıyor bize. Bizim düşüncelerimiz, genelde toplumumuzda yetişen her insanın düşünceleri klişelerle sınırlanmış.

“Onun düşünceleriye tam bir özgürlüğe sahip. Bu yüzden, onun da bir insan olduğu savını kabullenerek Anastasya’nın gizemlerini açıklamak bize zor geliyor... Elbette inanılmayacak şeyler yapabilir, bizim anlayışımızla mucizeler yaratabilir ki bunu kendi deneyimimden biliyorum. Mesela ziyaretimiz esnasında mucizeden başka bir kelimeyle açıklanması imkânsız bir olay daha cereyan etti. Grubumuzun başına gelenlerden bile daha gizemliydi. Hem de çok daha gizemli!”

Aleksandr son sözlerini heyecanla söylemişti. Sonra ayağa kalkıp gecenin karanlığına doğru ateşten uzaklaştı. Yıldızlı göğün ve sönmek üzere olan ateşin ölgün ışığında genç Sibiryalı'nın ileri geri dolaştığı seçiliyordu. Kesik kesik, heyecanlı cümlelerini zor duyuyordum. Aleksandr bilim, psikoloji ve bazı öğretiler hakkında anlaşılmasız laflar ediyordu. Orada oturup bu kesik kesik ve anlaşılmasız söylevi dinlemekten sıkılmıştım. Anastasya'nın, onun deyiimiyle çok daha büyük mucizesini bir an evvel öğrenmek istiyordum.

Onu sakinleştirmeye çalıştım:

“Aleksandr, sakin ol, gel otur. Tanık olduğunuz çok daha büyük mucizeyi biraz daha ayrıntılı anlatabilir misin?”

Aleksandr tekrar ateşin başına oturup, birkaç çalı çırpı attı. Ama henüz iyice sakinleşmediği belliydi. Herhalde heyecandan olacak, ateşi bir değnekle öyle bir karıştırıyordu ki, kâh onun kâh benim üzerime sıçrayan kıvılcımlar, yerimizden kalkmamıza neden oluyordu. Kendini toparladığında, heyecan verici öyküsüne kulak verdim:

“Anastasya sadece yirmi dakika içerisinde, gözlerimizin önünde küçük bir köylü kızın fiziksel durumunu değiştirdi. Gözlerimizin önünde. Bu süre içerisinde kızın ve annesinin yazgısını, hatta o gözden ırak tayga köyünün görünüşünü bile değiştirdi. Ve bunların hepsi sadece yirmi dakika sürdü. En önemlisi de bunu nasıl yaptığı! İnanılmaz ama basitçe! O...

“Gel de bundan sonra yıldız falına inan. Gözlerimle gördüm. O bilgelerin zırvalarla, birtakım ruhani vaazlarla dolu kitaplarını da bu yüzden yaktım.”

“Bak sen de onun insanüstü, mistik bir mucize yarattığını, yıldız fallarını altüst ettiğini söylüyorsun. Hem böyle yapıyor, hem de normal bir insan muamelesi görmek istiyor. Hani normal bir insan gibi davranmaya çalışsa bari ama nerede... Bunu ona da söyledim: Herkes gibi davranırsan, her şey normal görünür, dedim

ama belli ki herkes gibi davranamıyor. Yazık! Oysa öylesine güzel, iyi, akıllı bir kadın ki; insanları iyileştirebiliyor, bana da bir oğul doğurdu... Ama onunla normal bir kadınla olduğu gibi yaşamak imkânsız. Hatta şu duyduklarımdan sonra herhangi birinin onunla uyumaya cesaret edeceğini hiç sanmıyorum. Kimse buna cesaret edemez. Her erkek basit bir kadın ister, öyle anlaşılabilir olanı değil. Gizemliliğiye sadece kendi suçu.”

“Dur biraz Vladimir. Şimdi anlatacağım. Yalnız anlatacaklarımı iyi düşün. İnanılmaz bir şey ama anlamaya çalış. Herkes anlamalı bunu! Herkes! Belki beraberce bir anlam verebiliriz. Belki...

“Anastasya, o kızla gerçek bir mucize yarattı Vladimir ama bunun mistik bir yanı yok, büyü falan da değil. Hiçbir sihir, büyücü hilesi yok. Anastasya bu mucizeyi sadece basit, herkesin bildiği kelimeleri kullanarak yarattı. Sıradan, önemsiz ama tam zamanında ve yerinde söylenmiş kelimeler.

“Psikologlar, Anastasya’nın o küçük kızla diyalogunu incelerlerse, psikolojik açıdan ne kadar etkili olduğunu anlayabilirler. Aynı kelimeleri söyleyen herhangi biri de aynı etkiyi yaratabilir. Yalnız gereken zamanda akla gelmeli bu kelimeler, bir de Anastasya’nın içtenliği ve düşünce saflığıyla söylenmeleri şart.”

“Sadece o kelimeleri ezberlesek yetmez mi?”

“Hepsini biliyoruz zaten, sorun bunda değil. Sorun şu: Söylediğimiz her sözcüğün ardında ne gizli?”

“Anlaşılabilir konuşuyorsun. İyisi mi neler olduğunu anlat. Bir insanın fiziksel durumunu ve yazgısını hangi kelimeler değiştirebilir?”

“Doğru. Anlatmak gerek elbette. Dinle o zaman.”

Kelimeler Yazgıları Değiştirince

“Yaşadıklarımızdan sonra kendimize gelmeye çalışıyorduk. Kimse konuşmuyordu. Olduğumuz yerde kalakalmıştık; ancak bir süre sonra, bizi çevreleyen dünyayı sanki ilk defa fark ediyormuşçasına, yabancı gözlerle etrafımıza baktık. O esnada bir grup köylünün bize doğru geldiğini gördük. Köylüler kalabalık değildi; bu ücra tayga köyünün altı hanesinde hepi topu bir düzine insan yaşıyordu zaten. Çoğu da yaşlıydı. Bir ayağı çukurda olanlar da az değildi. Bir kocakarı, değneğinin üzerine abanıp basbayağı iki büküm olmuş, topallıyor ama yine de diğerlerinden geri kalmıyordu. Değneksiz olanlarsa, ellerinde sopalar, kürekler gibi çeşitli silahlar taşıyorlardı. Anastasya’yı korumaya geldikleri belliydi. Bu yaşlı, çelimsiz insanlar, genç, sağlıklı ve silahlı adamlara kafa tutuyorlardı. Karşılarına kimin çıkacağına hiç aldırmadan, Anastasya’yı korumak için korkusuzca ve kararlılıkla ilerliyorlardı.

Kararlılıkları da ürkütücüydü. Yanımıza vardıklarında, grubun önünde yürüyen, eli kürekli, lastik botlar giymiş ihtiyar durunca, diğerleri de durdu. Orada yokmuşuz gibi, bizi hiç umursamadılar. İhtiyar, vakur bir tavırla sakalını sıvazlayarak Anastasya'ya baktı ve saygıyla onu selamladı:

‘Hepimizin adına seni selamlarım, sevgili Anastasya, afiyette-sin umarım.’

‘Size de iyi günler, iyi insanlar’ diye cevap verdi Anastasya, elini göğsüne bastırıp ihtiyarların selamını alarak.

‘Nehrin suyu bu yıl erken çekildi’ diye devam etti ihtiyar. ‘Yaz pek de yağışlı geçmiyor.’

‘Yağış yok’ diye onayladı Anastasya, ‘Ama yağacak. Su yük-selecek ve nehir eski haline dönecek.’

“Onlar konuşurken ihtiyarların arasından altı yaşlarında, sarı benizli, zayıf küçük bir kız öne çıktı. Üzerinde büyük birine ait ol-duğu anlaşılan, kıza göre uydurulmuş eski bir ceket vardı. İnce-cik bacaklarını yamalı bir çorap örtüyordu ve küçücük ayaklarına da eski püskü botlar geçirmişti.

“Sonradan kızın adının Anyuta olduğunu öğrendim. Doğuş-tan kalp hastalığı olan bir çocukmuş, daha altı aylıkken annesi onu şehirden getirip ihtiyarlara bırakmış ve bir kere bile kızını görmeye gelmemişti; bir inşaat firmasında dekoratörlük yapıyor-muş. Anyuta, Anastasya'nın yanına gidip eteğinden çekiştirerek yalvarmaya başladı:

‘Biraz eğil Anastasya Teyze, bana doğru eğil.’

“Anastasya küçük kıza baktı ve önüne çömeldi. Kız bir çırpıda başındaki eski beyaz örtüyü çıkardı. Kenarını ıslatıp dikkatlice Anastasya'nın yüzünde kurumuş kanın son damlasını temizlerken:

‘Artık sahildeki küçük kütüğüne oturmaya hiç gelmiyorsun Anastasya Teyze. Dedem önceden daha sık geldiğini söyledi. Kü-tüğe oturup nehri izlermişsin. Artık gelmiyorsun. Dedem hep otur-

duğun o kütüğü gösterdi bana Anastasya Teyze. O gösterdiğinden beri ben de senin kütüğüne gitmeye başladım. Orada tek başıma oturup hep senin gelmeni bekliyorum. Seni görmeyi çok istiyordum. Sadece sana söyleyeceğim bir sırrım var. Ama oturup da nehri izlemeye hiç gelmiyorsun kütüğüne. Belki de kütük çok eski olduğundandır, değil mi? Dedemden istedim, o da sana yeni bir tane getirdi. Orada, eskisinin tam yanında duruyor.'

"Küçük kız Anastasya'yı elinden tutup, kütüğe doğru çekiştirmeye başladı.

'Haydi, gel gidelim, gidip yeni kütüğe oturalım Anastasya Teyze'ciğim. Dedem baltasıyla iki yer yaptı oturmak için. Sen geldiğinde beraber otururuz diye ben istedim bunu.'

"Anastasya küçük kızın isteğine uydu ve beraberce giderek kütüğün üzerine oturdular.

"Bir süre sessizce oturdular. Kimseye aldırış etmiyorlardı. Sanki etraflarında başka kimse yoktu. Hepimiz sessizce, kıpırdamadan duruyorduk. Sonra küçük kız konuşmaya başladı:

'Anneannem bana senden çok bahsetti Anastasya Teyze. Anneannem öldüğünde dedeme sordum seni. O da anlattı. Dedem ne zaman seni anlatsa, sana söylemem gereken sır aklıma gelir. Dedem bunu bana küçükken, kalbim iyi çalışmazken söylemişti. Düzgün atmıyormuş kalbim. Bir defasında hiç atmamış. O zaman Doktor Teyze'yi getirmişler motorla. Doktor Teyze de şöyle demiş: *Bu kadar kötü durumdaki bir kalbe yapacak bir şey yok, kim-senin sözünü dinlemiyor. Çok geçmeden ölür.*

'Dedem, senin o sırada eski kütüğüne oturup nehri izlediğini anlattı Anastasya Teyze. Sonra kalkıp bizim kulübeye gelmişsin. Beni kucağına alıp dışarı çıkmış, sonra yere yatırmışsın. Sen de yanıma uzanıp, elini göğsüme koymuşsun Anastasya Teyze. Kalp atışımı hissedebileceğin yere. Bak tam -küçük kız, Anastasya'nın elini cılız göğsünün sol tarafına yerleştirdi- buraya. Dedem senin de yanıma uzandığını söyledi; sen de nefessiz kalmış gibiymişsin

çünkü kalbin, benimki gibi yavaş atmaya başlamış. Sonra senin kalbin hızlanmış, benimkini de çağırmış. Benim kalbim de seninkini dinlemiş ve birlikte düzgün atmaya başlamışlar. Dedem böyle anlattı. Bunlar doğru mu? Doğru mu Anastasya Teyze?’

‘Evet, Anyuta. Deden sana doğru anlatmış. Artık kalbin hep iyi olacak.’

‘Kalbin benimkini çağırdı, o da seninkini dinledi yani? Dinledi. değil mi?’

‘Evet, Anyutacığım, dinledi.’

‘Şimdi sana sırrımı söyleyeceğim Anastasya Teyze. Bu çok ama çok önemli bir sır!’

‘Söyle bakalım, neymiş o önemli sırrın Anyuta?’

“Anyuta kütükten kalktı, Anastasya’nın önünde küçük ellerini göğsüne bastırarak durdu. Sonra birden... birden küçük Anyuta, Anastasya’nın dizlerine kapandı ve sesindeki heyecanı zor zapt ederek şöyle dedi:

‘Anastasya Teyze, benim tatlı Anastasya Teyzeciğim, kalbine bir sorsana! Lütfen sor bakalım, annemin kalbini de çağırır mı? Bir güncük de olsa beni görmeye gelsin. İşte benim sırrım. Kalbin... annemin kalbini... kalbini...’

“Anyuta heyecandan tıkanmıştı; susup gözlerini Anastasya’ya dikti.

“Anastasya gözlerini kısıp, önünde diz çökmüş kızın ardına, uzaklara baktı. Sonra tekrar kıza baktı ve sakince çocuğa korkunç gerçeği yineledi. Bir yetişkinle konuşur gibiydi:

‘Anyuta tatlım, kalbim anneni çağıramaz. Annen şehirde, çok uzak bir yerde. Mutluluğu bulmaya çalıştı ama bulamadı. Bir evi, sana hediyeler alacak parası yok. Hediye alamadığı sürece gelmek de istemiyor. Şehirde hayatı çok zor. Ama seni gelip görme imkânı bulsa, bu onun için daha da zor olurdu. Seninle karşılaşmak, onun için acı, kahredici bir deneyim olurdu. Seni bu kadar

hasta ve eski püskü giysiler içinde görmek onun hayatını daha da zorlaştırır, daha acı hale getirir. Köyde ne kadar izbe, pis ve düğüntü bir evde yaşadığını görmek onu kahreder. Bunları görmek annen için her şeyi daha da güçleştirir çünkü artık senin yararına herhangi bir şey yapabileceğine inanmıyor. Elinden geleni yaptığına ama kaderinin böyle çizildiğine inanıyor. Her yanı, hayal edebileceğinden çok daha fazla umutsuzlukla dolu.’

“Küçük Anyuta korkunç gerçeği dinlerken minik bedeni titredi.

“Bir çocukla böyle konuşmak bana korkunç bir gaddarlık gibi gelmişti. Masum bir yalanın buraya daha uygun olabileceğini düşünmüştüm. Küçük kızın başını okşayıp annesinin yakında geleceğini, mutlu bir karşılaşma olacağını söylemek gibi.

“Ama Anastasya tam tersini yapmıştı. Bu korumasız, çaresiz küçük kıza, tüm acı gerçeği söylemişti. Bir müddet küçük kızın titreyen bedenini izledikten sonra, tekrar konuşmaya başladı:

‘Anyutacığım, anneni sevdiğini biliyorum.’

“Gözyaşlarına boğulmak üzere olan çocukcağız, ‘Sev... seviyorum. Zavallı...sevgili anneciğimi seviyorum...’ diye karşılık verebildi ancak.”

‘O zaman anneciğini mutlu et. Bütün dünyada bir tek... bir tek sen onu mutlu edebilirsin. Üstelik çok da kolay bu. Sağlıklı ve güçlü ol, şarkı söylemeyi öğren. Şarkıcı olursun. Muhteşem, duru sesin Ruhunla beraber söyler. Belki yirmi yıl sonra annenle karşılaşırın, seni görmek onu çok mutlu eder. Ama belki de annen önümüzdeki yaz seni görmeye gelir. O zamana kadar sağlıklı ve güçlü olmalısın. Gelişine hazırlıklı olmalısın. Anneciğine bazı hediyeler hazırlamalısın. Ona ne kadar güçlü ve güzel olduğunu gösterip, onu o kadar mutlu et ki karşılaşmanız gerçekten neşe dolu olsun.’

‘Ama ben hiçbir zaman sağlıklı ve güçlü olamayacağım.’

‘Nedenmiş?’

‘Doktor Teyze var ya. Hani beyaz önlük giyen. Doktor Teyze anneanneme söylemişti. Şunları söylediğini kendim duydum: *Bu*

çocuk hep zayıf kalacak. Çünkü bir hiberon bebeği. Ben hiberon bebeğiymişim. Annem bana küçükken memesinden süt verememiş. Anneciğimin memesinde süt yokmuş. Çocuklar küçükken hep annelerinin memelerinden süt içermiş. Bir keresinde köye bebekli bir teyze gelmişti. Geldiği eve gitmiştim. Bebeklerin annelerinin memesinden nasıl süt içtiğini görmek istiyordum. Orada hiç ses çıkarmadan oturmaya çalıştım. Ama beni dışarı kovaladılar. Anne-teyze, Niye bana gözünü kırpmadan bakıyor, dedi. Bir şey kaçıracağım diye gözümü kırpmaya korkuyordum da.'

'Hiçbir zaman sağlıklı ve güçlü olamayacağını söylerken Doktor Teyze'nin hata yapmış olabileceği hiç aklına geldi mi Anyuta?'

'Nasıl hata yapmış olabilir? Beyaz önlüğü var. Herkes onu dinliyor: Dedeler, anneanneler. Her şeyi biliyor. Benim *hiberon bebeği* olduğumu da biliyordu.'

'Neden meme emen bebek görmeye gittin?'

'Annesinin memesini emince, bebeğin nasıl iyi olacağını görebileceğini sandım. Onun iyi olduğunu görünce ben de daha iyi olurum belki.'

"Anastasya sakın, emin bir sesle şöyle dedi:

'İyileşeceksin Anyutacığım. Sağlıklı ve güçlü olacaksın.'

"Sonra yavaş yavaş hırkasının düğmelerini açtı ve göğüsleri göründü.

"Anyuta, biraz da bu ani hareketin verdiği şaşkınlıkla, Anastasya'nın çıplak göğüslerine bakakaldı. Meme uçlarından küçük süt damlaları sızmaya başladı birden.

'Süt... Anne sütü! Anastasya Teyze sen de mi bebek emziriyorsun? Sen de mi annesin?'

'Bu sütle küçük oğlumu emziriyorum.'

"Bu arada süt damlaları sızmaya devam ediyordu. Damlalardan biri esen meltemle kaydı. Hafif bir esinti, damlalardan birini Anastasya'nın göğsünden uçurdu...

“Anyuta’nın cılız bedeni, yay gibi fırlayıp süt damlasına doğru atıldı. O çelimsiz, hasta küçük kız bir damlayı yakalayabilecek kadar çevikti.

“Kızcağız yere düşerken avuçlarını açıp, damlayı yakalamayı başarmıştı.

“Dizlerinin üzerinde doğrulup, sımsıkı kapadığı avuçlarını yüzüne yaklaştırdı ve ağır ağır açıp tuttuğu ıslak noktaya baktı. Sonra ellerini Anastasya’ya uzattı.

‘İşte. Onu yakaladım. İşte burada. Oğlunun sütü ziyan olmadı.’

‘O küçük damlayı sen kurtardın Anyutacığım. O artık sana ait.’

‘Bana mı?!’

‘Evet, sadece sana.’

“Anyuta avuçlarını tekrar yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarını damlaya değdirdi. Cılız küçük kız, gözlerini kapayarak avuçlarını uzun süre dudaklarına bastırdı. Sonra ellerini iki yana indirdi, Anastasya’ya bakıp, minnettarlıkla fısıldadı:

‘Teşekkür ederim!’

‘Yanıma gel, Anyutacığım.’

“Anastasya küçük kızı omuzlarından tuttu. Saçlarını okşayıp kucağına oturttu, sonra sanki bebekmişçesine, yavaşça başını göğsüne yaslayıp, usulca şarkı söylemeye başladı.

“Anyuta’nın dudakları Anastasya’nın göğüslerinden birine çok yakındı şimdi. Yarı uyku halindeki Anyuta, dudaklarını ağır ağır biraz daha yaklaştırdı Anastasya’nın göğsüne; ıslak meme ucunu hissettiğinde ürperdi ve iştahla Anastasya’nın sütle dolu memesi- ni emmeye başladı.

“Kayıt cihazıma göre, yaklaşık dokuz dakika sonra kendine geldi küçük kız. Kafasını kaldırdı ve Anastasya’nın kucağından yere atladı.

‘Ay... ben... ben ne yaptım? Oğlunun sütünü içip bitirdim.’

‘Endişelenme Anyutacığım. Ona da yeter. Sen sadece göğüslerimden birinin sütünü içtin, diğerinde hâlâ ona yetecek kadar süt var. Oğlum çiçeklerin polenleriyle beslenebilir. İsterse tabii. İşte şimdi ihtiyacın olan şeyi aldın, güçlü, güzel ve mutlu olmaktan korkma artık. Şimdi hayatın sana her gün getirdiklerinden kendi mutluluğunu yaratabilirsin.’

‘Güçlü ve sağlıklı olacağım. Anneciğimi nasıl karşılayacağımı düşünüyüm, beni görünce üzülmesin, hep mutlu olsun. Yalnız şarkı söyleyemem. Önceden anneannemle şarkı söylerdim. Ama o öldü. Dedeme yalvarıp duruyorum ama o şarkı söylemez. Sadece votka içtiğinde şarkı söyler, ben de ona eşlik ederim. Ama onunla söylemek benim için zor oluyor çünkü sesi karga gibi. Radyoyla beraber söylemeyi de denedim ama alıcımız çok eski, o kadar cızırdıyor ki kelimeleri anlayamıyorum.’

‘Sözsüz söylemeyi dene Anyutacığım; kuşların ötüşünü, suyun şırıltısını, rüzgârın yaprakları hışırdatmasını, dallar arasında çıkardığı uğultusunu taklit etmeye çalış. Otlar arasında da bir sürü ses vardır. Dinlemek istediğinde çevrende bir sürü duru ses duyarsın. Sesinle onları taklit etmeye çalış. Onlar senin en iyi öğretmenin olacak. Artık gidiyorum Anyuta, hoşça kal. Artık gitmem gerek.’

‘Anastasya kütükten kalktı. Anyuta, etrafındaki sesleri dinleyerek oturmaya devam etti. Anastasya, ona ateş eden korumaya doğru yürüdü. Korumanın yüzü hâlâ solgundu, elleri de titriyordu. Silahı yanında, yerde duruyordu. Anastasya korumaya şöyle dedi:

‘Kendinizi suçlamayın, Ruhunuza eziyet etmeyin. Sizin davranışınızda Ruhunuzun hiç suçu yok. İçgüdüydü sizinki. Durumun ne olduğunu düşünmeden ve ne emredilirse onu yapmak üzere eğitildiniz. İçgüdülerinizin peşinden gittiniz. İçgüdüünün insanın içindeki diğer şeylere üstün gelmesi iyi değildir. İçgüdü ilk sırayı aldığı anda, insan silikleşir. O zaman insanlıktan da çıkar. Bunu bir düşünün, kendi özünüze dönmek, eskisi gibi insan olmak sizin için çok daha güzel olacak.’

“Anastasya’nın sakin ses tonu, korumanın ellerinin titremesini durdurmuştu; yüzünün rengi de yerine gelmişti. Hatta Anastasya susunca, adamın yüzü kulaklarına kadar kızardı.

“Anastasya ihtiyar köylülerle de vedalaştıktan sonra taygaya doğru yürümeye başladı. Bizse hiç sesimizi çıkarmadan uzun uzun ardından baktık. O sırada son derece duru bir çocuk sesi duyduk.

“Kütükte tek başına oturan Anyuta, herhalde anneannesinden duyduğu eski bir şarkıyı söylüyordu. Ama ne söylemek! Duru sesi, inanılmayacak kadar tiz notalara yükselerek çevrede çınlıyor, insanın Ruhunu büyülüyordu.

*Dışarıda yağmur çiseliyor,
Ağabey kardeşini sallıyor,
Ağabey kardeşini sallıyor,
Küçük kıza şarkı söylüyor.*

“Anyuta şarkısını bitirdi ve dönüp dik dik, hâlâ hareketsiz duran grubumuza bakmaya başladı. Sonra kalktı, yerden ince bir sopa alıp şöyle dedi:

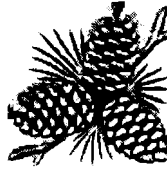
‘Siz kötüsünüz amcalar. Kocamansınız ama kötüsünüz.’

“Bunu söyledikten sonra elinde ince sopasıyla bize doğru yürümeye başladı. İhtiyarlar da sessizce arkasından seğırtti. Hepimiz gerilemeye başladık. Nehrin kıyısında demirli duran tekнемize kadar geriledik, sonra itişip kakışarak teknenin sürme iskelesine tırmandık. İskeleyi çekerken kaptan, iki pilotun da güvertede olduğunu fark etti. Köprüden onlara bağırdı:

‘Sizin ne işiniz var burada? Helikoptere kim bakıyor?’

“Pilotlar tekneden atlayıp helikopterlerine koştular.

“Variller dolusu yakıtı ve çadırları kıyıda bırakarak uzaklaştık. Onları toplamak kimsenin aklına bile gelmemişti.”

Kendi Mutluluğunu Yaratmak

Aleksandr hikâyesini bitirdiğinde öfkemi saklamayı beceremedim.

“Neyin peşinde olduğunuz apaçık. Çadırları orada bırakmışlar-mış. Varillermiş. Oradan sadece ağarmış saçlarla kurtulmanıza üzıldüm doğrusu. Anastasya kutsal biridir. Gerçi niyetiniz o ka-dar belliymiş ki, sizi kim görse anında neler döndüğünü anlardı. Karşısındakilerin kim olduğunu, ne istediklerini hemen anlardı. Anastasya ise size ruhunu açmış.”

“Her şeyin farkındaydı” dedi Aleksandr. “Neden geldiğimizi, ondan ne istediğimizi biliyordu. Anlamıştı. Ama içimizdeki ka-ranlık yana hitap etmiyordu. Karanlık yanımızı görmezden geli-yor, sadece her birimizin ruhundaki aydınlık yanla iletişim kuruyordu. Böyle davranarak hepimizi değiştirdi. Nihayetinde ben bir akademisyenim. Psikolojiyle yakından ilgileniyorum.”

“Bir akademisyen daha... Kavrayamadıktan sonra, bilimin ne işe yarar?”

“Hayat, olayları çoğu zaman bizim ayak uydurabileceğimizden daha hızlı ve kesin düzenliyor. Ayrıca Anastasya şeye dönüştüğünde... Yok, korkarım onu bir kategoriye sokamayacağım, o deneyimden sonra olmaz...”

“Ne deneyimi?”

“Nasıl anlatayım sana? Bak şimdi. Mesela şu taygadaki ücra köyden gelen ihtiyarlar, aslında hâlâ bize doğru geliyorlar. En önde de elinde incecik sopasıyla, üzerimize yürüyen cılız küçük kız var...”

“Nereye geliyorlar? Nerede?”

“Bize doğru, orada olan ve onları gören herkese doğru geliyorlar. Bunun sadece bana olduğunu sanıyordum, gözlerimi kapadığım anda, tam önümde görüyorum onları; bazen herhangi bir şey yaparken, muhtemelen onlara göre kötü bir şey yaparken de karşımda beliriveriyorlar. Bunun sadece benim başıma geldiğini sanıyordum ama diğerleriyle de konuştum. Oradaki herkesin başına benzer şeyler geliyormuş.”

“Ama bunlar sadece sizin kafanızda, hayalinizde olan şeyler.”

“Ne fark eder? Sonuçta hâlâ onların karşısında geriliyoruz.”

“Peki, tiridi çıkmış, silahsız insanlardan bunca korkmaya gerek var mı? Neden korkuyorsunuz?”

“Neden korktuğumuzu ben de bilmiyorum henüz. Belki kendimizin... Belki de çizgiyi aşmışızdır...”

“Çizgi de nereden çıktı şimdi? Böyle felsefeler insanı deli eder; yaptığın bir şeyi, yaptığın anda düşünmek yeterli olmasın sakın?”

“Zamanında düşünülebilir... Hepimiz düşünmeliyiz...”

“Peki, Anastasya’nın konuşmasından sonra küçük kızla annesinin yazgılarının değiştiği kanısına nereden vardın? Ve diğer köylülerin tabii?”

“Daha önce söylediğim gibi, psikoloji ilgi alanlarımdandır. Bir akademisyen olarak sana şu kadarını söyleyebilirim: Anastasya, Anyuta’nın yaşam planını tamamen değiştirdi.

“İhtiyarların insafına terk edilmiş, hasta, küçük kızcağız, annesinin gelmesini bekleyerek pis izbenin bir köşesinde çaresiz oturuyordu. Çocuğa, ‘Annen gelecek. Seninle oyunlar oynayacak, sana hediyeler getirecek’ diye vaatler verip duruyorlardı. Yalan söylemekle iyi bir şey yaptıklarını düşünüyorlardı çünkü. Bu arada annesiye şehirde, umutsuzluktan kendini içkiye vermişti. Yalan yanlış vaatler, çocukcağızı manasız bir bekleyişe mahkûm etmişti.

“Biz de hayatımızda çoğu zaman yukarıdan bir şeyler bekleriz. Birisi gelip bizi mutlu etmeli, yazgımızı değiştirmelidir sanki.

“Öyle gevşek hareket etmemiz ya da hiç hareket etmememiz de belki bu yüzdendir, kim bilir? Bize her şeyin yeterince verilmiş olabileceğini hiç aklımıza getirmez, sürekli birilerinin kollarında hediyelerle gelmesi gerektiğini sanırız. Anastasya basitliği ve içtenliğiyle yazgıyı değiştirdi. Düşünsene, en basit sözcükler yazgıyı değiştirebiliyor.

“Anastasya’yla Anyuta’nın konuştuğu kaseti çok dinledim. Sanırım, bir başkası da o kızla aynı şekilde konuşsa, yine aynı etkiyi yaratacaktı. Anastasya gibi konuşmak pek de zor değil. Önce yalan söylememeli. İnsanlara yardım etme isteğinde samimi olmalı. Acıma değil ama yardım. Karmanın dogmalarından azat etmeli kendini ya da daha iyisi, onlardan daha güçlü olmalı. Elbette karmanın, çaresizliğin, yazgının, küçük, hasta bir kız için ne ifade ettiği üzerine pek çok şey söylenebilir. Ama Anastasya bu çaresizlik duygusundan çok daha güçlüydü. Hatta bu duyguya hiç yüz vermedi. Bir başkası da bunu yapabilir. Ne de olsa hepsi, bildiğimiz, sıradan sözcüklerle yapıldı. Yalnız bu sözcükleri yerinde ve zamanında, belli bir sırayla söylemek gerek. Bunu bilinçli olarak yapmaksa çok güç. Ancak Anastasya’nın düşünce saflığı-

na sahip biri bu sözcükleri yerli yerinde ve belli bir sırada söyleyebilir ki, etkili olmasının sebebi de budur.”

“Eh, tüm bunlar senin teorilerin, varsayımların. Hem birtakım sözcüklerin yazgıyı değiştirip değiştiremeyeceğini anlamak için gerçek hayata, geleceğe bakmalı. O küçük kızın hayatında ne değişmiş olabilir ki? Tabii bir mucize falan olmadıysa.”

“Mucize de oldu. Tüm mucizelerin bizim içimizde olduğu ortaya çıktı.”

“Ne tür bir mucize oldu ki?”

“Küçük Anyuta yeniden programlandı. Kendisinin ve çevresindekilerin etrafındaki tüm karma zincirlerinin hepsi kırıldı.”

“Kırıldı da ne demek? Bunu nereden biliyorsun ki?”

“Biliyorum. Köye sonradan da gittim. Onunki cızırtılı olduğundan, Anyuta’ya kendi radyomu hediye etmeye, bir de çatıya onun için bir anten dikmeye karar vermiştim. Ahşap kaldırımdan Anyuta’nın evine doğru yürüyordum. Eskiden çürük olan kaldırımın tahtaları yenilenmişti. ‘Vay canına, bunun sebebi ne acaba?’ diye düşündüm. Anyuta’nın dedesi verandada oturmuş çizmelerini yıkıyordu. Selam verip neden geldiğimi açıkladım.

‘Pekâlâ dedi’ dede, ‘Öyleyse geç içeri. Yalnız şu pabuçlarını çıkar. Gördüğün gibi yeni kurallarımız var artık.’

“Ayakkabılarımı verandada çıkardım. İhtiyarla birlikte içeri girdik. İçerisi herhangi bir köy evinden farksızdı, yalnız son derece temiz ve rahat görünüyordu her şey.

‘Bunlar hep torunumun sayesinde’ diye açıklama yaptı ihtiyar. ‘Epey uğraştı. Yerleri sildi, her şeyi tekrar tekrar yıkadı. Bir hafta boyunca sabahtan akşama dek didindi durdu; kurulu zemberek gibiydi. Biraz dinleniyor sonra tekrar temizliğe başlıyordu. Beni de duvarları beyaza boyamaya ikna etti. Eve kazara çizmelerimle girersem iz bırakıyor; torunum da eline bir bez parçası alıp temizlemeye koyuluyor. Ben de en iyisi iz yapmamak dedim.

Terliğimiz yoktu. Anyuta da eski galoşları terlik niyetine kullanmaya başladı. İşte, giy şu galoşları. Keyfine bak.’

“Üzerine eski fakat temiz bir örtü serilmiş masaya oturdum. Örtünün bir yeri yırtılmış ve tavşan şeklinde kesilmiş bir parça renkli bezle, olabildiğince özenle yamanmıştı, bir çocuk elinden çıktığı belliydi yani. Masanın ortasında billur bir bardak içerisine, peçete yerine özenle kesilmiş defter yaprakları yerleştirilmişti.

‘Köyünüzü geliştirmeye başlamışlar’ dedim ihtiyara. ‘Anlaşılan yönetiminiz dikkat etmeye başlamış, kaldırımları da onarmışlar.’

‘Yönetimle ilgisi yok’ diye cevapladı ihtiyar. ‘Bizimle hiç ilgilenmezler hatta. Bunlar hep torunum Anyuta’nın işi.’

‘Nasıl, Anyuta mı? İyi de kaldırımını onarmak için çok küçük. O tahtalar çok ağır.’

‘Evet ağırdır... Geçenlerde ava gitmeye hazırlanıyordum. Komşumdan Anyuta’ya bakmasını rica ettim. Torunumsa şöyle dedi: *Sen git dedeciğim, işine bak. Merak etme ben kendi kendimi idare ederim. Yalnız ambarın yanında duran tahtaları kesme izin ver yeter.*

‘Şaşırmıştım tabii ama hoşuna gidiyorsa bırakayım oynasın dedim. Ona bir parça tahta, testere hazır edip ava gittim. Gerisini komşum anlattı.

‘Anyuta, kaldırımdaki çürük bir tahtayı sökmüş. Bir iple ölçü almış ve ona verdiğim tahtayı ölçüye göre kesmeye başlamış. Komşumun dediğine bakılırsa, bu işe günün yarısını harcasa da bir şekilde becermiş. Sonra kestiği parçayı kaldırıma götürüp çürük olanla değiştirmiş.’

‘İyi de öyle sıska, güçsüz bir kız, koca bir tahta parçasını nasıl taşır?’

‘Bir yardımcı bulmuştu. İki ay önce, sahipsiz kalmış bir köpekle, bir Sibiryaya laykasıyla dost olmuştu. Bizim köyün diğer ucunda yaşayan yaşlı bir kadın geçenlerde öldü. Geride sağlıklı

bir köpek bıraktı. Daha cenaze töreninde Anyuta köpeği sevmeye başlamıştı. Sonra yemek de vermeye başladı. Layka önceleri, içinde kimse yaşamasa da evinin önünden ayrılmıyordu. Yaşlı kadın tek başına yaşıyordu. Anyuta köpeği birkaç gün besledi. Köpek de ardından gitmeye başladı, artık bir an bile ayrılmıyor yanından. Torunuma her şeyde yardımcı oluyor. İşte tahtayı da onun yardımıyla taşımış. Anyuta tahtanın bir ucunu iple bağlayıp çekmiş, köpek de diğer ucunu dişleriyle tutmuş ve beraberce taşımışlar. Sonra Anyuta komşu kadından birkaç çivi rica etmiş, benim de çekicimi almış. Tahtayı yerine çivilemeye girişmiş. Ama başaramamış. Komşum da Anyuta'nın çivi çakışını izliyor-muş. Anyuta çekici eline vurup kanatmış. Yanında durmuş onu seyreden köpek de inlemeye başlamış.

‘Komşum koşup çekici elinden almış ve yerine çakmış. Komşum, ertesi gün, akşama doğru Anyuta'nın köpeğiyle birlikte yine bir parça tahta taşıdığını görmüş. Kaldırımındaki başka bir deliği kapatmak için elbette. *Ne yapıyorsun Anyuta, bütün tahtaları yenileyecek misin*, demiş komşum, *Kızlara göre başka bir iş bulamadın mı kendine?* Torunum da şöyle cevap vermiş: *Bunu yapmak gerek teyzeciğim, evler boyunca tüm kaldırımı yenilemeli, deliklerini kapatmalı. Evlerden birine bir misafir gelirse, kaldırımındaki delikler misafirin keyfini kaçırır. Annem de geldiğinde böyle bir kaldırım görürse keyfi kaçır.*

‘Komşu kadın, ikinci tahtayı da çakmış. Sonra da bütün köyü ayağa kaldırmış. Avluları dolaşıp herkese, *Evinizin önündeki kaldırımı tamir edin!* diye bağır-mış. *Bir çocuğun sizin düzensizliğinizle uğraşmasına dayanamıyorum. Ellerini paralıyor yavrucak!*

‘İşte böylece herkes kendi kapısının önünü tamir etti. Komşumdan papara yememek için yani.’

‘Peki, torununuz şimdi nerede, diye sordum ihtiyara.’

‘Köyün en ucundaki izbeye boya götürdü; herhalde orada, Losinler’de geceler. Evet... Herhalde orada geceler...’

‘Ne boyası, o da nereden çıktı?’

‘Bildiğin yağlıboya, açık turuncu. Bir tekneden balık karşılığı almış. Öyle yeni bir hevese kapılmış işte torunum.’

‘Ne hevesi?’

‘Bütün izbelerin sevimli görünmesi gerektiğine karar vermiş. Neşeli olacaktı. Tekne yanaştığında -hani şu tutulmuş balıkları toplayan teknelerden- kucağında balıklarla gitmiş ve boya karşılığında hepsini vermiş. Sonra kutuları bir izbeye taşımış. Pencere çerçevelerini boyamalarını istemiş. İhtiyarlar da boyamışlar. Yakında sıra bana gelecek. Ne yapalım? Boyayacağım. Boyamamak için bir neden yok. Belki boyarsak daha iyi olur, izbeler dışarıdan daha neşeli görünür.’

‘Peki, balıkları nereden bulmuş?’

‘Kendisi tutmuş. Her sabah eve üç dört alabalıkla geliyordu, bazen daha da fazla. Bir gün olsun eli boş gelseydi bari ama hayır; balıklar oltasına kendiliklerinden atlıyordu sanki. Her sabah yanıma gelip, siyatiğimi hiç umursamadan kalk diyordu: *Kalk dede. Balıkları tuzla da hozulmasınlar.* Her sabah böyleydi işte.’

İhtiyarın sesinde en ufak bir rahatsızlık yoktu bunu söylerken.

‘Oltta takımını nasıl idare etmiş ki? Tek başına mı?’

‘Yardımcısı var dedim ya, işte o Sibiryalı kasası. Yaşlı bir köpek ama hem akıllı hem de onun sözünden çıkmaz. Her şeyde ona yardım eder. Anyuta benim beş iğneli oltamı alıp yem takıyor, sonra kasasıyla birlikte her akşam nehir kıyısındaki yerine gider. Oltanın bir ucunu kıyıdaki bir ağaca, diğerini de bir sopaya bağlar, sonra köpek bu sopayı ağzına alıp nehre girer. Kıyıda duran Anyuta ona, *Haydi yüz, Drujok, yüz,* diye seslenirken yüzmeye başlar. Anyuta’nın yönlendirmesiyle oltayı taşıyarak yüzer. Anyuta, *Bana gel Drujok, bana gel* diye sesleninceye kadar yüzer. Bunu duyunca oltayı bırakıp kıyıya döner. Neyse yeter bu kadar, haydi yatalım artık.’

‘İhtiyar Rus sobasının üzerine uzandı. Ben de ahşap koltuğa. Şafağa doğru uyanıp dışarı çıktım ve şu manzarayla karşılaştım:

Anyuta, demir bir halkaya sarılmış oltayla birlikte aşağıda, nehir kıyısında yürüyordu. Kocaman bir Sibiryalı laykası da ona yardım ediyordu. Layka, halkayı dişleriyle tutmuş arkadan destekliyordu. Birlikte, ucunda hatırı sayılır bir av olan oltayı çektiler.

“Anyuta, ayağına en az üç numara büyük geldiği belli olan lastik çizmeler geçirmişti. Çizmelerin içindeki ayakları çıplaktı.

“Oltanın ucu kıyıya iyice yaklaştığında eline bir kepçe alıp kıyıya, balıkları çıkarmaya koştı. Layka da arka ayaklarının üzerine dikilmiş, halkayı tutuyordu. Anyuta çizmelerinin boyunu aşacak kadar suya daldı ve çizmeleri su almaya başladı.

“Kıyıya çektiği iğnelerden üç tane iri balık çıkarıp torbasına attı. Sonra çantayı ucuna bir ip bağladığı bir kontrplak parçasına yerleştirdi ve laykayla birlikte çekmeye başladı.

“Anyuta’nın çizmelerine dolan su yürümesini güçleştiriyordu. O da durup çizmelerinin önce birini sonra ötekini çıkardı, soğuk toprağa çıplak ayaklarıyla basarken, çizmelerindeki suyu boşalttı. Islak çizmeleri tekrar ayağına geçirip işine devam etti.

“Sabah avlarını verandaya kadar getirdiklerinde Anyuta’nın yüzünü iyice gördüm ve şaşkına döndüm.

“Pembeleşmiş yanakları, kararlılıkla parlayan gözleri ve az evvel başardığı işten dolayı dudaklarında beliren mutlu gülümsemesiyle, daha önce gördüğüm o soluk benizli, hastalıklı kıza hiç benzemiyordu. Anyuta, dedesini uyandırdı; ihtiyar oflaya puflaya sobanın üzerinden indi, ceketini omuzlarına attı ve bıçağıyla tuzu alıp balıkları hazırlamaya gitti. Anyuta bana çay ikram ederken, eve balık getirmek için neden her sabah bu kadar erken kalktığını sordum.

‘Teknedeki amcalar, nehirde dolaşıp bizden balık alıyor’ dedi Anyuta, ‘Bana para veriyorlar. Evler için boya getirmelerini de rica ettim. Balıkla değiş tokuş ettik. Elbise dikmek için çok güzel kumaşlar da getirmişlerdi. Bir haftada tuttuğum balıkların hepsini verdim kumaş için.’

“Sonra kocaman bir ipek kumaş topu getirdi. ‘Burada birkaç elbiselik kumaş var Anya’ dedim. ‘Bu kadar kumaşı ne yapacaksın?’

‘Benim için değil ki. Bunu anneme hediye olarak aldım; ayrıca annem geldiğinde çok güzel bir başörtüsüyle, uzun bir gerdanlık da hediye edeceğim ona.’

“Anyuta eski, yıpranmış bir bavulun içinden bir çift ithal külotlu çorap, bir inci gerdanlık ve harika, parlak renkli bir başörtüsü çıkardı.

‘Annem bana hediye alamadığına üzülmesin. Artık her istediğini alırım ben ona. Anneciğim hayatını mahvettiğini hiç düşünmesin istiyorum.’

“Annesine aldığı hediyeleri bana ne kadar büyük bir sevinçle gösterdiğine, bunlara neşeyle, hayranlıkla bakışını görünce anlayıverdim: Anyuta, çaresiz bir halde birilerinden yardım bekleyen, zavallı küçük bir kızıdan, gayet faal, kendine güvenli bir insana dönüşmüştü. Ve böylece mutlu da olmuştu; ya da mutluluğunun başka bir sebebi vardı belki... Artık, mutluluğun her birimizin içinde olduğunu düşünüyorum. İçimizde, belli bir bilinç seviyesinde bekliyor. Tek sorun, o seviyeye nasıl erişebileceğimizde! Anastasya bu konuda küçük Anyuta’ya yardım etti. Peki, diğerlerine de yardım edebilir mi? Ya da kendi kendimize bunun bir yolunu bulmalıyız belki de...”

Aleksandr sustu, ikimiz de kendi düşüncelerimize daldık.

Kısa gocuğuma iyice sarınıp başımı bir kütüğe dayayarak yıldızları seyretmeye başladım; sanki iyice alçalmış, ateşimizden onlar da ısınıyorlardı. Uyumaya çalıştım.

Üç saatlik bir uykunun ardından Aleksandr’la birlikte motora gittik. Motoru kıyıdan itmeden önce Aleksandr bana şöyle dedi:

“Sanırım... Yok, eminim aslında. Taygaya gitmenin bir anlamı yok. Artık Anastasya’yı bulamazsın. Hiç kimse, sen bile bulamazsın onu.”

“Neden?”

“Anastasya gitti. Tayganın içlerine gitti. Gitmesi gerekliydi. Sen de peşinden gidersen muhtemelen ölürsün. Taygada sağ kalmayı beceremezsin. Üstelik daha yazman da gerek. Ona verdiği sözü tutmalısın.”

“Daha fazlasını yazmam için, okurlardan gelen sorulara vereceği cevapları duymam gerek. İşte çocuk yetiştirme hakkında, dinler...”

“Artık kimse bulamaz onu.”

“Sen de tutturdun kimse bulamaz da kimse bulamaz. Anastasya’nın yerini biliyorum ve bulacağım onu.”

“Ben de bulamayacaksın diyorum. Anastasya, kendisi için bir av başlatıldığını anlamamış olamaz.”

“Ne avı yahu? Birileri, yerli avcılara rüşvet falan mı verdi? Hani seninle Yegoriç’e verdikleri gibi?”

“İyi de Yegoriç’le ben, gelenleri onu rahatsız etmemeleri konusunda uyarıyor, ikna etmeye çalışıyoruz. Edemezsek onları nehrin karşı kıyısına götürüyoruz. Avcılara rüşvet vermek de imkânsız, onların kendilerine has değerleri, kanunları vardır. Ayrıca Anastasya’yı senden daha uzun süredir tanıyorlar. Ona derin bir saygı beslerler. Kendi aralarında bile ihtiyatlı konuşurlar. Taygada yabancı görmekten pek hoşlanmazlar ve gayet iyi nişancılarıdır.”

“Öyleyse Anastasya’yı kim avlayacak?”

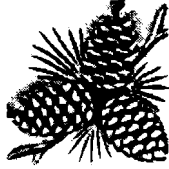
“Sanırım, şu anda içinde bulunduğumuz duruma düşmemize ve... hâlâ çıkamamamıza neden olanlar.”

“Yani, daha açık söylersen?”

“Her birimizin kendi hesabına daha açık olması gerekir.”

“İyi de kimi kastediyorsun? Boris Moyseyeviç gibilerini mi?”

“O sadece bir araçtı. Bizimle oynayan, görünmez bir şeyler var. Hem Boris Moyseyeviç de bunu anlamıştır artık, tabii onun arkasındakiler de.”

Biz Kimiz?

“Bir ay kadar önce Boris Moyseyeviç tekrar buralara geldi” diye başladı Aleksandr. “Bu kez korumaları, yardımcılarını yoktu yanında. Beni arayıp buldu; sessiz ve düşünceli görünüyordu. Gün boyunca sohbet ettik. Gerçi onun açısından, sohbetten ziyade itiraf gibi oldu ya. Elbette itirafta bulunduğu ben değildim, kendi kendine itiraf ediyordu. Anastasya’yla karşılaşmasına dair hazırladığı raporun bir kopyasını bana da verdi. Senin için raporun kimi bölümlerinin kopyasını çıkarttım, okumamı ister misin?”

“Raporu kime vermek üzere hazırlamış ki?”

“Bilmiyorum. Boris Moyseyeviç de bilmiyordu. Müşterisiyle lüks, şömineli bir salonda görüşmüş. Müşteri kendisini uluslararası bir akademinin temsilcisi diye tanıtmış. Şimdilerde böyle bir sürü akademi türedi; hangisinin ciddi bir kurum olduğunu söylemek güç. Gerçi artık ciddiyet de maddi güçle ölçülüyor ya.

“Müşterisi, maddi açıdan hiç cimrilik etmeden, tüm yolculuğun masraflarını karşılamış, ayrıca sadece hali hazırdaki girişimin değil, ileride Anastasya’yla ilgili olarak Boris Moyseyeviç’in başkanlık edeceği ciddi bilimsel projeler için hatırı sayılır miktarda maddi destek sağlayacağına da söz vermiş.

“Boris Moyseyeviç döndükten sonra raporunu sunmak için müşterisiyle buluşmuş, adam rapora sadece üstünkörü bir göz atmış. Raporun içeriğinden haberdar gibiymiş zaten; raporu olduğu gibi şömineye fırlatmış ve Boris Moyseyeviç’e şöyle demiş:

‘Göreviniz, sizin Anastasya diye adlandırdığınız X objesiyle bağlantı kurmaktır. Görevinizi icra ederken bilimsel yöntemler ve ikna teknikleri kullandınız ama şiddete de başvurdunuz. Şiddet de sizin inisiyatifimizdi. Yolculuğunuz için alacağınız ücreti iki katına çıkarmaya karar verdik ama bundan sonra sizinle çalışmayacağız. Ücretinizi alın -adam sandalyesinin yanında duran çantayı işaret etmiş- ve yolculuğunuza dair her şeyi unutun.’

“Boris Moyseyeviç şiddete başvurmalarının anlık bir refleks olduğunu, bunun kendisinin de hiç hoşuna gitmediğini açıklamış; grubunun tecrübesizliğinin, Anastasya’yla tekrar bağlantı kurma şansına zarar verdiğini anladığını ve bu yüzden parayı kabul edemeyeceğini bildirmiş. O zaman adam şöminenin yanındaki koltuğundan kalkmış ve itiraz kabul etmez bir ses tonuyla şöyle demiş:

‘Parayı alacak ve gideceksiniz. Amacımız umurunuzda değildi, sadece parayı önemsiyordunuz. Öyleyse parayı da alacaksınız. Artık size ihtiyacımız yok.’

“Boris Moyseyeviç para dolu çantayı alıp salon ofisten çıkmış. Sonra parayı yolculuğa katılanlar arasında eşit olarak pay etmeye çalışmış fakat hiçbiri kabul etmemiş. Paranın yaptıkları kötülüğü vurgulamak için verildiğini düşünmüşler.”

“Peki, neden benim için raporun yalnızca bazı bölümlerini kopyaladın?” diye sordum.

“Kitabına bakılırsa, sana anlaşılmaz gelen terimlerle dolu çalışmalar okumaya pek de meraklı değilsin. Ben de özel terimlerin olmadığı, önemli bölümleri kopya etmeye çalıştım sadece.”

“Peki, Anastasya için neler diyorlarmış bakalım?”

Aleksandr cebinden birkaç sayfa çıkarıp okumaya başladı:

‘X’ objesi, bildiğimiz bilimsel araştırma yöntemleriyle incelenemez. Bilimsel çevrelerin hali hazırdaki değerlendirme ölçütlerinin belli ve dışına çıkılmaması gereken çerçeveleri vardır ki, ‘X’ objesinin eylemlerine daha doğrusu objenin psikolojik durumuna bağlı olarak gerçekleşen olaylar, daha önce rastlanmamış olmaları dolayısıyla bunların dışında kalmaktadır.

Çeşitli bilimsel araştırmalarla, ‘obje’nin bir bilgi kaynağı olarak, bilimin vâkıf olduğu diğer kaynaklar arasında benzersiz olduğu görülebilir.

Objenin kendisi bir bilgi taşıyıcısı değil. Bilgiyi sadece alıp incelemiyor; her nasılsa kendince anlamlı saydığı bir hedef ve -doğallıkla- bir arzusunu gerçeklemek adına, bilinmeyen bir varlığı seçip yeterli miktarda ona verdiği bilgiyi çoğaltıp, pratik uygulama alanları buluyor.

Grubumuzun birkaç hipotezi var. ‘X’ objesinin bitkiler hakkında söylediklerinin bazılarını ‘deneysel’ olarak doğrulayabildik. Işığın varlığı teyit edilebildi. ‘Bükülme alanı’, ‘radyasyon’ türünden bilimsel terimler buraya pek uygun düşmüyor. Bu terimler kullanılacak olursa, sırf daha uygunları olmamasındandır.

Bize göre en inanılmaz ve şüpheli görünen hipotez, kitabın içerisine, ‘X’ objesinin deyimiyle ‘sonsuzluğun derinliğine ve Kozmos’un sınırsızlığına’ dair kelime ve harf kombinasyonları yerleştirilmesidir.

Objenin kendisi, bu kelime ve kombinasyonların insanlar üzerinde yararlı etkileri olduğunu doğrulamaktadır.

Okurlar üzerinde, kitabı okuduktan önceki ve sonraki fiziksel durumlarındaki değişiklikleri saptayabilmek için tıbbi ölçüm cihazları kullanılarak bir dizi deneyler yapılmasını önermiştik. Fakat bu da artık pek bir anlam ifade etmeyecek.

Artık, bunların varlığını reddedemeyeceğimizi belirtmek zorundayız. Kitleler üzerindeki etkileri fiziksel, somut bir yolla değil, ölçülemeyen soyut bir şekilde görülüyor.

Yeryüzünde, topluluk içerisinde yaşayanlar, kontrol edemediğimiz ve dolayısıyla önünü alamadığımız bir tepki vermeye başlıyorlar.

Bunun varlığının en temel kanıtı, kitapla ilişki kuranlarda gözlemlenen psişik tepkiler. Anketler, testler, okurlar arası yazışmaların hepsi, okurların büyük çoğunluğunda, şiir yazmak, resim yapmak, şarkı bestelemek türünden yaratıcı dürtüler görüldüğüne tanıklık ediyor. Pek çok okur bitkilerle ilgilenmek, yetiştirmek, mesleğini değiştirmek gibi istekler duyuyor. Kitabı okuduktan sonra sağlığında belirgin bir iyileşme hissedenlerin olduğu, hastalık belirtilerinin kaybolduğu bazı vakalar da mevcut.

Farklı hastalıkları olan otuz kişi üzerinde bir deney yapıldı. Psikoterapi ve uyku terapisi esnasında kitabı okumaları istendi. Deneklerin yirmi yedisinde duygusal bir konsantrasyon, uykusuzluk ve kanlarında da hemoglobinin artışı gözlemlendi. Okurların, edebi imgelerin canlılığına tepki verdiğini varsayarsak, bu imgelerin psikolojik etki açısından, klasik edebiyat ve İncil'inkiler de dâhil olmak üzere, bugüne dek bilinenlerden birkaç derece üstün olduğu söylenebilir.

Bu sonuçların kesinliği, kitaba tepkisini şiir ya da başka bir sanatsal formda ifade eden okurların yüzdesine baktığımızda da görülüyor.

İstatistiklerimize göre, her on dokuz okurdan birinde bu duruma rastlanmakta. Bunlara yazarın üslubunun ilkel denecek kadar basit olduğunu da eklemeli. Metin hiçbir edebi kurala uygun olmadığı gibi, gramer hatalarıyla da dolu. Ama bilgisayar programları yardımıyla yapılan okunabilirlik testinde, metnin okunabilirliği yüzde seksenin üzerinde çıkıyor!

‘X’ objesiyle dolaysız temasımız esnasında, daha önce hiçbir yerde rastlanmamış ve UFO gözlemcilerinin kayıtlarında dahi bir benzeri olmayan bir olayla karşılaştık.

Küresel yıldırımları andıran, yine küre biçiminde bir enerji kütlesi gözlemledik. Kürenin enerji potansiyeli, çağdaş bilimin doğal enerjilerin gücüne dair tasavvurlarından çok daha üstündü. Kürenin, yerçekimini lokal olarak değiştirme kabiliyeti, yerle bağlantısı olmayan her şeyi bir anda kozmik toza dönüştürebilmesini sağlıyordu.

Temas esnasında yerçekimi belli belirsiz değişmişti ama gücünü arttırdığı anda çevredeki tüm maddeler kendilerini uzamdaki bir girdapta buluveriyordu; buna rağmen ‘X’ objesinin çevresindeki yerçekimi değişmiyordu ki bu durumda eylemde seçicilikten söz edebiliriz.

Yerçekimindeki değişiklik, açık bir şekilde doğal ışığın mavi tayfındaki azalmadan önce geliyordu.

Bir hipotez olarak, yerçekiminin Dünya’dan, onun kütlesinden değil, birtakım kozmik objelerin ısıtım basıncından, enerjilerinden veya birisi tarafından Dünya çevresinde yaratılmış atmosferden kaynaklandığı ileri sürülebilir.

‘X’ objesi, muazzam ölçülerde bilgi edinebilme becerisine rağmen, bunları analiz etmeyi denemiyor ve bilgi edinme sürecini de duyguların, güdülerin saflık düzeyine bağlıyor. ‘X’ objesiyle enerji kütlesi arasındaki ilişki, duygular temelinde bina edilmiş sade, olağan bir nitelik taşıyor; her-

hangi bir kölelik ya da tapınma emaresi yok. Karşılıklı saygı çerçevesinde, tam bir hareket serbestisine sahipler.

Gözlemlerimiz, parlak enerji kütesinin zekâyâ sahip olduğunu göstermektedir; asıl inanılmaz olanıysa duygulara da sahip olması ki, hiçbir UFO gözlemcisinin bile böyle bir şeyi kayıt etmişliği yoktur. Kürenin yalımlarıyla ‘X’ objesinin ayaklarını ve saçlarını okşaması ve onun duygusal durumuna göre hareket ederek tepki vermesi bunun kanıtıdır.

Obje, maddeye fiziksel olarak etki edebilmesinin yanı sıra, bizzat tanık olduğumuz üzere psikolojik olarak da etki edebilmektedir.

Hipotez olarak, ‘X’ objesinin Dünya dışı uygarlıklarla düzenli iletişimi olan bir Dünyalı olduğu ya da onlarla, bilimsel araştırmaya elverişli olmayan doğal bir yöntemle ilişki kurduğu ileri sürülebilir.

Yine bir hipotez olarak, ‘X’ objesinin Dünya dışı uygarlıklardan birinin temsilcisi olduğu da ileri sürülebilir tabii fakat objenin bizzat, “Ben bir insanım. Kadınım” demesi bununla çelişiyor. Bu açıklama da karşımıza kaçınılmaz olarak şu soruyu çıkararak bizi içinden çıkılmaz bir duruma sokuyor: “Öyleyse biz kimiz?” Soruyu şöyle de yöneltmek mümkün: “İnsanlık, ileriye mi yoksa geriye doğru mu gidiyor?”

İnsan Yapımı Mutantlar

“Tamam, bu kadarı yeter” diyerek Aleksandr’ın sözünü kestim. “Bana göre Anastasya bir münzevidir. Varsın sıra dışı yetenekleri olsun, bence o bir insan. Şimdilik öyle olduğunu ummak en iyisi. Bütün bunları düşünüp durursam aklımı kaçıtırırım. Haydi, çalıştır şu külüstürü de gidelim artık.”

Motorumuz o üçra köye dört saatte varabildi. Artık bana tamdık gelen kıyıya ayak bastığımda Aleksandr da motordan indi ve yine beni ikna etmeye çalıştı:

“Anastasya gitti Vladimir; biraz daha düşün, gitmekten hâlâ vazgeçebilirsin. Bunu başaramayacaksın.”

“Ben gidiyorum.”

Tam omzuma asmak üzere çantamı kaldırırken, Aleksandr’ın kocaman av bıçağını kınından sıyırdığını fark ettim.

Sırt çantamı yere fırlatıp kendimi koruyabileceğim bir şey bakındım. Ama Aleksandr bir çırpıda sağ kolunu dirseğine kadar sıyırıp, kolunu bıçağıyla yarıverdi. Kolundan boşanan kanı beyaz, keten atkısıyla sardı. Sonra motordan ilk yardım çantasını getirip, yarasını sarmamı istedi. Hiçbir anlam veremedenden dediğini yaptım. Kana bulanmış atkıyı gösterip:

“Bunu kafana sar” dedi.

“Neden?”

“En azından, avcılar sana bir şey yapmaz sararsan. Yaralı birine ateş etmezler.”

“Senin şu avcılar aptal mı? Bana yaklaştıkları anda kandırma-ca olduğunu anlarlar.”

“Yaklaşmazlar. Hem denemekten ne çıkar? Onların kendi bölgeleri ve patikaları var. Biri taygaya iyi bir sebeple giriyorsa önce avcılarla konuşup kendini tanıtır, amacını söyler ve onlarla birlikte rotasını çizer. Eğer iyi bir nedenin varsa sana yardım eder, tavsiyeler verir hatta bizzat rehberlik ederler. Ama senin hakkın-da hiçbir şey bilmiyorlar. Sorgusuz sualsiz ateş edebilirler; ama yaralı bir adama değil.”

Kanlı atkıyı alıp, kafama sardım.

“Sanırım sana teşekkür etmeliyim ama hiç içimden gelmiyor.”

“Gerek de yok zaten. Teşekkür etmen için yapmadım bunu. Sadece senin için bir şey yapmak istedim. Döndüğünde kıyıda ateş yak. Ara sıra yakınlardan geçerim, duman görürsem gelir seni alırım; tabii dönebilirsen.”

Yürürken yüz metre ötede iki köpek gördüm. Herhalde köyün köpekleri, diye düşündüm. Keşke yanıma gelseler, köpeklerle daha sakin olurum. Dikkatlerini çekmeye de çalıştım ama yanıma yaklaşımadan, bana paralel yürümeye başladılar ve birlikte taygaya girdik. Aleksandr beni boşuna ürkütmeye çalışmıştı. Tayga bana

pek de korkutucu gelmedi. Belki de ağaçların ve yosun tutmuş gövdelerinin ardında Anastasya'nın yaşadığını düşündüğümendir; Anastasya biraz tuhaf olsa da, iyi kalpliydi sonuçta. Ama en önemlisi, tayganın şehirliyle yabancı gelen o karmaşasına, seslerine ve havasına rağmen oğlum orada yaşıyordu. Bu yüzden tayga bana, biraz daha yakın görünmeye başlamıştı.

Sahilden Anastasya'nın ormandaki açıklığına giden o yirmi beş kilometrelik mesafe, sıradan bir yolda yürümekten çok daha zordu; çünkü aşılması gereken yıkılmış ağaç gövdeleri ve çalılarla doluydu. Konuşmaya daldığımız için Anastasya'yla buradan geçerken bu engellerin hiçbirini fark etmemiştim. Yönümü kaybetmemek için sık sık pusulama göz atarken, nasıl oluyor da Anastasya pusulasız buluyor yerini, patika bile yok burada, diye düşünüyordum.

Saat başı mola vererek, öğlene doğru iki metre genişliğinde sığ bir dereye ulaştım. Anastasya'yla da sığ bir dereден geçtiğimizi hatırladım. Derenin karşı kıyısına geçip oradaki açıklıkta bir süre dinlenmeye karar verdim. Dereye düşmüş bir ağacın üzerinden ilerlemeye başladım. Ağaç karşıya kadar ulaşmıyordu, ben de önce çantamı fırlattım sonra kendim sıçradım. Fakat beceremedim. Bileğim dere dibine saplanmış bir kütüğe ya da benzeri bir şeye çarpıp burkuldu. Bileğimden vücuduma hatta başıma dek vuran müthiş bir sancı hissettim. Birkaç dakika öylece yattıktan sonra doğrulmaya çalıştım ama yürüyemedim. Olduğum yere uzanıp, ne yapacağımı düşündüm. Bilek burkulmasında ya da incinmesinde ne yapılması gerektiğini hatırlamaya çalıştım. Ama acı o kadar güçlüydü ki hatırlamakta güçlük çekiyordum. Acının biraz dinmesi umuduyla bir süre orada hareketsiz uzanıp bir şeyler yemeye karar verdim. Gerekirse ateş yakıp geceyi orada geçirecektim. Belki sabaha kadar bacağım iyileşirdi. Nihayetinde insandaki her şey yavaş yavaş iyileşirdi.

Tam o sırada yine köpekleri gördüm. Dört taneydiler, karşı tarafta iki tane daha vardı. Hiçbir yere gidecek gibi de değildiler.

Yaklaşık on metre kadar uzağında, farklı yönlerde doğru pozisyon almışlardı. Değişik cinstiler; biri Teriye, biri Boxer, diğerleri de kırmaydı. Aralarında bir de fino vardı. Tüyleri karmakarışık, aşırı zayıftılar, Teriyenin gözleri de iltihaplıydı. Birden ikinci kaptanımın bu köpeklerden bahsettiğini hatırlayıverdim. Durumumun farkına vardığımda bacağımdaki acı neredeyse kaybolmuştu.

Ana gemimdeki ikinci kaptan, dört ayaklı dostlarını artık etraflarında istemeyen insanların onları uzak bir yere götürüp, terk ettiğini anlatmıştı. Kedi köpekleri şehrin içinde bir yere bırakırlarsa etrafta bulduklarıyla hayatta kalabiliyorlardı. Köpekler şehir dışında uzak bir yere bırakıldığında sürü halinde dolaşıp, karınlarını doyurabilmek için canlılara saldırıyorlardı. Bunlara insanlar da dâhildi, özellikle yalnız insanlar. Bu köpekler kurtlardan daha korkunçtu. Pusuya yatıp yaralı ya da yorgun kurbanı bekler sonra da hep birlikte avlarına saldırırlardı. Bu evsiz, vahşileşmiş köpek sürülerini kurtlardan daha korkunç yapan bir diğer şey de insanlar hakkında daha çok bilgi sahibi olmaları ve insanlardan nefret etmeleriydi. İnsanlara basbayağı kin duyuyorlardı; vahşi doğada kurtlar gibi avlanacak kadar tecrübeleri yoktu ama insanlarla vardı.

En korkuncu da, sürüde insanlara saldırmak için eğitilmiş bir köpeğin bulunma ihtimaliydi.

Bir zamanlar benim de köpeğim vardı ve özel eğitime götürmüştüm onu. Eğitim programında komutlara itaat etmenin yanı sıra, insana saldırma komutları da öğretiliyordu. Eğitimci, üzerine pamuk doldurulmuş uzun kollu özel bir giysi geçirip köpeğe vahşice saldırmayı öğretirdi. Köpek aldığı komutu düzgün bir şekilde uygularsa ödüllendirilirdi. Üstelik bu sivri akıllıların eğitimi garantiliydi.

Gerçekten ilginç bir durum, dünya üzerinde, diğer canlı türlerine, kendisine saldırmayı öğreten insandan başka bir yaratık var mıdır acaba?

Etrafımdaki köpekler çemberi daraltıyordu. Hareket ederek onlara henüz sağ olduğumu göstermem gerek, diye düşündüm. Küçük bir dal parçası alıp en yakınımdaki kocaman, tüylü kırmaya savurdum. Köpek daldan sakınıp yeni bir pozisyon aldı. Yakınımda başka dal yoktu. Sırt çantamdaki birkaç konserve kutusunu hatırladım. Tam çıkartmayı davranmışım ki arkamdan gizlice yanaşan, sürüdeki en küçük köpek -fino- pantolonunun paçasından bir parçayı koparıp geriye kaçtı; diğerleri sadece izliyordu. Muhtemelen finonun hareketine nasıl bir tepki göstereceğime bakıyorlardı.

Konservelerden birini en yakındaki kocaman ite, diğerini de finoya fırlattım. Başka fırlatacak bir şeyim kalmamıştı. Tamamen çaresizdim artık.

Köpeklerin beni paramparça edeceğini, hemen oracıkta yiyip bitiremeyecekleri için bilincimin açık olacağını, acıdan nasıl kıvranacağımı düşünmeye başlamışım. Yanımda, beni bu uzun ıstıraptan kurtarıp, hemen ölmemi sağlayacak hiçbir şey de yoktu.

Okurların Anastasya'ya gönderdiği hediyelerle çocuğun ihtiyacı olan eşyaları o kadar sırtımda taşıyıp da veremeyecek olma- ma üzülüyordum.

Okurların soru ve isteklerle dolu mektupları, çantamın yarısını işgal ediyordu. Bir dolu mektup vardı. Sıra dışı mektuplar da vardı. Kalpten yazılmış, kendi hayatlarını anlatan mektuplar ve bir sürü de şiir vardı. Elbette hepsi profesyonelce yazılmış, kafi-yeli şiirler değildi ama aralarında çok güzelleri de vardı. Şimdi hepsi boşa gidecekti. Burada kaybolacaktı. Birden aklıma bir fikir geldi. Bir not yazıp, mektupların durduğu poşete koyacaktım. Evet, bir not yazmalıydım! Birisi çantamı bulursa, içindekileri ve parayı alabilirdi. Okur mektuplarını kızım Polina'ya gönderse yeterdi. Nota kitabımın telif hakkını kızıma devrettiğimi, mektupların da bir an önce yayımlatmasını yazdım. İçtenlikle yazılmış bunca şiirin kaybolmasına izin veremezdim. Birçoğu, yazarının kalbin-

den taşan duygularla doluydu ve muhtemelen ilk şiirleriydi. Ve hayatlarında yazdıkları ilk şiir kaybolacaktı.

Not yazmak biraz zor oldu tabii. Ellerim titriyordu. Herhalde korkudan olacak. Neden sona ermek üzereyken insan hayata daha sıkı tutunmaya çalışır acaba? Notu yazıp, poşetteki mektupların arasına koymayı başarmıştım; ıslanmaması için poşetin ağzını da sıkıca düğümledim. Sonra birden bana iyice yaklaşmış olan köpeklerin garip davranmaya başladıklarını fark ettim. Birer birer benden uzaklaşıyorlardı. Bazıları da oturup benim aksi yönüme bakıyor, sonra pusuya yatar gibi yere uzanıyordu. Dikkatlerini neyin çektiğini görebilmek için tek ayağımın üzerine kalktım. Ve onu gördüm... Anastasya, altın sarısı saçlarını savurarak, dere boyunca bana doğru koşuyordu. Koşarken o kadar güzeldi ki içinde bulunduğum tehlikeyi bile unutmuştum. Fakat birden kafamda bir şimşek çaktı: Köpekler! Şüphesiz avlarının ellerinden alınacağını hissetmişlerdi ve koşarak gelen Anastasya'ya saldırmaya hazırlanıyorlardı.

Aç, vahşileşmiş köpekler, avları için sonuna kadar mücadele edeceklerdi. Anastasya'nın tek başına karşılık vermesi mümkün değildi. Köpeklerin onu parçalayacağını düşünerek avazım çıktığı kadar bağırdım:

“Dur Anastasya! Dur! Köpekler. Vahşi köpekler var burada! Yaklaşma Anastasya! Dur!”

Anastasya beni duydu ama durmadı, hatta yavaşlamadı bile. Yalnız koşarken elini havada sallıyordu. Ne yapıyor bu şimdi, diye düşündüm. Olağanüstü bir şeylerin şimdi yardımı olmaz ki.

Çabucak çantamdan bebek maması şişelerini çıkarttım. Dikkatlerini kendime çekebilmek için köpeklere fırlatmaya başladım. Şişelerden biri hedefini buldu ama köpekler benim çabalarımı dikate bile almıyordu.

Herhalde gerçek tehdidin kim olduğunu anlamışlardı. Anastasya aralarına girer girmez dört bir yandan üzerine atıldılar.

Sonra... Sonrası gerçekten görölmeye değer bir manzaraydı. Anastasya koşuşunun tüm enerjisiyle birden dönmeye başladı. Aniden durup bir topaç ya da sahnedeki bir balerin gibi, sadece onlardan biraz daha hızlı, olduğu yerde döndü. Dönerken üzerine atılan köpekler ona değer değmez, hiçbir zarar vermeden küçük toplar gibi sağa sola savrulduklar ama yere düşer düşmez tekrar saldırmak için toparlandılar.

Anastasya'ya doğru süründüm. Kısa, ince elbisesini giymişti. Pamuklu ceketini giymiş olsaydı köpekler onu daha zor ısırırdı.

Anastasya dizlerinin üzerine çöktü. Açlıktan neredeyse delirmiş vahşi köpeklerin ortasında duruyordu ama yüzünde hiçbir korku ifadesi yoktu; bana baktı ve heyecanla şunları söyledi:

“Merhaba Vladimir. Sakın korkma. Biraz dinlen. Sakinleş. Endişelenme, bana bir şey yapamazlar, sadece aç küçük köpekler onlar. Merak etme.”

İki koca it bir kez daha Anastasya'ya iki taraftan saldırmaya kalktı ama o yerinden bile kıpırdamadı. Konuşmasını dahi kesmeden, adeta ışık hızıyla iki köpeği de ön ayaklarından yakalayıp havada döndürmeye başladı; sonra aniden eğilip köpekleri birbirine çarparak yere düşürdü.

Diğerleri de saldırmaya hazırlanıyordu ama put gibi oldukları yerde kaldılar.

Anastasya kalkıp elini havaya kaldırarak salladı sonra sertçe indirip iki kere bacağına vurdu.

Yakındaki çalılardan arkasından birden dört yetişkin kurt sıçrayıverdi. Öylesine kararlı sıçramışlardı ki hasımlarının sayısını da gücünü de umursamıyorlardı sanki. Kavgaya susamış gibiydiler.

Köpekler kuyruklarını bacaklarının arasına kısıtırıp arkalarına bakmadan kaçtı. Kurtlar, sıcak nefeslerini hissedeceğim kadar yakınımdan koşup geçti. Arkalarından, daha küçük adımlarla koşmasına rağmen var gücüyle sürüden geri kalmamaya çalışan bir

yavru kurt göründü. Anastasya'nın durduğu yere vardığında aniden dörtayağını kullanarak durdu, neredeyse tepetaklak oluyordu. Sonra zıplayıp Anastasya'nın çıplak ayaklarını yaladı.

Anastasya yavruyu çabucak ensesinden yakalayıp havaya kaldırdı.

“Sen nereye gidiyorsun bakayım? Daha sıran gelmedi, henüz çok küçüksün.”

Minik kurt Anastasya'nın kollarında kıpırdanmaya ve enik gibi sızlanmaya başladı. Kaçmayı başardı ya da Anastasya gitmesine izin verdi. Yere indiğinde minik kurt bir kez daha hızla Anastasya'nın ayağını yaladıktan sonra sürüye yetişmek için yola koyuldu.

Anastasya bana yaklaşırken, “Ama neden, neden kurtları en başta çağırmadın? Neden?” diye soru yağmuruna tuttum onu.

Anastasya gülümsedi, çabucak bacaklarımı kollarımı yokladı. Sonra duru ve sakın bir sesle:

“Lütfen sakinleş artık” dedi. “İnsanın her zaman köpeklerden üstün olduğunu onlara göstermem gerekiyordu. Kurtlardan zaten korkuyorlar. Ama insanlara saldırmaya başladılar. Artık hiç kimseye saldıramazlar. Sakinleş haydi. Geldiğini hissetmiş, anlamıştım. Seni karşılamaya koştum işte. Neden kendini riske attın? Böyle tek başına... Neyse, önce seni bulamadım, sonra kendini göstereceğini tahmin ettim.”

Anastasya birden kalktı, koşup bazı otlar yoldu; sonra başka bir tarafa koşup aynı şeyi yaptı. Ellerin arasında otları ovalayıp, ıslak avuçlarını dikkatlice yaralı bileğimde gezdirdi. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu:

“Geçecek. Çabucak geçecek. Gözünü açıp kapayınca dek kaybolacak.”

Anastasya'nın bazen atasözleri ve deyimler kullandığını daha önce de fark etmiştim.

“Nereden öğreniyorsun bu deyimleri?” diye sordum.

“Bazen, çeşitli insanların konuşmalarını dinliyorum. Sırf önemli bir şeyi bir iki cümleyle nasıl ifade edebileceğimi öğrenmek için. Seni rahatsız mı etti?”

“Bazen pek yersiz oluyor.”

“Ama bazen de yerli oluyorlar değil mi? Yerli olması güzel değil mi?”

“Ne demek ‘yerli’?”

“Sen söyledin ya. Ben sadece tekrar ettim.”

“Söylesene Anastasya, açıklığın buradan çok uzakta mı?”

“Yolun yarısına gelmişsin zaten. Beraber daha çabuk gideriz.”

“Giderdik de, bileğim böyle ağrırken zor.”

“Evet, biraz daha ağrıyacak. Haydi, yürümene yardım edeyim de bacağın biraz dinlensin.”

Anastasya ağır çantamı kolayca omzuna attı, sonra bana arkasını dönüp tek dizi üzerine eğildi ve sırtına çıkmamı söyledi.

“Bana tutunup sırtıma çık.”

Sesi öylesine kesin ve kararlıydı ki hemen kollarımı boynuna dolayarak dediğini yaptım. Anastasya hiç zorlanmadan doğrulup koşar adım yürümeye başladı. Sürekli de konuşuyordu.

“Ağır gelmiyor mu sana?” diye sordum bir süre sonra.

“İnsana kendi yükü ağır gelmez” dedi ve gülerek ekledi: “Hem atım hem öküz, hem kadını hem erkek.”

“Dur. İndir beni. Kendi başıma yürümeyi deneyeceğim.”

“Ama bana ağır gelmiyorsun. Neden yürüyeceksin ki?”

“Hem kadını hem erkeğim de ne demek?”

“Sadece bir deyim. Pek yerli olmadı galiba, değil mi? Alındın mı?”

“Önemli değil, sadece kendi başıma yürümek istiyorum. Sırt çantamı biraz daha taşısan yeter.”

“Kendi başına yürümek istiyorsan bileğini en az bir saat daha dinlendirmen gerek. Sen burada otur biraz, ben şimdi gelirim.”

Anastasya koşarak uzaklaştı. Bir süre sonra kucağında çeşitli otlarla geri geldi ve yine bileğimin çevresine sürmeye başladı. Sonra yanıma oturdu, çantama muzipçe bakıp gülümsedi. “Söylesene Vladimir çantanda ne var?” diye sordu.

“Bazı okur mektupları. Senin için hediyeler de göndermişler. Ben de bebeğe öteberi aldım.”

“Hazır dinlenirken bana hediyelerden birkaçını gösterir misin?”

“Sen de bana bebeği, oğlumuzu gösterecek misin? Temizlenene dek onu göstermeyeceğini söylemeyeceksin bana, değil mi?”

“Peki. Sana oğlumuzu göstereceğim. Ama hemen değil. Yarın göstereceğim. Önce, onunla nasıl konuşacağını öğrenmen gerek. Onu görünce, çabucak öğrenirsin zaten.”

“Tamam, yarın olsun bakalım.”

Çantayı açtım ve önce Anastasya’nın hediyelerini çıkarmaya başladım. Hepsini tek tek, dikkatlice eline alıp ilgiyle inceledi. Olga Sidorovna’nın hediyesi olan Valday çanlarıyla oynadı. Sonra çok nazik bir hanım olan Valentina İvanovna’nın hediyesini, güzel, büyük, rengârenk şalı ona uzatır uzatmaz şunu fark ettim: Kadın her yerde kadındır ve çok fazla ortak noktaları vardır.

Anastasya şalı aldı, evirip çevirdi. Sonra da türlü numaralar yaptı. “Alyonuşka” çikolatalarının ambalajındaki sarışın kız gibi başına doladı, sonra başka şekillerde kullandı.

Gülerek bir çingene gibi beline bağladı, sonra omuzlarına atıp, karşımda bir tür halk oyunu oynar gibi yaptı. Sonra da güzelce katlayıp, otlara yayılmış olan hediyelerin üzerine koydu.

“Vladimir, benim adıma her birine teşekkür et lütfen. Kalplerinin sıcaklığıyla yolladıkları her hediye için o kadınlara teşekkürlerimi ilet.”

“Gördüğüm herkese teşekkür ederim. Sana gösterecek başka bir şeyim kalmadı. Kalanı senin için değil. Oğlumuz için. İhtiyacı

olan her şey. Kullanmayı beceremezsin şimdi, vardığımızda sana nasıl yapılacağını gösteririm.”

“Neden bunu şimdi yapmıyorsun? Oturmuş, dinleniyoruz işte. Ne getirdiğini çok merak ettim.”

Oğlumza aldıklarını Anastasya’ya göstermeyi hiç istemiyordum çünkü ilk karşılaşmada söyledikleri aklımdan çıkmıyordu: “İçinde, çocuğuna birtakım manasız çingiraklar alma isteği uyacak ama öyle şeylere hiç ihtiyacı yok. Bunları sadece kendini tatmin etmek, ‘Ne kadar iyi, ne kadar düşünceliyim’ diyebilmek için istiyorsun.” Yine de ona göstermeye karar verdim çünkü bizim uygarlığımızın çocuklar için ürettiklerine vereceği tepkiyi merak ediyordum. Bebek bezlerini göstererek başladım; bebek altını ıslattığında sıvıyı ne kadar iyi emdiğini dolayısıyla bebeğin tenini koruduğunu açıkladım. Televizyondaki reklamında gördüğüm her şeyi ona anlattım. Bebek mamalarını gösterdim.

“Bak Anastasya bu bebek maması bir harika. Vitamin takviyeleri dâhil bebeğin ihtiyacı olan her şey var içinde. En önemlisi; hazırlaması çok kolay. Sadece sıcak suya atıyorsun, mama hazır. Anladın mı?”

“Anladım.”

“Gördüğün gibi, teknoloji dünyamızın fabrika bacaları boş yere tütmüyor. O fabrikaların arasında, bunun gibi vitaminli bebek maması üretilip, paketleyenler de var. Paketteki pembe yanaklı, gülümseyen güzel bebeği görüyor musun?”

“Görüyorum.”

Sıra Anastasya’ya son hediye göstermeye geldiğinde derhal açıklamalara giriştim:

“Bu, çocuklar için oyuncak bir yapım seti. Bu set, o saçma çingiraklar gibi değil. Bak üstünde ne yazıyor: Çocuk gelişimine faydalı olmak için tasarlanmış. Bununla resimdeki gibi bir araba, lokomotif, uçak ya da ev yapılabilir. Ama bizim oğlumza ilerisi

için uygun olabilir sanırım. Henüz hareket eden, uçan nesneleri algılaması için erken elbette.”

“Neden erken olsun? Şu anda da her şeyi algılayabilir.”

“Göreceksin. Bu yapım seti çok işine yarayacak.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Emin misin bundan?”

“Emin olan sadece ben değilim Anastasya. Çocukların zekâ gelişimini inceleyen bir dolu bilim insanı ve psikolog da öyle düşünüyor. Bak, onayları kutunun üzerine basılmış.”

“Peki, Vladimir, peki. Merak etme. Gerekli gördüğün her şeyi yapabilirsin. Yalnız, senden tek istediğim, önce oğlumuzun nasıl yaşadığını gözlemlemen. Sonra önceliklerinin ne olduğuna kendin karar verirsin.”

“Pekâlâ. Dediğin gibi olsun.”

Anastasya’nın getirdiğim şeylerin gerekliliğini tartışmamasına sevinmiştim; kendim inceleyip karar verebilecektim.

“Ama şimdilik çantayı burada saklayalım. Neyin lazım olduğuna, önceliklerinin ne olduğuna karar verdiğinde gelir, istediğini alırım ya da gerekirse tüm çantayı alırım. Hem çanta çok ağır. Ayrıca bileğin de hâlâ acıyor ve seni taşımamı da istemiyorsun.”

“Peki, tamam, şimdilik saklayalım. Yalnız mektupları yanıma alalım. İçlerinde sana sorulmuş bir sürü soru var. Hepsini aklımda tutamam.”

“Olur, mektupları alınız” diyerek kabul etti Anastasya. Mektup paketini aldı. Sonra omzuna kolumu doladım ve onun yerine doğru yola koyulduk.

Ancak gece yarısı varabildik.

Tayganın ortasındaki açıklık eskisi gibi bomboştu. Hiçbir yapı yoktu. Bir çardak bile. Ama nedense evime gelmiş gibi hissediyordum. Hatta keyfim yerine gelmiş, içime huzur dolmuştu.

Uykum da gelmişti. Bütün geceyi Aleksandr’la konuşarak geçirmemdendi sanırım. Ne acayip, diye geçirdim içimden, burada hiçbir şey yok ama basbayağı eve gelmiş gibi hissediyorum. Anlaşılan insanın kendisini evinde hissetme duygusu, yaşanan yerin büyüklüğüyle ölçülecek bir şey değil.

Anastasya önce beni göle götürüp yıkanmamı önerdi. Canım hiç yıkanmak istemiyordu ama oğlumu bir an önce görebilmek için, istediği her şeyi yapmam gerektiğini düşündüm.

Yıkanıp kıyıya çıktığımda, sudakinden daha çok üşüdüm. Anastasya avuçlarıyla beni kuruladı, birtakım otlarla vücudumu ovdu ve ısınmaya başladım. Sonra gülümseyerek bana elbisesini uzattı:

“Lütfen bunu giy Vladimir; sana gecelik gibi olur. Giysilerini iyice yıkamam gerek, çok kötü kokuyor.”

Ses etmeden Anastasya’nın elbisesini giydim çünkü kokunun giderilmesi gerektiğini anlamıştım.

“Böylece oğlumuz da korkmaz, değil mi?”

“Evet, onun için de.”

“Ama sadece elbiseyle uyursam üşürüm.”

“Merak etme, ben her şeyi ayarladım. Güzel bir uyku çekeceksin, hiç üşümeyeceksin. Mektup paketini yastık niyetine başının altına koy. Ben her şeyi düşündüm, güzelce uyuyacak ve üşümeyeceksin.”

“Yine ayı mı ısıtacak beni? Ayıyla uyumam, başka bir şey bulurum ben.”

“Yatağını yaptım, çok soğuk ya da çok sıcak olmayacak.”

Daha önce uyuduğum oyuğa gittik. Anastasya girişe asılmış dalları kenara itti. Kuru otlardan tatlı bir koku geliyordu; emekleyerek içeri girdim, otların arasına uzandım, her yerimi tatlı bir uyuşukluk sardı.

“Ceketimi üzerine örtebilirsin ama onsuz da üşümezsin. İstersen ısınman için yanına uzanabilirim.”

Yarı uyur halde duyduğum bu sözlere şöyle cevap verdim:

“Gerek yok. Gidip oğlumuzu ısıt sen...”

“Merak etme Vladimir. Oğlumuz kendi kendini gayet iyi idare eder.”

“Nasıl kendi kendine idare edebilir ki, henüz çok küçük...”
Derin, huzur dolu, keyifli bir uykuya dalmadan önce son sözlerimdi bunlar.

Yeni Bir Sabah, Yeni Bir Hayat

Sabahleyin uyandım. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, bunun bozulacağı korkusuyla kıınıldamadım bile. Nasıl bir gece geçirmiştım bu arada? Neden sabah uyandığımda bir gece önce vücudum ve ruhum sevgiyle yıkanıp, arınmış gibiydi? Gün ışı-ğıyla birlikte, neden gece boyunca ne çok sıcak ne de çok soğuk olduğunu ortaya çıkmıştı. Tatlı bir sıcaklık ve aroma saçan kuru otlarla çiçeklerin arasında yatıyordum. Okurlar sık sık, Anastasya'nın buz gibi, acımasız Sibirya soğuklarında nasıl donmadığını sorarlar, aslında cevap çok basitmiş: Kendini ot yığınlarının arasına gömersen, soğuktan korkman gerekmez. Elbette hava beş dereceyken bile yarı çıplak dolaşıp, üşümeyen birinin başka bir ısınma yöntemi daha olmalı; Anastasya bu havada yüzmeye bile gidiyor ve sudan çıktığında hiç titremiyor.

Kuru otların içinde keyifle yatarken, başka bir şey daha düşündüm: İşte yeni bir sabah, yeni bir gün başlıyor; ama benim için

yeni bir hayat başlıyormuş gibi; eğer her sabah böyle başlarsa, insan bir ömür boyunca bin yıl yaşamış gibi hisseder ve her yıl da bu sabahki gibi olağanüstü olur. Ama insan her yeni günü nasıl bu sabah gibi harika yapabilir?

Ancak Anastasya'nın bana seslenen neşe dolu sesini duyunca kalktım:

“Erken kalkan yol alır.”

Harika bir gece geçirdiğim odamdan çıktım. Anastasya tam girişte duruyordu. Altın sarısı saçlarını örmüş, ucuna otlardan bir kurdele bağlanmıştı. Bu yeni saç modeli ona çok yakışmıştı.

“Hadi göle gidelim; yıkanıp, giyinirsin” dedi, saç örgüsünü işveyle öne savurarak.

İçimden, kadın her yerde kadın gerçekten, diye geçirerek: “Örgün çok güzelmiş Anastasya” dedim.

“Güzel mi? Gerçekten mi? Çok, çok mu güzel?” Gülerek etrafında döndü.

Göle koştuk. Gömleğim, pantolonum, atletim, bir gece önce çıkardığım tüm giysilerim kıyıdaki çalılardan üzerinde duruyordu. Şöyle bir yokladım, kurumuşlardı.

“Bu kadar çabuk nasıl kurudu bunlar?”

“Biraz yardım ettim onlara” diye cevapladı Anastasya. “Üzerime giydim ve biraz koştum; böylece çabuk kurudular. Yıkandıktan sonra giyinebilirsin.”

“Sen de yıkanacak mısın?”

“Ben günü karşılamak için gereken her şeyi çoktan yaptım.”

Suya girmeden önce Anastasya tüm bedenime otlardan yapılmış macun gibi bir şey sürdü. Suya daldığımda etrafımdaki su cızırdamaya başladı, biraz da canım yandı ama çıktığımda yeniden doğmuş gibiydim. Tüm gözeneklerim nefes almaya başlamış, her biri tek tek havayı içine çeker gibiydi. Nefes alıp verişim de düzelmiş, rahatlamıştı.

Anastasya gece yaptığı gibi neşeli, işveli tavırlarla vücudumdaki damlaları elleriyle aldı. Sırtımı silerken, belime sert sıcak bir şeyin fışkırdığını hissettim. Sonra bir daha, bir daha oldu; hızla arkama dönüp baktığımda Anastasya'yı elleriyle göğüslerini tutmuş, biriyle suratıma diğeriyle göğsüme sütünü fışkırtırken gördüm. Sonra da kahkahalar atarak vücudumu baştan ayağa temizledi.

“Neden yapıyorsun bunu?” diye sordum şaşkınlığım geçince.

“Çünkü! Çünkü!” diye mırıldandı gömleğimle pantolonumu uzatırken ve kahkahayı bastı. Giysilerim eskisi gibi kokmuyordu, giyer giymez fark etmiştim. Birden Anastasya'ya döndüm ve ciddi bir sesle:

“Evet, istediğin her şeyi yaptım” dedim. “Şimdi oğlumuzu göster bana.”

“Olur. Haydi gidelim. Yalnız, hemen ona yaklaşmaya kalkışma Vladimir. Önce bir süre izleyip anlamaya çalış onu.”

“Peki, tamam izlerim! Ve anlarım.”

Artık bana iyice tanıdık gelen açıklığa döndük. Açıklığın kıyısındaki çalılara vardığımızda Anastasya şöyle dedi:

“Burada sessizce oturup, izleyelim; birazdan uyanır, sen de onu görürsün.”

Açıklığın ucundaki ağacın yanında ayı yanlamasına uzanmıştı ama bebeği görmemiştim. Gittikçe heyecanlanıyordum, kalbim de tuhaf atmaya başlamıştı.

“Nerede?” diye sordum soluk soluğa.

“Daha dikkatli bak. İşte minik başı ve ayağı ayının pençesinin altından görünüyor. Orada, onun sıcak ve yumuşak koynunda uyuyor; pençesini bastırmıyor ama sadece korumak için üzerine koymuş.”

Ve birden fark ettim. Bebeğin küçücük bedeni ayının sık kürkünün altından görünüyordu. Kocaman hayvanın kasığına doğru yatmıştı bebek, ayının ön pençelerinden biri de hafifçe dokunuyordu

ona. Ayı yanlamasına, hiç kıpırdamadan yatıyordu; yalnızca ara sıra başını sağa sola çevirip çevresine bakınıyordu. Bu arada bebek uyanıyordu. Küçük elini kaldırdığında, ayı da pençesini kaldırdı ama elini tekrar indirdiğinde yine kalkan etti pençesini. Yalnızca pençesiyle başını hareket ettiriyor, gövdesi hiç kıpırdamıyordu.

“Hiç kıpırdamadan nasıl durabiliyor; sürekli aynı pozisyonda durmaktan rahatsız olmuyor mu?”

“Hiç kıpırdamadan uzun süre yatabilir. Bu onun için hiç zor değil. Sadece ufaklık yatağında döndüğünde telaşlanıyor biraz. Ayrıca şu anda yaptığı işi çok ciddiye alıyor. Sorumluluk sahibidir. Hatta eşi, soylarını devam ettirmek için ona yaklaştırmaya çalıştığında da izin vermez. Bu pek de iyi bir şey değil elbette. Ama oğlumuz biraz daha büyüyünce eşine izin verecek.”

Gözlerimi bebekten ayırmadan Anastasya’yı dinliyordum; bebek, ayının koca pençesi altında yine kıpırdandı. Ayı da yine kaldırdı pençesini.

Bebek ayaklarını ellerini gerdi, başını kaldırdı sonra tekrar hareketsiz uzandı.

“Neden hareket etmiyor, tekrar uykuya mı daldı?” diye sordum Anastasya’ya.

“Daha dikkatli bak, çişini yapıyor. Bak yine yere yapmasına izin vermedi ayı, çok şımartıyor onu.”

Küçük bir fiskiye belirdi ayının kürkünde. Ayı da bebek gibi kıpırtısız kalmıştı; küçük fiskiye durana dek başıyla pençesini bile oynamadı. Sonra ayı öbür yana döndü, bebek de otların üzerine kaydı.

Anastasya neşeyle açıklama yaptı:

“Hah işte. Bak, ayı bizim küçük adamın, büyüğünü de yapacağına düşündü.”

Küçük beden, otların üzerinde sırtüstü uzanmış ıkınıyordu. Başucundaki kocaman ayı da, herhalde bebeğe yardımcı olmak için gurultular çıkarıyordu ama sanki kendisi de aynı şeyi yapıyormuş

gibi görünüyordu. Bebek yüzüstü döndü, el ve ayaklarının yardımıyla doğrulup emeklemeye başladı. Poposu biraz kakaya batmıştı. Ayı, peşinden seğirtti ve bebeğin küçük kirli poposunu kocaman diliyle yalayarak temizlemeye başladı, tıpkı bir dadıyı andırıyordu. Ayının koca dili bebeğin karın üstü düşmesine neden oldu ama hemen doğrulup emeklemeye devam etti; ayı da tekrar peşine düşüp neredeyse temizlenmiş olan poposunu iyice temizledi.

Anastasya alçak sesle:

“Ne dersin Vladimir, ayı o bebek bezlerini ya da külotunu yenisiyle değiştirebilir mi?” diye sordu.

“Tamam, anladık” diye fısıldadım ben de; her şey ortadaydı zaten.

Bebek birden sırtüstü uzanıverdi ve ısrarcı ayı bacak arasını yalamaya devam edince de küçücük elinin çevik bir hareketiyle hayvanın burnuna yapıştı.

Ayı, elbette küçük elin uyguladığı güçten değil, kendi isteğiyle kocaman başını aşağıya, bebeğin ayağına dek eğdi; bizimkiyse diğer elini de uzatıp hayvanın başına tırmanmaya başladı.

“Nereye gidiyor?”

“Ayının gözlerine. Gözlerindeki parıltı çok ilgisini çekiyor, sürekli onlara dokunmak istiyor.”

Bebek karnını ayının yüzüne yapıştırıp gözlerine bakmaya başladı, sonra parmağını uzatıp bir tanesine dokunmak istedi ama ayı hemen gözünü kapattı. Parmak da gözkapığına değdi. Bebek biraz bekleyip daha fazla parıltı göremeyince aşağı indi, yine emeklemeye başladı ve otlar arasında bir şeye takılıp kaldı. Ayı doğrulup iki kere kükredi.

Anastasya yine açıklama yaptı:

“Dişi kurdu çağırıyor. Temizlenip yemek yemesi gerek. Birazdan aralarında dostça konuşmalarına tanık olacaksın.”

Dişi kurt bir süre sonra açıklığın ucunda belirdi ama ayı, onu pek de dostça olmayan, korkunç bir kükremeyle karşıladı. Kurt da pek dostça davranmıyordu. Önce bütün açıklığı gözden geçirdi. Kısa sıçrayışlarla açıklığın ucunda dolaştı ve birden siniverdi; sonra epey yükseğe sıçradı ve saldırıya hazırlanır gibi yine yere sindi.

“Bu hareketlerin nesi dostça?” diye sordum. “Neden önce onu çağırıp sonra öyle kükredi? Kurt da gayet tehditkâr davranıyor, baksana.”

“Aralarında böyle anlaşıyorlar. Ayı kükreyerek kurda kendisini bir yoklamasını, her şeyin yolunda olup olmadığına bir göz atmasını söyledi. İnsan yavrusuna yaklaşmasına engel olacak bir rahatsızlığı olup olmadığına, bir de onu korumaya gücünün yetip yetmeyeceğine bakmasını istedi yani. Kurt da hareketleriyle sağlam olduğunu gösterdi. Koşmasını, yükseğe sıçramasını gördün ya.”

Ayı gerçekten de kurda şöyle bir baktıktan sonra açıklıktan ayrıldı. Kurt, bebekten pek uzaklaşmamak kaydıyla otlara uzandı. Bebek bir süre daha otların arasındaki bir şeye baktı, sonra kurdu fark edip ona doğru emeklemeye başladı. Hayvanın yanına vardığında önce yüzüne dokundu, açık ağzındaki dişlerini okşadı, diline avucuyla pat pat vurdu. Sonra Küçük Vladimir kurdun altına kayd, hayvanın memelerinden birine dokunup parmağını emdi ve yüzünü buruşturdu.

“Oğlumuzun yemek saati yaklaşıyor” dedi Anastasya. “Ama kurdun sütünü içecek kadar aç değil henüz. Seni biraz yalnız bırakacağım şimdi; burada oturup bekle, eğer seni görüp ilgilenirse sana doğru emekler. Yalnız sakın onu kucaklama. Bir de, küçük gibi görünse de artık bir insan o, öyle anlamsız sesler çıkarırsan anlamaz. Ayrıca izni olmadan ona dokunursan bunu şiddet olarak algılayabilir. İradesi haricinde onu kucaklamayı kavrayamaz. İyi niyetli olsan bile fark etmez. Üzerinde olumsuz bir izlenim bırakırsın.”

“Peki, kucaklamam. Böyle otururum işte. Ya kurt bana dokunmaz mı?”

“Ŗimdiki kokunla dokunmaz.”

Anastasya kalçasına iki kere vurdu, kurt dönüp ona baktı, sonra çoktan otların arasındaki bir böcekle oynamaya dalmış çocuğa da bir göz atıp Anastasya’nın yanına koştı.

Anastasya kalkıp iyice yakınırna geldi ve kurdun da yaklaşmasına izin verdi; sonra jestleriyle ona yatmasını buyurdu.

“Belki onu okşamamın dost olmamıza yardımını olur” diyecek oldum.

“Senden gelecek herhangi bir üstünlük hareketi hoşuna gitmez” diye cevapladı Anastasya. “Her şeyin farkında zaten ve sana dokunmayacak; ama üstünlük taslamaya çalışmana katlanamaz.”

Kurdu tekrar açıklığa yolladı ve kısa süre sonra döneceğine söz vererek bir yerlere koştı.

Anastasya’yla birlikte gizlice açıklıkta olup bitenleri izlediğimiz çalırlardan çıktım. Gidip Küçük Vladimir’in on metre uzağına oturdum. On beş dakika kadar kıpırdamadım. Ama bana hiç dikkat etmiyordu. Öyle sessizce oturmaya devam edersem asla benimle ilgilenmeyeceğini düşündüm. Sonra da iki kere dilimi şaklattım hafifçe.

Başını çevirdi ve beni gördü. Oğlum! Oğlum gözlerini dikmiş bana bakıyordu; ben de büyük bir heyecanla ona bakıyordum, hat-ta bütün vücudum heyecandan alev alev olmuştu.

Ona atılıp kucaklamak, küçük bedenini bağırırna basıp sıkmak istiyordum. Ama Anastasya’nın ricası ve kurdun varlığı beni alı-koyuyordu.

Birden küçük oğlum bana doğru emeklemeye başladı. Bakışlarını benden ayırmadan emekliyordu. Kalbim göğsümü yırtacak gibi atmaya başlamıştı, neredeyse her atışını duyuyordum, neden böyle atıyordu? Neredeyse bebeği korkutacak kadar güçlü atıyordu.

Oğlum emekledi, emekledi ve yine otlar arasındaki bir şey dikkatini çekiverdi; birden elini uzatıp bir böceği dürtmeye başladı.

Sonra elinin üzerine tırmanan bir böceği incelemeye başladı. Üç metre. Aramızda üç metre kalmışken duruvermişti oğlum.

Hem de bir böcek yüzünden. Nasıl bir yaşam, nasıl bir canlıydı o otların arasında bunca ilgisini çeken? Bu ormanda ne biçim bir düzen, nasıl kurallar vardı böyle? Karşısında öz babası dururken, oğlum bir böcekle daha çok ilgileniyordu. Olacak iş değildi. Bu çocuğun, babasının bir böcekten daha önemli olduğunu anlaması gerekiyordu.

Birden başını tekrar bana doğru çevirdi, dişsiz ağzını açıp güldü ve çevik, hızlı hareketlerle emeklemeye başladı. Hemen onu kucaklamaya hazırlandım ama bizimki bana en ufak bir ilgi göstermeden yanımdan geçip gitti.

Başımı çevirip baktım: Tam arkamda Anastasya yere oturmuş gülümsüyordu; bir avucunu da yukarı dönük olarak otlara koymuştu. Gülümseyen bebek, annesinin memesine tırmandı. Anastasya onu kucaklamamış, yalnızca altından hafifçe destekleyerek göğsüne ulaşmasına yardımcı olmuştu. Bebek annesinin ellerine uzandı, küçük ellerini Anastasya'nın çıplak göğsüne vurdu ve tekrar gülümsedi. Sonra eli meme ucuna gelince hafifçe okşadı, dudaklarını yaklaştırdı ve Anastasya'nın yumuşak memesini emmeye başladı. Anastasya yalnızca bir kez bana baktı, o da parmağını "sus" manasında dudaklarına götürmek için. Ben de Anastasya oğlumuzu doyururken ses çıkarmadan oturdum.

Anastasya emzirirken benim varlığımı tümden unutmuş gibiydi. Hatta çevredeki hiçbir şeyi umursamıyordu. Sadece oğluna bakıyordu. Dahası, aralarında bambaşka bir iletişim kurulmuş gibiydi. Bunu da oğlumuzun meme emerken arada bir durup Anastasya'nın yüzüne bakmasından anlıyordum. Bazen annesine gülüyor, bazen de ciddi bir ifade belirliyordu yüzünde. Sonra birden hareketsiz kaldı ve annesinin kollarında kısa bir süre kestirdi. Uyanınca tekrar gülümsedi; Anastasya da sırtından destekleyerek avucunun üzerine oturttu onu.

Yüzleri birbirine çok yakındı şimdi; bebek, Anastasya'nın yüzüne dokundu, yanağını onunkine yasladı ve birden yine bana baktı. Büyük bir ilgiyle birkaç dakika kıpırdamadan baktı.

Sonra birden ellerini bana doğru uzattı, vücudunu bana doğru çevirdi ve “e” dedi. Ben de gayri ihtiyari ellerimi uzattım ve Anastasya bir anda kucağıma verdi oğlumu.

Onca zamandır hayalini kurduğum, biricik oğlum kollarımdaydı işte! Ondan başka her şeyi unutmuştum. Çok güçlü bir şekilde, onun için bir şeyler yapma isteği duyuyordum içimde. Oğlum yüzüme dokundu, dudaklarını yanağıma değdirdi ve yüzünü buruşturarak irkiliverdi; tıraşsız yüzümdeki sakallar batmıştı herhalde. Sonra nereden aklıma geldiyse, oğlumun ılık yanağını öpmek için dayanılmaz bir istek duydum. Ve cesaretimi toplayıp öpmeye karar verdim! Fakat öpmek yerine, her nedense, tıpkı kurdun yaptığı gibi iki kere yalayiverdim çocuğun yanağını. Oğlum kendini geri çekti ve büyük bir şaşkınlıkla gözkapaklarını ovuşturmaya başladı. Anastasya'nın çınlayan kahkahası açıklıkta yankılandı. Bebek de ellerini ona uzatıp gülmeye, kollarımın arasında kıvranmaya başladı. Gitmek istediğini anladım, oğlum benden uzaklaşmak istiyordu. Buranın genel kanunu, onun iradesine riayet etmek olduğundan, oğlumu yavaşça yere bıraktım. Hemen Anastasya'ya doğru emeklemeye başladı ama Anastasya gülerek yana sıçradı, benim çevremde dolaşıp hemen yanı başıma oturdu. Ufaklık hemen dönüp bize doğru emekledi, Anastasya'nın eline tırmandı ve yine yüzüme dokundu. İşte oğlumla ilk temasım böyle oldu.

Bir Babanın Görevi

Oğlum, Küçük Vladimir nihayet uykuya dalmıştı. Karnı doyduktan sonra bir süre otların arasındaki bir şeylerle oynadı. Yerde bir sedir kozalağı bulup ağzına sokmaya çalıştı. Gökyüzünde kayıp giden bulutları izledi. Kuş cıvıltılarını dinledi, sonra otların daha sık olduğu küçük bir tepeciğe tırmandı, gözlerini kapayıp bir şeylere güldü ve uykuya daldı. Anastasya da kendi işleriyle uğraşmak için ortadan kaybolmuştu. Ormanın ortasında tek başıma kalınca, çevremdeki hiçbir şeye dikkat etmeden dolaşıp düşünmeye başladım. Aynı anda hem hüznün hem de sevinç duyguları arasında gidip geliyordum. Göl kıyısındaki sedir ağacının altına oturdum ve bir baba olarak çocuğumun gelişimine bir katkıda bulunmanın yolunu bulana dek oradan kıpırdamamaya karar verdim. Ona, hayatındaki en önemli şeyin babası olduğunu hissettirecek bir şeyler yapmalıydım. Anastasya yanıma yaklaştı

o sırada; ama onunla konuşmayı hiç canım istemiyordu. Kahkahası, oğlumun dikkatini dağıtmıştı. Anastasya sessizce yanıma oturdu, dizlerini kendine doğru çekip sarıldı ve dalgın dalgın, gölün sakin sularına bakmaya başladı. İlk konuşan o oldu:

“Lütfen bana gücenme. Hareketleriniz çok komik geldi. Kendimi tutamadım.”

“Gücendiğim falan yok.”

“Ya neyin var?”

“Sana çocuk yetiştirme sistemini sormamı rica eden, sonra da öbür kitapta bunları anlatmamı isteyen bir sürü okur mektubu aldım. Ama bunda anlatacak bir şey yok. Sistem falan olmadığı gibi her şey ters. Burada bir tür anti-sisteminiz var sanki. Mesela böyle bir durumda babalar ne yapabilir, herhalde okurlar bunu da sorar.”

“En uygun tanımı yaptın bence anti-sistem demekle; bunu yazabilirsin.”

“İyi de kim ilgilenir ki? İnsanlar, bebekleri bir aylıkken, sonra iki aylıkken ne yapmaları gerektiğini falan anlatan birtakım rehber kitaplar arar genelde. Saatlik programlar, beslenme şekilleri öneren kitaplar. Çocukların yaşına göre tablolar falan vardır. Buradaysa çocuğun tüm kaprisleri hoş görülüyor. Bir tür seçme özgürlüğü.”

“Söylesene Vladimir, oğlumuzun büyüdüğünde kime benzetmesini istersin?”

“Ne demek kime? Elbette mutlu, normal, başarılı bir insana.”

“Peki, tanıdıkların arasında mutlu insan çok mu?”

“Mutlu mu? Eh, tam anlamıyla mutlu olanların sayısı fazla değildir muhtemelen. Herkesin hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler olur. Kiminin parası yetmez, kiminin ailevi sorunları vardır, kiminin de sağlık. Ama oğlumun her çeşit sorundan korunmasını isterdim tabii.”

“Peki, bir de şöyle düşün, onu herkesin yetiştirildiği bir sisteme uymaya zorlarsan sorunlardan nasıl korunacak? Sonra şunu

da düşün: Çocuklarını mutlu görmek isteyen tüm ebeveynlerin uyacağı ama sonuçta çocukların büyüyünce herkes gibi, yani o kadar da mutlu olmayacağı bir tür mutlak kalıp olabilir mi?”

“Kalıp mı? Nasıl bir kalıp? Bir kalıp biliyorsan söyleyiver.”

“Gel birlikte düşünelim.”

“İyi de, bu konu üzerinde insanlar uzun süredir kafa yoruyor zaten. Her çeşit uzman, sayısız bilim insanı bunun için çalışıyor. Sırf ideal sistemi bulabilmek için çeşitli eğitim sistemleri, çizelgeler, tablolar falan geliştiriyorlar.”

“Çevrene dikkatlice bir bak Vladimir. Büyüyen ağaçlara, otlara, çiçeklere bir bak. Ne zaman sulanacaklarına dair günlük, saatlik bir çizelge nasıl hazırlanabilir? Gökyüzünün suyuyla yıkanırken çiçekleri sulayamazsın; zira birisi onlar için gayet ayrıntılı bir sulama çizelgesi hazırlamıştır zaten.”

“Bu kadarı biraz fazla oldu ama. Saçmalığın dik âlâsı ve çocuk yetiştirmek için verilecek örnek falan değil. Hayatta böyle bir şey olmaz.”

“Aslında hayatta olan şey tam anlamıyla budur. Hangisi olduğunun hiçbir önemi yok. Sonuçta sistemler daima insanı henüz küçükken kalbinden, ruhundan uzaklaştırmaya, kendisine tabi etmeye yöneliktir. Sırf diğerleri gibi, yani sistemlere uygun büyüsün diye. Sistemler asırlardır, insan ruhunun saf görüşünü engelliyor. İnsanın kendisini bütün güzelliğiyle görmesini, Tanrı’nın ona verdiği ruhu görmesini engelliyor. Evet, ona! Tüm evrenin hâkimine.”

“Dur biraz, heyecanlanma, sakince ve normal bir dille anlat. Bunun için ne yapmalı? Yani, çocukların senin dediğin gibi özgür bir ruhla büyümesi için. Evrenin mutlu hâkimleri olmaları için. Tanrının istediği gibi yani.”

“Onlara engel olmamalı ve çocukları, Tanrı’nın da istediği gibi kendi düşünceleri içinde görmeli. Evrendeki tüm aydınlık güçlerin

arzusu, her yeni doğan bebeğin, evrendeki yaratıkların en iyisi olmasıdır. Ebeveynlerin görevi de, yaratıcı ışığı, birtakım uydurma dogmaların hikmetlerinin altına gizlememektir. Dünyada asırlardır, en bilge sistemin hangisi olduğu tartışılıyor. Ama bir düşün Vladimir. Tartışma, hakikatin gizlendiği yerde olur. Kapalı bir kapının ardında ne olduğu üzerine sonsuza dek sonuçsuz tartışmalar yapılabilir. Oysa sadece kapıyı açmakla her şey açıkça anlaşılır ve herkes hakikati görebildiğinde tartışacak bir şey kalmaz.”

“Peki, bu kapıyı kim açacak?”

“Kapı açık zaten. Tek gereken görmek ve kavramak için kalp gözünü açmak.”

“Neyi kavramak için?”

“Bana sistemleri sordun. Birilerinin insanlar için beslenme düzenleri, tablolarla dolu kitaplar yazdığından bahsettin. Ama bir de şunu düşün: Kim yaratılanlar hakkında Yaratan’dan daha açık konuşabilir?”

“Yaratan bir şey söylemiyor ama. Bu zamana dek sustu. O’nun sözlerini işiten de yok.”

“İnsanlar tarafından yaratılmış sözcükler onlarca anlama geliyor. Yaratan’sa her birimizle büyük bir sabır ve şefkatle, bozulması olanaksız, harikulade olaylar aracılığıyla konuşur. Güneşin doğuşu ve Ay’daki yansıması, göğün mavisini içmiş, yumuşak sisin, çiyin güneş ışığıyla oynaşması. Evrende böyle bir sürü örnek var. Çevrene bir bak. Sana ve her şeye dokunuyorlar.”

Anastasya’nın çocuk yetiştirme hakkında söylediklerinin tümü açıklanırsa, herhalde bugün bu konuda bildiklerimizin tamamen aksi olan bir sonuç ortaya çıkar.

Anastasya’nın atalarının ve kendisinin, yeni doğmuş bir bebeğe bir Tanrı ya da saf bir melek gibi davrandığından daha önce bahsetmişim zaten.

Anastasya’nın dedesiyle büyük dedesi, küçük Anastasya’nın bir böceğe ya da çiçeğe büyük bir hayranlıkla bakmasını ya da

düşüncelere dalıp gitmesini uzun süre izleyebiliyordu. Varlıklarıyla onun dikkatini dağıtmamaya çalışıyorlardı. Sadece küçük Anastasya onlara dikkat ettiğinde ve o istediğinde iletişim kuruyorlardı. Anastasya, ben küçük Vladimir'in otlar arasındaki bir böceğe takılıp kaldığını sanırken, çocuğun sadece böceğin değil tüm yaratılışın bilincine vardığını söylüyordu.

Dediğine bakılırsa bir böcek, el yapımı tüm mekanizmalardan ve elbette o ilkel yapım setinden çok daha mükemmelmış.

Cansız, ilkel nesneler yerine böyle mükemmel yaratıklarla ilişki kurma olanağı bulan çocuğun kendisi de çok daha mükemmel olmuştur.

Üstelik yine dediğine bakılırsa, her ot parçası, her böcek, yaratılışla bağlantılıymış ve bu da çocuğa ileride evrenin özünü ve onun bir parçası olarak kendi görevini kavramasında yardımcı olmuştur. Yapay nesnelerde böyle bir bağ olmadığından, çocuğun beyninde öncelikleri ve değerleri olmamış.

Anastasya'nın ve şimdi de oğlumuzun içinde yaşadıkları koşulların, modern dünyanın çocuk yetiştirme koşullarından epey farklı olduğuna dikkatini çektiğimdeyse şöyle karşılık verdi:

“Bebek daha anne karnındayken, yani tamamen çaresiz bir varlık gibi görünürken bile tüm evrendeki aydınlık güçler sevinç içindedir. Yeni doğacak bebeğin, yani yine Tanrı suretinde, saf bir insanın, müşfik hükümdarlarının dünyaya gelip, dünyadan yükselen sevgi ışığını yoğunlaştıracığına dair bir umut taşıdıklarından, sevinirler.

Yaratıcı, onun için her şeyi hazır etmiştir zaten. Evren, böcekler, ağaçlar, otlar, yırtıcı görünen hayvanlar aracılığıyla ona iyi bir dadı olmaya hazırdır. O dışarıdan minicik görünen insan, Yaratan'ın en büyük eseridir. Aydınlık, taşkın bir esinle yaratır insanı Yaratan. Ve dünyaya gelmesiyle birlikte, dünyada bir cennet yaratılır onun için.

Yaratan'ın en üstün yaratığından daha üstün hiç kimse ve hiçbir şey yoktur. Her yeni doğanın içinde O'nun taşkın sevgisi ve aydınlık esini vardır.

Sonsuz evrende, Tanrı, cennet, mutluluğun yıldızı ve insandır onun kaderine etki edebilecekler.”

“Yani, dünyada Tanrı'dan daha güçlü bir varlık mı vardır?”

“Yeryüzünde tanrısal esinden daha güçlü bir şey yoktur. Fakat neredeyse ona denk güçte, en müşfik eğitimi Tanrı'yla, melek benzeri insan arasında bir varlık vardır.”

“Kimmiş o varlık, adı sanı var mıdır?”

“O varlık, ebeveyn olan insandır.”

“Ne? İyi de ebeveynler çocuklarının mutsuzluğunu isterken nasıl mümkün olur böyle bir şey?”

“Herkes mutlu olmak ister. Yalnız mutluluğa giden yolu unutmuşlar. Bu yüzden iyi niyetle hareket ederken şiddete neden oluyorlar.”

“Bu dediklerine bir tane de olsa kanıt gösterebilir misin?”

“Çeşitli çocuk yetiştirme sistemlerinden bahsettin. Şöyle bir düşün. Ne kadar çeşitliler. Oysa hakikat tektir. Bu bile pek çoklarının yanlışın yolunu tuttuğunu gösterir.”

“Peki, doğru sistemi yanlış olandan nasıl ayırmalı?”

“Hayata kalp gözünü açarak bakmalı. Düşünceleri hayhuyun kısırlığından arındırmalı; işte o zaman dünyayı, evrenin yaratıcısını ve kendini görür insan.”

“Bildiğimiz göz değilse, kalp gözü nerede peki? Kim bunu anlayabilir ki? Biraz daha somut konuşsan daha iyi olur. Ve daha basit, günlük dille lütfen. Benim dilimi kullandığını söylüyorsun ama bambaşka konuşuyorsun. Hem beni de senin gibi konuşmaya mecbur ediyorsun. Fakat farklı konuştuğunu seziyorum.”

“Yalnızca biraz farklı ama. Ayrıca söylediklerimin özünü hatırlayabilirsin. Konuşmam da seninkiyle karışacak. Meraklanma,

kullandığın sözcüklerden de utanma sakın; söylediklerin çoğu insan için anlaşılır olacak. Pek çok kalbe, içlerinde gizli olanı açacak. Bırak evrenin şiiri sözcüklerinde hayat bulsun.”

“Bu da nereden çıktı şimdi? Kullandığım dili birilerinin değiştirmesini hiç istemem.”

“Bir gazeteci dilini antika bulduğu için alınmıştın ama. Kitabını okuyanlarla birlikte ben de, dilinin antikalıktan tüm zamanların çınlaması en güzel dili haline getirmeye çalışıyorum elimden geldiğince.”

“Pekâlâ, bunu sonraya bırakalım, şu anda basit bir dil duy-mak istiyorum. Konu yeterince karışık ve anlaşılmaz zaten. Tüm bunlar nasıl oluyor? Ebeveynler, çocuklarının mutluluk yolunu nasıl kapatıyor? Hem gerçekten öyle mi bakalım? Önce buna ik-na olmam gerek.”

“Peki. İkna olmak istiyorsan çocukluğundan bazı sahneleri hatırla yeter.”

“İyi de bu zor bir iş. Herkes çocukluğunu hatırlayamaz.”

“Nedenmiş o? Hafızan, boş ve kısır şeyleri kesip atmaya kıyamadığından olmasın sakın? Hafızan, umutsuzluğu silmeye çalışıyor. Anne karnındayken yaşadığın deneyimleri, annenin deneyimleri yoluyla hissettiğin o dünyevi sövgüleri silmeye çalışıyor. Diğer şeyleri de hatırlamana yardım etmemi ister misin?”

“Et bakalım. Başka neler çıkmış ki hafızamdan?”

“Diğerleri, evrenin hâkimi olarak, beşiğinde bir başına, çaresiz yatışın gibi hatırlamak istemeyeceğin şeyler. Adeta elin kolun bağlanmış gibi sınırsız kundaklanmıştın ve başucunda gülümseyen insanlar, ne zaman yemek yiyeceğine, ne zaman uyuyacağına karar veriyorlardı. Sense düşünüyor, olup biteni anlamaya çalışıyordun. Sürekli karşında anlamsız sesler çıkarıyor, seni tavana fırlatıp duruyorlardı. ‘Ama neden’ diye düşünecek fırsatın olmuyordu. Biraz büyüdüğündeyse çevrende bir sürü sessiz, can-

sız nesne gördün ama hiçbirine dokunmana izin vermiyorlardı. Sadece sana verilenlere dokunabiliyordun. Ve uslu uslu, sana verilen oyuncaklarda, ufak tefek nesnelerde ne gibi bir mükemmellik olduğunu kavramaya çalışıyordun. Ama bu anlamsız, ilkel nesnelerde hiçbir şey bulamıyordun zira zaten yoktu ve asla da olmayacak. Yine de vazgeçmeden aramaya devam ettin; dokundun, tatlarına baktın ama boşuna. Herhangi bir açıklama bulamıyordun. İşte, evrenin hâkimi olarak doğumunun ardından yaşadığın ilk bocalama buydu. Hiçbir şeye karar veremeyeceğine karar verdin. Seni dünyaya getirenler tarafından ihanete uğramıştın, sen de kendine ihanet ettin.”

“Benim hayatımdaki olaylardan söz ediyorsun. Diğer çocuklardan tek bir şeyde olsun, farkım var mı?”

“İyi de özellikle senden söz ediyorum. Ve şu anda beni duyaabileceklerden.”

“Peki, her yeni doğan dediğine göre bir sürü evrenin hâkimi demek, değil mi? İyi ama böyle bir şey nasıl olur? Aynı şeyin birden çok hâkimi varsa, hükümdar olarak doğmanın ne anlamı kalır? Yoksa bir sürü evren mi var?”

“Evren bir tanedir. Tektir. Bölünmezdir. Ama içinde, herkesin kendisine ait, tek sorumlunun kendisi olduğu bir evreni de vardır.”

“Öyleyse benim evrenim nerede?”

“Kaybolmuş. Ama bulacaksın.”

“Kaybetmeyi ne zaman becermişim?”

“Vazgeçtiğinde.”

“Vazgeçmek de ne demek? Ben de diğer çocuklar gibiymişim işte.”

“Sen de diğer çocuklar gibi çevrendekilerin iyi olduğuna, ebeveynlerine inandın ve giderek kendi isteklerini bastırdın. Henüz hiçbir değeri olmayan, her şeyden habersiz bir yeniyetme olduğun fikrini kabullendin.

“Çocukluğunun ezdiği, doğuştan gelen hislerin, ömrünün sonuna dek içinde var olmaya çalışacak, hatta senin soyundan gelenlerde, ardıllarında tekrar canlanmaya da çalışacak. Sen de herkes gibi okula gittin. Orada sana, insanın bir maymundan başka bir şey olmadığı söylendi. İlkel bir yaratık olduğu da, aptalca Tanrı’ya inandığı da. Her şeyi bilen, tek bir lider olduğu da söylendi sana. Halk tarafından seçilmiş tek bir lider. Tek başına, geri kalan herkesten daha değerli, daha akıllı bir lider. Ve lider hakkınca coşku dolu şiirler okudun. Neredeyse esriklikle ona methiyeler düzdün.”

“Şiirler okuyup methiyeler düzen bir tek ben değildim ki, birileri emreder ben de inanırdım o zamanlar.”

“Evet, pek çok insan şiirler okudu. Kim daha iyi methiyeler düzecek diye aranızda yarıştınız. Sen de birinci olmaya çalıştın.”

“O zamanlar herkes birinci olmak isterdi.”

“Evet, sistem herkesten aynı şeyi bekliyordu. Bu yüzden herkese şiddet uyguluyordu. Kişinin içindekini yıkmak istiyordu.

“Ama biraz daha büyüünce, daha bir sürü ve türlü türlü sistem olduğunu anladın. Sonra insanın maymun falan olmayabileceğini öğrendin. Bilge liderinizin en aptal tiran olduğunu. Ve kuşağınızın, hayatı tümüyle yanlış sürdürdüğünü. Artık başka bir sistem gerek yaşamak için.

“Sonra sen de ebeveyn oldun. Ve ona iyilik ettiğini sanarak, üzerinde hiç düşünmeden, yeni bir sistem dayattın kızına. Öncekinin aksine artık düşünmüyordun. Çıngıraklara artık şaşırmıyordun. Dayatmayı öğrenmiştin, kendi çocuğuna da dayattın elbette. Binlerce yıldır birbiri ardına sistemler doğdu ve yok oldu; hepsinin de tek bir amacı vardı: Egemen olan seni, en bilge yaratıcıyı öldürüp, ruhsuz bir köleye çevirmek. Sistem daima ebeveynler üzerinden işler. Ve kendilerini en bilge öğretmen ilan edenler üzerinden. Yeni sistemlerin ortaya çıkmasına neden olan yeni öğretiler kurarlar çünkü. Ve bir parça dikkatli bakıldığında en eski

güdüyle hareket ettikleri görülür: Seni Tanrı'dan ayırmak. Aranıza girip Tanrı'yı da seni de kendi çıkarları için kullanmak. Her sistemin özü budur. Sen de tutmuş benden yeni bir sistem yaratmamı istiyorsun Vladimir. Bu isteğini yerine getiremem; şöyle bir etrafına bak. Sadece kalbinle kavramayı dene."

"Peki, söylesene Anastasya, oğlumuz ne olacak? Bu geçit vermez taygada, vahşi hayvanların arasında en ufak bir şiddete tanık olmadan yaşayacak mı?"

"Şiddetten de korkudan da haberi yok. Her şeyin insana, insanın da her şeye karşı sorumlu olduğu bir çevrede, büyük bir güven içinde yaşıyor."

"Peki, uyandıktan sonra ayının, poposunu yalaması ufak da olsa bir tür şiddet sayılmaz mı? Ayı onu yaladığında karnının üstüne düştü. Emeklemeye çalıştığında hayvan yine yaladı, o da tekrar düştü. Böyle temizlenmekten hoşlanmadığını açıkça gördüm. Ayının yüzünü de onu diliyle dürtüp durmasını diye tuttu."

"Ve ayı da onu yalamayı kesti hemen. Bir süre sonra bu prosedürün anlamını kavrayacak oğlumuz, şimdilik ayının ona oyun yaptığını sanıyor ve o da oynamak, ayı tarafından kovalanmak istiyor."

"Evrendeki en zeki yaratığın insan olduğunu söylüyorsun oysa oğlumuzu vahşi hayvanlar eğitiyor. Bu da hiç normal değil. Bir defasında televizyonda yetişkin bir insan görmüştüm; bütün çocukluğu kurtlar arasında geçmiş, büyüyüp insanlar tarafından yakalandığında uzun süre insan sesi çıkaramamış, basbayağı zekâ özürlü gibiymiş."

"Oğlumuzun çevresindeki hayvanlar onu eğitmiyor, sadece iyi yürekli, becerikli dadılar onlar ve onu da içtenlikle seviyorlar. Ve şüphesiz, küçük insanları için hiç düşünmeden canlarını feda ederler."

"Peki, onlara böyle bir eğitimi vermek uzun mu sürdü? Dedele büyük deden yardım etti mi?"

"Neden eğitim vereyim? Her şey çok uzun zaman önce Yaratıcı tarafından hazır edilmişti zaten."

“İyi de hayvanların belli bir durumda belli bir tavır sergilemesini nasıl öngörebilir, bunları nasıl öğretebilir? Demin oğlumuzu izliyordum, sincaplara bakıyordu, bir tanesi özellikle hoşuna gitti ve elini ona uzatıp ‘e’ dedi. Sincap da hemen yanına koştu, hem de o hoşlandığı sincap. Oğlumuz onunla oynamaya başladı, ayağını tuttu, kuyruğunu okşadı. Şimdi, Yaratan bu özel durumu nasıl önceden görüp, sincaba nasıl davranacağını öğretmiş olabilir ki?”

“Yaratan bilgedir. Her şeyi gayet yalın ve dahice yapmıştır.”

“Nasıl?”

“Saldırganlık, bencillik, korku ve sonradan edinilmiş diğer tüm karanlık duygulardan arınmış olan insandan sevgi ışığı yayılır. Gözle görülmez ama güneş ışığından daha güçlüdür. Hayat veren bir enerjidir. Yaratan’ın düzenlemesine göre, bu muazzam yetenek yalnızca insana verilmiştir. Yalnızca insana! Tek başına tüm canlıları ısıtabilir insan. Bu yüzden tüm canlıları kendisine çeker.

Oğlumuz da dikkatini sincaplara yönelttiğinde, bakışlarını içlerinden birine dikip ona odaklandığında, o sincap sıcaklığı hissetti Vladimir. Sevecenlik dolu bir sıcaklık hissetti ve bunun kaynağına yöneldi; onunla oynaması da yararına oldu. Oğlumuz bu yolla her hayvanı yanına çağırabilir.

Yaratan’ın sayesinde, yeni doğmuş her insan bu yeteneğe sahiptir. Tabii henüz Sevgi Evreni’ndeysen ve başlangıçtaki mükemmelliği kaybolmamışken.

Sevgi Evreni anne karnındayken oluşmaya başlar ve giderek yayılır. Sevgi Evreni’ni daha da mükemmelleştirecek ya da yıkacak tek canlı da insandır.

Mesela dedem bir kartal eğitti, bunu sen de duydun; böylelikle evrene yeni bir şey katmış oldu. İşte kadın ve erkek atalarımın ezelden beri yaptığı şey budur. Neyse, yarın olağanüstü bir gün olacak, sen de neler olacağını göreceksin. Yarın, gelecek açısından çok önemli bir gün olacak.”

Ruhu Keşfetmek İçin Bir Kuş

Ertesi gün açıklığa gittik ve Anastasya’yla birlikte önceki gibi gizlice, oyuna dalmış oğlumuzu izledik. Kurt açıklığın bir kenarında uzanmış, keskin gözleriyle çevreyi kolağan ediyordu. Kurdun yavruları da yanı başında oynuyordu. Küçük Vladimir’in onun yaşındaki her çocuk gibi ara sıra parmağını emdiğini fark ettim. Ebeveynlerin türlü yöntemlerle çocuklarını bu alışkanlıktan vazgeçirmeye çalıştığını biliyordum. Çocuklarının parmağına bir bez parçası bağlıyor ya da emzik veriyorlardı. Bunu Anastasya’ya söylediğimde şöyle karşılık verdi:

“Hiç endişelenme, bu çok yararlı bir şey. Oğlumuz parmaklarından polenleri emiyor.”

“Polen mi? Ne poleni?”

“Çiçeklerden ya da otlardan gelen polen. Elleriyle çiçeklere ya da otlara dokunuyor. Bazen böcekler de eline dokunup bacaklarındaki polenleri bırakıyorlar. Bak suratını buruşturdu. Parma-

ğını ağzından çıkartıyor. Otlardan birinin polenini beğenmedi anlaşılın. Bak şimdi de eğilip, tadına bakmak için bir çiçeği ağzına alıyor. Bırak yapsın. Bırak evreni tatsın.”

“Evren ve küçük bir çiçek! Nasıl bir bağlantıları var? Ya da öylesine mi söylüyorsun? Farazi bir şey mi?”

“Dünyadaki tüm canlıların evrenle bağı vardır.”

“İyi de nasıl? Nerede? Bu bağı nasıl görebiliriz? Nasıl bir alet bunu saptayabilir?”

“Alete gerek yok. Tek gereken ruh. Böylece etrafında her gün gördüklerini çok daha iyi kavrayıp, anlayabilir insan.”

“Peki, örneğin neyi görüp anlayabiliriz ruhla?”

“Güneş mesela. Bizden çok uzaktadır. Evrendeki bir gezegendir ama gökte yükselir yükselmez ışınları bir çiçeğe dokunur ve neşeyle açmasını sağlar. Görünürde birbirlerinden çok uzaktırlar; biri ışık saçan kocaman bir küre dığeriyse minicik bir çiçektir ama birbirlerine bağlıdırlar. Biri olmadan diğeri de var olmaz.”

Anastasya birden sustu ve yukarı bakmaya başladı. Ben de baktım. Açıklığın üzerinde alçaktan uçarak dolanan büyük bir kartal gördüm. Bir benzerini hayvanat bahçesinde görmüştüm. Dönerek alçaldı, alçaldı, bir süre kanat çırpmadan süzölüp, oğlana iki metre kala pençelerini çıkararak yere kondu; sonra şöyle bir silkinip vakur bir edayla açıklıkta durdu.

Kurt dikkat kesilmişti. Kürkü birden kabarmıştı ama kurumla açıklıktan geçen kartala saldırmadı.

Ufaklıksa heyecanlanmıştı. Poposunun üzerine oturdu ve... Dikkatsiz çocuk! Küçük ellerini korkunç kuşa doğru uzattı.

Kartal pençelerinin üzerinde ağır ağır salınarak çocuğa yaklaştı. Sipsivri gagası tam da küçük başının üzerindeydi.

Kendini tehlikede hissetmediği anlaşılın oğlumuz, kartalın tüylerine, iri tırnaklı pençelerine dokundu, küçük elleriyle göğsünü okşayıp güldü.

Kartal birdenbire koca gagasıyla oğlanın başına dokundu; sonra üzerinde bir şey ararmış gibi bir daha dokundu. Sonra koşarak oğlumuzdan uzaklaştı ve kanatlarını açtı; kanatlarını çırparak hafifçe yerden yükseldi, sonra tekrar konup, olduğu yerde durdu. Oğlan “e”, “eee” diye sesler çıkartarak kocaman, ürkütücü kuşa kollarını açtı.

Sonra kartal birden... birden oğlumuzun arkasına geçip koşmaya başladı havalanıverdi! Açıklığın üzerinde küçük bir daire çizdi, sonra pike yapıp pençeleriyle oğlanı kaptı.

Ama pençelerini çocuğun etine batırmamıştı.

Sivri pençelerinin uçlarını koltukaltlarından geçirerek birleştirmişti; kanatlarını çırparak havada asılı duruyor, ufak daireler çizerek çocuğu kaldırmaya çalışıyordu.

Ufaklık kendini yukarı doğru itip duruyor, bazen hafifçe yerden kesiliyordu ayakları; gözleri heyecanın verdiği ateşle alev alevdi. Sonunda yükseldiler! Küçük ayaklarının itişi kartalın kanat çırpışına uyunca yerden bir metre kadar yükseldiler.

Kartal, pençelerinde ufaklıkla birlikte döne döne yükselmeye devam etti ama beriki hiç sızlanmadı bile; birlikte mavi göğe doğru yükseldiler.

Ufaklığı uzun sedirlerin tepesine kadar çıkaran kartal daha yükselmeye devam etti.

Bu şokla nutkum tutulmuş halde, ağzımı bile açamadan Anastasya'nın koluna yapıştım. O ise gözlerini gökyüzünden ayırmadan kendi kendine fısıldıyordu:

“Hâlâ güçlüsün. Aferin. Yaşlı da olsan hâlâ güçlüsün. Kanatların hâlâ güçlü. Uç! Uçabildiğin kadar yükseğe uç!”

Ve kartal oğlumuzun minik bedenini pençeleri arasında tutarak dönmeye ve mavi göğün içlerine yükselmeye devam etti.

Kendime gelir gelmez Anastasya'ya bağırmaya başladım:

“Çocuğa böyle eziyet etmenin ne anlamı var? Neden böyle bir tehlikeye atılıyor?”

“Lütfen endişelenme Vladimir. Kartalın yükselişi seni uçuran uçağınki kadar tehlikeli değil.”

“Peki, çocuğu o kadar yüksekte düşürürse ne olacak?”

“Böyle bir şey aklından bile geçmez. Sakinleş, aklından şüphe ya da korku geçirme. Kartalla uçmanın oğlumuzun bilincine çok anlamlı bir katkısı var. Unutma kartal oğlumuzu dünyamızın üzerinde uçuruyor.”

“Bunda batıl inançtan başka nasıl bir anlam olabilir? Tamam, insanın Yaratan’ın işine karışmaması gerektiği bir bakıma doğru. Buna katılıyorum. Ama bu uçuş öngörülen bir şey olamaz. Sen ve deden, herhalde bir batıl inançtan yola çıkarak kuşun bunu öğrendiğini sanıyorsunuz. Başka ne olabilir ki? Böyle bir risk almanın hiçbir anlamı yok!”

“Küçükken ben de aynı kartalla uçmuştum. O zamanlar anlamının pek farkında değildim ama çok ilginç, olağanüstü gelmişti. Yukarıdan bulunduğumuz yer çok küçük görünüyordu. Dünya çok geniş, uçsuz bucaksız gibiydi. Her şey öylesine açıktı ki; bu sonsuza kadar olağanüstü bir deneyim olarak kalacak. Biraz daha büyüdüğümde, üç yaşındayken, büyük dedem bana bir soru sormuştu:

‘Söyle bakalım Anastasya, bütün canlılar onları sevip okşamandan hoşlanır mı?’

‘Evet, hoşlanırlar. Tüylerini titretip ne kadar hoşlandıklarını gösterirler. Otlar, çiçekler ve ağaçlar da hoşlanır ama bunu göstermek için titretecek tüyleri yoktur.’

‘Yani her şey senin dokunuşunu hissetmek mi ister?’

‘Evet, yaşayan ve büyüyen, küçük büyük her şey.’

‘Peki, bu koca dünya da sevgi ister mi? Dünyanın büyüklüğünü de gördün mü?’

“Bebekken kartalla yaşadığım deneyim olanca canlılığıyla aklıma geldi. Dünyanın büyüklüğü sadece kulaktan dolma bir bilgi

değildi benim için. Bu yüzden bir an bile tereddüt etmeden büyük dedeme şöyle cevap verdim:

‘Dünya çok büyük, ucunu göremezsın bile. Herkes sevilmek istiyorsa dünya da istemeli. Ama kim dünyayı olduğu gibi kucaklayabilir ki? Senin kolların bile dünyayı kucaklamaya yetmez Dedeciğim...’

Büyük dedem kollarını iki yana açıp baktı ve onayladı:

‘Evet, benim kollarım bile tüm dünyayı kucaklamaya yetmez. Ama dünya da herkes gibi sevgi ister demedin mi?’

‘Evet, ister. Her şey insandan ilgi bekler.’

‘Demek ki sen de tüm dünyayı kucaklamalısın Anastasya. Bunu nasıl yapacağını bir düşün.’

“Büyük dedem bunları söyledikten sonra yanımdan ayrıldı. Bu konuşmanın ardından sık sık tüm dünyayı nasıl kucaklayabileceğimi düşünmeye başladım. Ama bir yolunu bulamıyordum. Bu sorusuna cevap verene dek büyük dedemin benimle konuşmayacağına, başka soru sormayacağını da biliyordum; o yüzden düşünmeye devam ettim.

“Bir aydan fazla olmuştu. Hâlâ sorun çözülmemişti. Bir gün uzaktan sevgiyle kurda bakıyordum. Açıklığın karşı tarafında duruyordu.

“Kurt birden tüylerini titretti. Sonra sevgi ve neşeyle baktığımda hayvanların hepsinin keyiflendiğini fark etmeye başladım. Onlara olan uzaklığım, büyüklükleri falan önemsizdi. Sadece bakışım ya da sevgiyle onları düşünmem bile mutlu olmalarına yetiyordu. Daha okşanmadan sevinmeye başlıyorlardı. İşte o zaman anladım... Elleri, ayakları olan bir *ben* vardı ama ondan daha büyük bir başka *ben* daha vardı. Bu büyük görünmez olan da bendim. Her insan da benim gibi olmalıydı. Ve işte bu büyük ben, tüm dünyayı kucaklayabilirdi.

“Büyük dedem geldiğinde sevinçle şöyle dedim:

‘Bak Dedeciğim, bak bütün hayvanlar seviniyor, hem de sadece onları okşadığımda değil, uzaktan baktığımda bile. Görünmüyor ama onları kucaklıyorum uzaktan, demek ki bütün dünyayı kucaklayabilirim.

“Görünmeyen ben dünyayı kucaklayabilir! Ben Anastasya’yım. Bir küçük, bir de büyük ben var içimde. Ama bu öbür bene ne diyeceğimi ve senin soruna da tam olarak nasıl cevap vereceğimi henüz bilmiyorum. Yine de benimle konuşacak mısın?”

“Büyük dedem hemen konuşmaya başladı benimle:

‘İkincisine ruh de, torunum. Senin ruhun. Onu koruyup kolla ve o sınırsız ruhuna göre davran hep.’

“Söylesene Vladimir, ruhunun varlığını ilk kez ne zaman fark ettin, ne zaman hissettin onu?”

“Tam olarak hatırlamıyorum” diye cevap verdim Anastasya’ya ve ruhumun varlığını hiç fark edip etmediğimi, başkalarının kaç yaşında bunu fark etmiş olabileceğini düşünmeye başladım. Ve tabii ne ölçüde? Belki de ruhumuzun varlığını hiç hissetmeden ondan söz ediyor, ikinci “Ben”imiz hakkında hiç düşünmüyorduk bile. Hem bunu hissetmek ne kadar önemli olabilirdi ki ve neden?

Havadaki küçük nokta giderek büyümeye başlamıştı. Kartal yine daireler çizerek açıklığa doğru alçalıyordu. Ağaçların tepelerine vardıklarında ufaklığın kızarmış yüzünü ve heyecandan parlayan gözlerini seçebildim. İki yana açtığı elleri, olağandışı bir kuşun kanatları gibi kıpırdanıp duruyordu. Küçük ayakları otlara sürtünmeye başladığında, kartal pençelerini gevşetti. Ufaklık yere yuvarlandı ama hızla dört ayak üzerinde doğruluverdi; sonra yere oturup başını gökyüzüne kaldırdı: Yeni arkadaşını arıyordu.

Kartal sersemlemiş bir halde ufaklığın biraz uzağında yere inmiş ama yanlamasına düşmüştü. Ondaki on metre kadar ötede, bir kanadını uzatmış, tuhaf bir pozisyonda yatıyordu. Güçlkle soluk alırken başını da yere doğru eğmişti.

Kartaln gören ufaklığın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve hemen o tarafa doğru emeklemeye başladı. Kartal çocuğu karşıla-mak için doğrulmaya çalıştıysa da yine yana devrildi. Bu sırada kurt da tehditkâr bir edayla dişlerini gösterip iki sıçrayışta oğlan-la kartal arasına giriverdi. Anastasya heyecanla fısıldadı:

“Kuralların ne kadar mükemmel ve kesin, her şeyi insana en başta vermişsin ey Yaratan. Kurt kurallarına uygun davranıyor biliyorum ama kartala çok üzülüyorum.”

“Neler oluyor? Neden kurt saldırganlaştı, öfkelendi?” diye sordum.

“Kurt, kartalın Kk Vladimir’e yaklaşmasına izin ver-mecek artık; devrildiği için onun hasta olduğunu sanıyor. Açık-lıktan kovmak için saldırabilir de. Saldırmasını Vladimir’in görmemesi gerek, henüz anlam veremez. Ah ne yapmalı? Ne yapabiliriz?”

Tam bu sırada kartal silkinip ayaklarının üzerinde dimdik dur-du, başını vakarla havaya kaldırdı ve korkunç gagasını iki kere takırdattı. Sonra yine vakur, kendinden emin bir tavırla ufaklığa doğru yürüdü. Sakinleşmiş görünen kurtsa kenara çekildi ama faz-la uzaklaşmadı; her an sıçrayabileceği bir mesafeden olup biteni gözlemeye başladı.

Ufaklık önce kartalın koca gagasını sonra tüylerini okşadı, sonra kanadını çekiştirip bir şey ister gibi “e-e”, “a-a” diye sesler çıkarmaya başladı.

Kartal sivri gagasını çocuğun başına ve pençelerinin izleri ık-mış omuzlarına dokundurdu.

Sonra başını eğdi, gagasıyla kk bir iek kopardı ve onu beslemek istermiş gibi, hâlâ aynı sesleri çıkaran ufaklığın açık ağzına koydu. Kartal kendi yavrusuymuş gibi onu beslemeye çalışıyordu ama birden yine sendeledi. Kurt derhal saldırmaya hazırlandı. Ama kartal birden koştu... kanatlarını ırttı ve uu-verdi!

Yükseldikçe yükseldi ve birden açıklığa doğru keskin bir pike yapmaya başladı; ancak yere bir buçuk metre kalınca gagasını doğrultup bir süre yere paralel uçtuktan sonra tekrar yükseldi. Ufaklıksa dişsiz ağzıyla gülüyor, sesler çıkarıyor, ellerini çırpıp sallıyordu. Gözlerini ayırmadan kartalı izleyen Anastasya, heyecanla fısıldadı:

“Buna gerek yok. Yaptıkların çok güzeldi. Sağlıklıydın biliyorum, hasta falan değilsin. Sakin ol biraz, sakin ol haydi. Lütfen! Sağlıklı olduğuna inanıyorum, inanıyorum sana! Yalnızca azıcık yaşlısın. Dur artık!”

Kartal, bu karmaşık hareketlerini bir kez daha tekrarladı; bu kez pençeleri yere değecek kadar alçaldı ama konmak yerine bir parça ot koparıp kanatlarının gücüne güvenerek tekrar göğe yükseldi. Ufaklığın başı üzerinde daireler çizerek otları bırakıp göğün derinliklerine doğru yükselmeye başladı. Anastasya hâlâ gözlerini ayırmadan onu izliyordu; hatta gökte ufacık bir nokta haline geldiğinde bile başını indirmede. Her nedense ben de bakışlarımı uzaklaşan noktadan ayırmıyordum. Nokta önce iyice yükseldi sonra açıklığın yanına doğru keskin bir dönüş yaptı ve birden yere yaklaşmaya başladı; kısa süre sonra da önce bir kanadının, ardından her ikisinin de rüzgârdan açıldığını gördük ama kuş bunu bilinçli yapmıyordu sanki.

Kanatlarını çırpmadan ve süzülmeden basbayağı düşüyordu kartal. Kanatları rüzgârdan açılmış sallanıyordu.

Anastasya haykırdı:

“Gökyüzünde, yüksekte can verdin! Ve orada kalacaksın. İnsanlar için elinden geleni yaptın. Teşekkür ederim... Yüksekleri gösterdiğin için teşekkür ederim benim ihtiyar öğretmenim.”

Kartal hâlâ düşüyordu; birden yukarısında iki genç kartal belirdi.

“Yavruların kocaman olmuşlar bile; onların geleceği için de her şeyi yaptın” diye fısıldadı Anastasya, açıklığın ötelerinde bir yere düşen ihtiyar kartala. Ölse bile kendisini duyabilecekmiş gibiydi.

İki genç kartal açıklığın üzerinde alçaktan uçarak daireler çiziyordu. Kartalın yavruları olduğunu anlamıştım, bizim ufaklık da onlara el sallıyordu.

“Ne gerek vardı buna? Böyle anlamsız bir fedakârlığa ne gerek vardı? Neden yaptı bunu? Hep insan için mi? Neden bunca çabalıyorlar Anastasya? Neden kendilerini feda ediyorlar?”

“İnsandan yayılan ışık için. İnsanın onlara verebileceği mutluluk ve kendi yavruları için hissettikleri umut duygusu için. İşte kartalın yavruları, insandan yayılan, hayat veren ışığı görüp hissediyor şu anda. Bak Vladimir, oğlumuz kartallara gülümsüyor, kartallar da ona doğru uçuyor. Belki yaşlı kartal, insandan yayılan mutluluk verici ışığın bir parçası olacağını anlamıştı.”

“Yani herhangi bir insandan yayılan bu ışık için kendilerini feda mı ederler?”

“Mutluluk dolu ışığını yayabilen her insan için!”

Sistem

Anastasya oğlumuzu doyurmak için hazırlık yapmaya gitti yine; ben de yine düşüncelere dalıp ormanda dolaşmaya başladım.

İki şey kafamı kurcalıyor, canımı sıkıyordu. İlki, bir baba olarak, oğlumun eğitime en ufak bir katkıda bulunamamamdı. Bu da, ona şu anda sahip olduklarından başka oyuncaklar veremeyeceğimi görünce anlaşılmıştı zaten. Buraya mama getirmek de anlamsızdı.

Zaten annesinin sütü, taze çiçek polenleri vardı, sonra fındık ve türlü meyveler de olacaktı. Elbette paketlenmiş bebek maması taze meyvenin yerini tutamazdı. Yine de bu durumu kabullenmekte hâlâ zorlanıyordum.

Anastasya'nın hiçbir şeyi yoktu ama hiçbir şeye ihtiyacı da yoktu; hatta çocuğu da gayet özgürce besleniyordu.

Televizyonda türlü oyuncakların öyle bir reklamlarını yaparlar ki çocuğun onlarsız yaşayamayacağını sanırsın; oysa burada ne kadar da anlamsız kalıyor, hatta zararlı. Burada bebeğin beşiğe bile ihtiyacı yok. Onunki gibi bir beşikle -yani bir ayıyla- eksi kırk derecede bile üşümez insan. Çarşaf yıkamaya, bebek bezlerine de gerek yok. Bir ayısı, hem de çocuğun uyuduğu kasık bölgesini, pençeleriyle sürekli, kaşığılarcasına tarayan temizlik delisi bir ayısı var. Hayvan karnını otlara sürüp sonra da yıkanıyor. Sudan çıktığında her yere su sıçratarak silkeleniyor sonra da sırtüstü yatıp karnını kurutuyor ve bir kez daha kasıklarını tarıyor.

Anastasya beni ayının yanına götürdü ve oğlumuzun uyuduğu yere dokundurdu. Yumuşaktı, tertemiz ve sıcak.

Oğlum için maddi herhangi bir şey sağlayamasam da bir baba olarak yetiştirilmesinde söz hakkım olmalıydı. Ama nasıl? Aca-ba Anastasya 'ya gidip, kesin bir cevap mı istemeliydim? Ne de olsa tüm şartlarına uymuş, bebeği kucaklamamış, getirdiğim hediyeleri kullansın diye ısrar etmemiştim.

Diğer hayal kırıklığımsa okuyucularımın taleplerini yerine getirip, çocuk yetiştirmek için somut bir sistem oluşturmamaktı. Mektuplarda, okur konferanslarında çocuklarla ilgili pek çok soru soruluyordu. Bunları Anastasya'ya soracağıma ve onun ailesinin kuşaktan kuşağa aktardığı çocuk yetiştirme tarzını sonraki kitabımda sistemleştirip anlatacağıma söz vermiştim. Ama olana bak! Anastasya genel olarak tüm sistemleri reddediyor üstelik her tür sistemi zararlı buluyordu. Elbette böyle bir şey olamazdı. Zararlılar arasında en azından bir tane doğru sistem de olmalıydı. Birden kafamda bir şimşek çaktı. Okurlar mektuplarında olsun konferanslarda olsun çocuk yetiştirmeye ilgili soruların bir tekini bile bana yöneltmemişlerdi. Herkes Anastasya'dan istiyordu cevapları ve ona, çağdaş, normal bir uzmandan daha çok güvendiklerine göre benden de çok güveniyorlardı elbette; demek ki mektuplardaki soruları cevaplaması gereken de oydu. Bu, onun sorumlulu-

ğundaydı. Benim görevimse sadece kitaba aktarmaktı. Kitap yazarak görevimi de yerine getiriyordum işte.

Anastasya işlerini bitirip döndüğünde, yüzü kızarmış bir halde yanıma koştu.

“Her şey tamam. Oğlumuz uyudu. Tek başına sıkıldın mı?”

“Düşünüyordum.”

“Neyi?”

“Kitaba ne yazacağımı. İnsanların sana mektuplar yollayıp somut cevaplar istediğinden bahsetmiştim. Çocuk eğitimiyle ilgileniyorlar. Ya ben ne yazacağım şimdi eğitim hakkında? Elbette oğlana nasıl davrandığımı, burada nasıl yaşadığımı aktaracağım. Ama neye yarar? Bizim yaşam koşullarımızda senin yöntemin hiç pratik olmaz. Herkes bir ayı veya kurt edinemez, bir kartalı eğitemez, üstelik buradaki gibi her yanı tertemiz polenlerle, çiçeklerle kaplı bir açıklığı da olamaz kimsenin.”

“Ama işin özü ayda değil ki Vladimir. Kartalda falan da değil elbette; onlar sadece sonuç. Asıl önemli olan şey başka. Üstelik her koşulda uygulanabilir de.”

“Neymiş önemli olan?”

“Çocuğa karşı takınılacak tavır ve çocuğun çevresinde üretilen düşünceler. İnan bana, anlamaya çalış. İsa sadece İsa’yı doğuracağına inanan bir anneden doğabilirdi; işte ebeveynler çocuklarına böyle davranırlarsa, çocuk bir İsa ya da Muhammed olabilir, bu düşünceleri izleyebilir. Ve istediği gibi biri olabilir. İnsanlar hâlâ doğayı keşfedebilir ve Yaratan’ın yarattıklarını, onların özlerini, anlamlarını kavrayıp hissedebilen birisi, çocuğu için aydınlık ve mutluluk dolu bir dünya kurabilir.”

“Peki, nasıl hissedecekler bunu? Bunda kademeli ilerleyen bir süreç olmalı. Bir sistem olmalı.”

“Yalnızca kalple hissedilebilir ve yalnızca kalple anlaşılabilir.”

“Biraz daha somut olsun.”

“Daçniklerden söz ederken sen daha somut yazdın zaten ama farkına bile varmadın. Ne diye boşa harcamalı kelimeleri? Kalp ve ruh açık değilse, kelimeler de neredeyse hiç fark edilmeden rüzgârda dağılır gider.”

“Evet, yazdım. Ama gerçek hayatta hiçbir faydası olmadı.”

“Yeni filizler herkes tarafından hemen görülmez. Filizler ruhta gelişir daha ziyade.”

“Görölmeyecekse yazmanın anlamı ne? Yazıyorum, elimden geleni yapıyorum ama senin söylediklerine inanmayan, anlayamayanlar var hâlâ. Hatta varlığından şüphe edenler de var.”

“Bir düşün Vladimir, şüphelerde bile bir mantık bulabilirsin belki.”

“Şüphelerde nasıl bir mantık olabilir ki?”

“Şüpheler, karşı koymaları azaltır, işte bu yüzden kimin için varsam, onlar için varım. Onlarla birlikteyim, yan yana, yürek yüreğe. Biraz daha düşünürsen kavrarsın. Varım çünkü onlar da var. Kurma ve yaratma gücü var onlarda, yıkma değil. Seni anlayacak, destekleyecek ve zihnen yanında olacaklar.”

“Sen ne dersen de, ben aşaağılayıcı yorumlar duymaktan bıktım. İnanmayanların şüphelerini dağıtmalısn. Gel televizyona çık, olağanüstü yeteneklerinden birkaçını falan göster.”

Anastasya’nın bu ricama cevabı şu oldu:

“Vladimir, inan bana benim halka görünmem ve mucizeler göstermem inanmayanları inanç ışığıyla aydınlatmayacak. Başkasının dünya görüşünden hoşlanmayanların öfkesini artıracak sadece. Sen de enerjini bunlarla boş yere harcama. Her şeyin bir sırası, kendi şafağı vardır; çok istiyorsan insanların önüne çıkar, kanlı canlı gösteririm kendimi. Ama bunu yapmadan önce, kendilerini istemeden de olsa mutfak işlerine adayan kadınlara farklı mutluluklar da olduğunu göstermeliyim. Sevgi ışığı, çocuklarından ayrı düşmüş genç aneler üzerinde parıldamalı. Ve çocuklar! Anlıyor musun, çocuklar! Çocukların ruhları, teorilerin zorbalığından kurtarılmalı...”

Neyi Kabul Etmeli, Neye İnanmalı?

Eve döndükten ve çeşitli alternatif eğitim sistemleriyle, bunları tecrübe edenlerle, farklı dünya görüşlerine sahip insanlarla tanıştıktan sonra Anastasya'nın çocuk eğitimi hakkında söyledikleri, oğlumza davranışları konusunda hiçbir şüphem kalmamıştı. Oysa taygadayken içimdeki her şey ona isyan ediyordu. Ona inanmak istemiyordum. Hiç değilse her söylediğine...

Bu satırları yazarken, pek çok okurun içinden veya yüksek sesle şunları söylediğini düşünebiliyorum: "Haydi canım, nasıl inanmayacakmış? Kaç kere kızın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, yine de bir aptal gibi yeni bir olayı kabullenemiyor."

Kızım Polina bana bir videokaset yollamıştı; kasette Novosibirskli Speranskiy adlı bir akademisyen kürsüden şöyle diyordu: "Megre, Anastasya'nın söylediklerini tamamen anlayamıyor. Çünkü anlayabilecek kapasitesi yok."

Ona hiç gücenmedim, hatta tam aksine konuşmasını çok ilginç buldum, salondakiler nefeslerini tutarak dinliyordu ve sağ olsun, onun sayesinde Anastasya'nın, kendi kendine yeten bir varlık, bir cevher olduğunu anladım.

Benim bu konularda söyleyecek sözüm yok çünkü hep başka işlerle meşguldüm; ama neden doğayla, çocuklarla ilgilenen akademisyenler susuyor ya da çok az ses çıkarıyor? Bir de çocuklar bile, bana yazdıkları mektuplarda Anastasya'nın söyledikleri ve yaptıkları karşısında daha dikkatli davranmamı söylüyorlar.

Ama saygıdeğer okurlar, sizi temin ederim, artık ona karşı daha dikkatliyim; yine de bu kuşku duymama ya da onunla tartışma engel olmuyor. Çünkü kendimi ve toplumumuzu su katılmamış aptallar olarak kabul etmek istemiyorum; bunu yapamam. Ayrıca yozlaşma yolunda ilerlediğimize de inanmak istemiyorum.

İşte ben de, davranışlarımızı mazur gösterecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum hiç değilse. Ya da Anastasya'nın dünya görüşünün modern dünyamıza uygulanamayacağına ilişkin bir şeyler. Hem gücüm yettiğince bunu yapmaya çalışacağım. Yapamazsam, sadece onun haklılığı değil, benim ve sizin şu anda korkunç bir durumda bulunduğumuz da ortaya çıkacak. Cehennemin varlığını kabul ediyorsak, ona giden yolu bizim inşa ettiğimizi de kabul etmeliyiz. Örnek olarak çocuk eğitimi ele alalım. Sadece kendimden değil, bana benzeyen herkesten söz ediyorum ki, sayılarının az olduğunu hiç sanmıyorum.

Ben okuldayken vasat bir öğrenciydim, babam da her zayıf alışımda beni cezalandırırdı. Hem de sadece ev hapsi, arkadaşlarımla oyuna izin vermeme, oyuncak almama gibi cezalar da değil, daha haşın cezalar verirdi. Ve elbette korku salardı içime. Korkuysa, kemerin darbelerinden çok daha dehşetliydi. Hep daha büyük bir şeylerden korkardım. Okulda tahtaya kalkarken de darağacına yürürmüş gibi hissederdim kendimi. Ve karnemden sayfaları yırtardım.

*O harika okul günleri,
Kitaplar, defterler şarkılar,
Ah ne de çabuk geçerler,
Döndürmek imkânsızdır geri.
Hiç mi iz bırakmazlar peki?
Hayır. Kimse unutamaz asla,
O harika okul günlerini.*

Bize okul günlerinin ne kadar harika olduğunu telkin eden bu şarkı sözlerini hatırladınız mı? Ezberletirler de ezberletirlerdi bunu. Ama gelin bir de biz vasat öğrencilerin -ki çoğunluktaydık- tatil başlayınca, o nefret ettiğimiz çantaları nasıl bir kenara fırlatıp attığımızı da hatırlayalım.

Fiziksel olarak en hareketli çağındayken, kırk beş dakika boyunca belli bir pozisyonda -elleri sıranın üzerinde- neredeyse kılını bile kıpırdatmadan oturması istenen bir çocuk için okul yıllarının nesi harika olur? Ağırkanlı, mıymıntı birisi bunu kaldıracabilir belki ama ateşli, hareketli, tez canlı biri nasıl katlansın? Tek tip eğitimle sonuçta herkes robota dönüşür; “Otur, yoksa...” cümlesinden başka bir şey söylenmez çocuğa.

O da oturur ve kırk beş dakika kıpırdamamaya çalışır; on dakikalık teneffüsün ardındansa bir kırk beş dakika daha başlar; böyle bir ay, bir yıl, on yıl boyunca yapabileceği tek şey vardır: Boyun eğmek. Dahası ve en önemlisi, yaşamı boyunca uyması gereken her şey karşısında boynunu eğerek. Bir otomat gibi evlenir, emir geldiğindeyse yine otomat gibi savaşa gider. Söylenen her şeye derhal inanır.

Gönüllü olarak boyun eğen birini yönlendirmek kolaydır. Ama sadece sağlıklı, çalışabilecek durumda oldukları zamanda. Sonra insanlar içmeye, uyuşturucu kullanmaya başlar. İyi ama kalpleri ve ruhlarıyla benimseyemedikleri boyun eğmenin kafesinden bir anlığına da olsa kurtulmak için alkolik ya da bağımlı olmaz mı

zaten insanlar? Ayrıca o kırk beş dakikalık işkenceler varken, okul yılları hiç de çabuk geçmez.

Atalarımız, dedelerimiz, babalarımız ve şimdi de biz, çocuğun hiçbir şey bilmediğini düşündüğümüz için, bunun böyle olması gerektiğini varsayıyoruz. Bazı şeylere zorlamamız da onun iyiliği içindir. Çocuklarımız, Vanyalarımız, Kolyalarımız, Saşalarımız, Maşenkalarımız bugün de okula gidiyor ve biz de, tıpkı yüz yıl önceki atalarımız gibi, onları kendi iyilikleri için, bilgi edinsinler, hakikati öğrensinler diye oraya yolladığımızı sanıyoruz. İşte burada duralım biraz! Gelin bir daha düşünelim.

Devrim öncesi dönemi hatırlayalım. Büyük dedelerimiz henüz küçük çocuklar olarak sıralarında oturuyorlardı. Tanrı'nın Kanunu'nu, tarihi ve nasıl yaşamaları gerektiğini öğreniyorlardı. Ezberi zayıf olan, dayatılan dünya görüşünü benimsemekte ağır kalanlarsa, öğretmenlerinin, onların iyiliği için ellerine, kafalarına sertçe indirdiği cetveli tadıyordu.

Sonra devrim oldu ve yetişkinler birdenbire okullarda çocuklara öğretilenlerin saçma olduğuna karar verdi. Eski olan her şey sınıflardan atıldı ve çocukcağızlara yeni bir şey dayatılmaya başlandı: Tanrı'nın Kanunu saçmalığın dik âlâsıdır. İnsanlar maymundan gelmiştir. Kırmızı fularlarınızı takın, sıraya geçin, şiirler okuyun ve komünizmi övün, yüceltin. Ve pionerler* de yetişkinleri övüp, gırtlaklarını paralarcasına şiirler okudu. "Mutlu çocukluğumuz için sana müteşekkirim ana yurdumuz." Ve o yeterince çaba göstermeyenler de bir kez daha mahrumiyetlerin, dayakların, herkesin karşısında verilen cezaların öznesi oldu.

Ama artık günümüzde yepyeni düzenlemelere tanık olmaya başladık: "Fularları atın. Kızıl Veba bizi boğdu. Komünizm tam bir ikiyüzlülüktür, terördür. İnsan maymundan gelmiş ha? Öyle

* Batı'daki izci organizasyonunu örnek alarak oluşturulmuş bir Sovyet çocuk örgütlenmesi. Tabii ki rejime bağlı kuşakların yetişmesi için çalışıyordu.

saçmalık olmaz. Bizim atalarımız başka. Serbest piyasa ekonomisi! Demokrasi! İşte hakikat budur!”

Hakikat nerede, yalan yanlış dogmalar hangileri, hâlâ belirsiz. Çocuklar da hâlâ sıralarında kıpırdamadan oturuyor. Tahtanın yanındaysa yine sert bir öğretmen var...

Çocuklar yüzyıllardır bir tür ruhsal sadizmin gölgesi altında. Bu sadizm, görünmeyen, korkunç bir yırtıcı hayvan gibi; her yeni doğan çocuğu bir an evvel yine görünmeyen bir kafese tıkmaya çalışıyor. Hayvanın yanında sadık hizmetkârları, askerleri de var; peki kim bunlar? Kimdir çocuklarla ruhsal olarak alay eden? Her dünyaya yeni gelen insanla alay eden? Adları nedir bunların? Ya da meslekleri? Ne yani, kestirme yoldan gidip, bunlara basitçe okul öğretmenleri ya da ebeveynler mi diyeceğiz? Ya da eğitilmiş bir ebeveyn mi? Ben bunu hemen kabul edemem, ya siz?

Günümüzde öğretmenler maaşlarını zamanında alamıyor ve grev yapıyorlar: “Çocuklara artık ders vermiyoruz” diyerek. Şimdi söyleyin bakalım, insana maaşını vermemek iyi midir, kötü mü? Elbette kötüdür. Ne de olsa insanın yaşamını sürdürmek için bir şeye ihtiyacı vardır. Fakat grevciler arasında ruhsal sadistler de varsa ne olacak? Söylesenize, çocuğunuzla alay eden birine maaş vermemek iyi midir, kötü mü?

Neyse, öğretmenlerin grevi ilginç bir şeyi düşünmeme neden oldu. Günümüzde, büyük şehirlerde özel okullar da var; bunların kurucuları, yetenekli, iyi öğretmenleri toplayıp, devlet okullarındakinin en az iki katına denk gelen hatırı sayılır ücretler veriyor. Ama her ebeveyn çocuğunu böyle okullara gönderemiyor, hatta ödeme güçlüğü olmayanlar bile gönderemiyor. Çünkü yeterli sayıda değil. Neden yeterince özel okul yok peki?

Nedeni basit: Yeterince iyi öğretmen olmadığı için. Okul kurucuları öğretmen bulamıyor.

Bir soru daha. İyi bir ücret karşılığı bile öğretmen bulunamıyorsa, grev yapanlar kim o zaman? Yalnız lütfen inanın bana, niyetim

özellikle öğretmenleri toplumumuzun diğer kesimlerinden ayrı tutmak değil. Onlardan söz ederken kendimi de kastediyorum aslında. Bir yerde ben de onlardan sayılırım. Ben de -bir ebeveyn olarak- kızımı, okulda öğretilenleri öğrenmeye zorladım; perestroyka başladığında ona, “Tarih dersinde şimdi ne anlatıyor öğretmeniniz?” diye sorduğumda cevabı şu oldu: “Bir şeyler anlatıyor tabii ama hiçbir şey söylemiyor sanki.” Bunun üzerine ne diyebilirdim ki kızıma? Ben de şunu dedim elbette: “Haydi bakalım, ukalalık etme. Dersine çalış.”

Şimdilerde bir sürü grev var işte, hem yalnızca öğretmenler mi? Doktorlar, madenciler, akademisyenler de grevde. Grevcilerin dövizlerinde de hep aynı yazı: “Hükümet istifa, başkan istifa!” Grevciler açısından gayet mantıklı. Maaş yoksa iktidar görevini yapmıyordur.

Şu anda buna benzer tüm talepler mantıklı görünebilir, ama ya yarın? İşte size bir soru daha. Belki yarın, hükümetle başkanın aslında aydınlık tarafta olduğu, dünyayı istilacılardan, vampirlerden falan kurtardıkları ortaya çıkar. Belki, dünyayı olduğu kadar insanların ruhlarıyla bedenlerini de yağmalayanlara, sadistlere para vermemekle, kindar düşmanlar edindiklerini, iktidarlarını tehlikeye attıklarını hiç fark etmemişlerdir bile. Sonradan kendilerini halkın önünde aziz bile ilan ederler.

Bugün azizdirler. Elbette bugünkü pozisyonlarının, dogmaların dayattığı bağlam içerisinde; ama yarın başka, yeni dogmalar geldiğinde, kimin ne olduğu belirsizleşir. Anastasya şöyle diyordu:

“Herkes kendi kendine seçer yanlış yolu. Bedelini de sonradan değil, bu hayatta öder. Ama her yeni günle, güneşin her sabah yeniden doğuşuyla, herkes tuttuğu yolun doğru olup olmadığını tartma fırsatı bulur, seçim tamamen sana kalmıştır! Hangi yolu tutacağına karar vermekte özgürsün. Sen insansın! Özünü kavramalısın. Sen, cennete doğmuş bir insansın.”

“Neredeymiş cennet?” diye sordum ben de. “Bizi bir tür bataklıkla götüren kim o zaman?”

“İnsan her şeyi kendisi için yaratır.”

Ardından başka neler dediğini de bir düşünün: Bazı evrensel süreçlerin hızlandığı bir zamanın başladığını iddia etti. Yaşam biçimleri yaradılışın doğal kanunlarına uymayanlar, başta en basit, açık ve anlaşılır testlere tabi tutulacakmış ve bu testler onlara, davranışlarını ve tuttukları yolu kavratmak için iyi birer işaret olacakmış. Kavramayı başaramayanlar, daha büyük bir dizi sorunla karşılaşacak, sonra da yeniden sağlıklı insanlar olarak doğmak üzere, hayatlarından vazgeçeceklermiş; ama dokuz bin yıl sonra.

Ve dediğine bakılırsa, madenciler dünyanın damarlarını koparacak, doktorlar genetik mühendisliğini tercih edecek, bilim insanları ölümcül maddeler bulacakmış; aslında bunların ilk işaretleri de tatminsizlik ve hoşnutsuzluk olarak görülmeye başlanmış bile. Bugün maddi imkânları iyi olanlar ise manevi tatmin eksikliğinden daha fazlasını çekeceklermiş; zira içten içe faaliyetlerinin zararını ve kimseye bir faydası dokunmadığını seziyorlarmış. Örnek olarak kömürün fabrikalara gerekli olduğunu söyleyerek bunlara itiraz etmeye çalıştım ama Anastasya şöyle cevap verdi:

“Hangi fabrikalara? Bacaları durmadan tüten, sırf insanların nefes alması için tasarlanmış havayı kirleten, metalleri makineli tüfeklere ve kurşunlara dönüştüren fabrikalara mı?”

Başka türlü söylersek, kurduğumuz sistemin yapay bir yaşama rahatlığı sağladığını, aslında çok sorunlu ve kusurlu olduğunu ve felaketlere yol açacağını iddia ediyordu.

Büyük şehirlerin altındaki toprak delik deşik edilmiş; doğal, temiz yeraltı su kaynakları borularla kirletilip tahrip edilmiş; kendilerini yenileyemedikleri için çürüyüp paslanan borular, paslarını insanların musluklarına getiriyormuş. Şöyle devam etti:

“Zamanı gelecek ve insan anlayacak. En önemli bilim insanı ninesini bahçesinde ziyarete gidecek. Açlıktan zil çalan karnını doyurmak için ondan bir domates isteyecek. Ninenin bugün, bi-

lim insanlarına da, yapay buluşlarına da ihtiyacı yok. Onlar hakkında hiçbir bilgisi de yok, olmasını da istemez zaten. Bilim insanları olmadan da huzur içinde yaşayıp gidiyor. Ama bilim insanı onsuz yaşayamaz. Çünkü yapay, kısır, insanı hiçbir yere götürmeyen bir dünyada yaşıyor. Nineyse doğayla, toprakla ve tüm evrenle. Evrenin de ona ihtiyacı var, bilim insanına değil.”

Buna da, silah üretmeyip sadece toprakla ilgilenirsek zayıf kalacağımızı, teknolojik açıdan gelişmiş, silahı olan güçler tarafından kolayca işgale uğrayacağımızı söyleyerek itiraz etmeye çalıştım.

“İyi ama o zaman da kendinizi, kendi silahlarınızdan koruma sorunuyla karşılaşacaksınız! Bir de silahların yol açacağı toplumsal felaketlerden.”

“Tabii, her şeyi bırakıp ellerinde makineli tüfeklerle ninelerimizin ve senin daçniklerin bahçelerinin peşine düşecekler ama nelerimizde kendilerini savunacak makineli tüfekler olmayacak.”

“Peki, onlara ulaşabilirler mi? Ne dersin? Bir nine için kendi aralarında kapışmasınlar?”

İşte, Anastasya’yla tartışmayıp söylediği her şeye inanırsak, gerçek birer budaladan, aç meyve kurtlarından başka bir şey olmadığımızı itiraf etmek gerekir. Böyle bir şeyi de hiç istemeyiz!

Belki Anastasya’nın her şeyini anlamıyorum ama hiç olmazsa bizim yarattığımız şeyler için bir mazeret bulmaya çalışıyorum. Makul mazeretler bulamazsam da, tuttuğumuz yolun yıkıma götürdüğünü kabul etmek gerekecek ki o zaman da... Sahi o zaman ne olur? Gelin bir düşünelim bunu. Çocuklarımızı dogmalardan kurtarıp özgürce büyümelerine izin mi veriz acaba? Sonra da hangi yoldan, nereye gideceğimizi çocuklara mı sorarız?

Anastasya, bizim ruhsal olarak sakatlamadığımız çocukların, hem kendilerini hem de bizi kurtarmanın bir yolunu bulabileceğini, daha doğrusu bizi, en başta verilen cennete ulaştırabileceğini söylüyor.

İşte çocuk yetiştirmeyle, çağımızdaki okullarla ilgili ne düşünüyorsam yazdım ama herhalde karmaşık oldu ve pek samimi de görünmüyor. Samimi görünmüyorsa da aslında okullarımızla ilgili çok daha ağır sözcükler kullanmak istememdendir. Ama Anastasya'yla tanıştıktan sonra yazma üslubum da değişip yenilendi ki, pek çok sözcüğün bu üslupta yeri yok.

Sisteme rağmen çocuklara bir nebze de olsa iyiyi verebilen öğretmelere de bir çift sözüm var. Size çok teşekkür ediyorum! Ve önünüzde saygıyla eğiliyorum.

Anastasya'nın çocuk eğitimiyle ilgili söylediklerinden öğrendiğim, en başta gelen şeyse şu: Çocuğun bir kişiliği olduğunu kavramak. Biz yetişkinlerden farklı olarak. bir çocuk elbette fiziksel olarak daha zayıftır; ama bizden çok daha iyi ve saftır, dogmalarla da ezilmemiştir. Çocuğun kafasını türlü ahlaki zırvalıklarla doldurmadan önce, bizim dünyayla ilgili bir şeyleri anlamamız gerekiyor. Bizim! Kendi kendimize! Başkalarının dayattığı dogmaları bir anlığına olsun bir kenara koyarak.

Girişimcilerse, her şehirde öğretmenleri arayıp bulmalı, çocuklarımızı ve torunlarımızı yetiştirecek okulların temellerini atmalıdır.

Medyumlar Üzerine

Taygada günler geçiyor, bense bir türlü kendime bir meşgale bulamıyordum. Anastasya kendi işleri peşinde koşturup duruyordu. Oğlumuz, henüz çok küçük olsa da, vahşi dadılarının yardımıyla başının çaresine bakıyordu. Ne garip, insanlar kendilerini meşgul göstermek için ne de çok iş uydurmuş. Oysa burada yapılabilecek tek şey ormanda yürüyüp düşünmekti. Ben de yürüdüm ve düşündüm. Yine göle gittim, kıyıdaki en sevdiğim yere, sedir ağacının altına oturdum. Okur mektuplarıyla dolu çantama bakıp şöyle düşündüm: Anastasya'ya tüm bu soruları cevaplatmayı unutmamalıyım. Yanıma gelir gelmez ona:

“Şu okur mektuplarını görüyor musun?” diye sordum. “Sorulara göre sıraladım. Çeşitli öneriler, çocuk yetiştirme, farklı dinler, Rusya'nın hedefleri ve savaş üzerine sorular, şiirler, tebrikler, medyumlardan mektuplar var. Gördün mü?”

“Evet, görüyorum.”

İlk olarak Anastasya’ya medyumları sordum.

“Dünya dışı uygarlıklarla, geçmişten insanlarla iletişim kurduğunu, değişik sesler duyduğunu söyleyen, daha doğrusu mektuplarında yazan insanlar var; evrenin Yüce Akli ile iletişim kurduklarını, bu esnada kendilerine verilen birçok bilgiyi kaydettiklerini söylüyorlar. Medyumlar aracılığıyla yapılan bağlantılarla ilgili çok satan kitaplar var; örneğin Blavatskaya adında bir kadın yazar bu konuda birkaç kitap kaleme almış. Sonra yazdıkları kitaplarla ve kitaplarının okunduğu birçok ülkede sergiledikleri resimlerle bilinen Rerihler de var. Gaipen sesler duyduklarında korkan insanlar da var. Bak Klintsi diye bir şehirden yazan küçük bir kızın mektubu; bilge bir öğretmen olduğunu ve onu dinlemesi gerektiğini söyleyen bir ses duyuyormuş, korkuyor ve yardım istiyor. Bu gibi insanlar gerçekten birileriyle iletişim kuruyorlar mı, kuruyorlarsa bu nasıl oluyor?”

“Söylesene Vladimir, dünya dışı uygarlıklar nedir sence?”

“Başka bir gezegende, yıldız topluluğunda ya da yanı başımızda yaşayan görünmeyen varlıklar sanırım. İnsanlar geçmişte yaşamış birileriyle iletişime geçiyorsa, bu, onların görünmeyen bir yerde varlıklarını sürdürdüğünü gösterir.”

“Her insan Vladimir, evrende görünen ve görünmeyen her şeye ulaşabilecek yapıdadır. Herkes dilediği herkesle ve her şeyle iletişim kurabilir.

“Radyo alıcısı aracılığıyla iletişim kurmak gibi bir şeydir bu. Hemen her konuda yayın yapan birçok istasyon vardır ama hangisini dinleyeceğine herkes kendisi karar verir.

“İnsan hem alıcıdır, hem de onun sahibi. Hangi istasyonu, hangi kaynağı seçeceği de bilinç açıklığına, duygularına ve saflığına bağlıdır. Genel olarak, insanın anlamlandırabildiği, anladığı ve kullanabileceği bilgiyi aldığını söyleyebiliriz. Bütün bunlar sessiz ve sakin, herhangi bir yücelik vurgusu olmadan gerçekleşmelidir ama.

“Sesler kendi yüceliklerine vurgu yapıyorsa, kendi önemlerine dikkat çekmeye çalışıyordur: ‘Bak ne kadar yüceyim, herkesin içinden yalnızca seni seçtim; benim öğrencim olunca sen de herkesten yüce olacaksın.’ Genelde, aşağılık, ruhsuz yaratıklar böyle konuşur. Bunlara bir beden verilmediğinden insan ruhuna baskı yapıp bir bedeni işgal etmeye çalışırlar. İnsan aklına müdahale ederler, insanın bencilliğini ve bilinmeyene karşı korkusunu kullanırlar.”

“Peki, bunlardan nasıl korunacağız, birçok okur bunu soruyor.”

“Çok basit; zaten onlar korkak, ilkel yaratıklardır. Onları uyar-mak gerek: ‘Defol, defolup gitmezsen seni düşüncelerimle yakarım.’ İnsan düşüncelerinin çoğu zaman kendilerinden daha güçlü olduğunu gayet iyi bilirler.

“Yapabileceğin bir başka şey de kırlangıçotu yaprağı çiğ-nemek; ama önce yaprağı avucunda tutup aklından şunu geçirmeli-sin: ‘Kurtar beni tüm kötülerden küçük yaprak.’”

“Peki ya bütün insanlar aynı kaynakla konuşmak isterse? O zaman ne olur? Bak birçok insan mektubunda seninle konuştuğ-u söylüyor, bu doğru mu? Doğruysa, herkese cevap vermeye na-sıl yetiyorsun?”

“Her birey kendi düşüncelerini yaratır. Bu düşünceler de kay-bolup gitmez, varlığını sürdürür. Senin benim düşüncelerimiz de boşlukta varlığını sürdürüyor; benim hayalim ve düşüncelerim orada, dileyen herkes onları aynı anda duyabilir, önemli olan alı-cının ne kadar çarpıttığıdır.”

“Çarpıtma derken neyi kastediyorsun? Neye bağlıdır?”

“Alıcının saflığına. Sıradan bir alıcıdaki konuşmaları duydu-ğunu düşün Vladimir. Ama ses net değil, arada parazitler oluyor diyelim, bazı kelimeleri anlamıyorsun, ne anlama geldikleri bel-li değil, o zaman ne yaparsın?”

“Anlamadığım yerlere hangi kelimelerin uygun düşeceğini tahmin etmeye çalışırım.”

“Çok doğru. Ama yerine koyacağın kelime, seslerin ifade ettiği düşünceleri değiştirebilir ya da tam tersi bir yöne çevirebilir. Sadece insanın saflığı çarpıtılmamış hakikati duymasını sağlar, eğer yeterli değilse -yani senin ayaarın ve saflığın- kaynağı suçlamamalısın.

“Maddi hayatında, dünyanın her yanında, hepsi kendisinin hakikat olduğunu iddia eden, aklına ve iradene hükmetmeye, sana kendi çıkarları doğrultusunda bir hayat kurmaya çalışan bir dolu ses kaynağı var; ama onları dinleyip dinlememek sana kalmış. Karar vermekte özgürsün, doğallıkla kendinden başka kimseyi suçlamamalısın sonradan.”

“Diyelim ki bu doğru; peki ya tüm evrende cevabı olmayan bir soru varsa? Örneğin sana bir soru soruldu ama cevaplamak için boşlukta var olan hiçbir düşüncen yok, kendin de cevap için herhangi bir fikir üretmiyorsun, o zaman ne olacak?”

“Evrende cevabı olmayan bir soru hemen her şeyin devinimini hızlandırır. Parlak bir ışık, bir çınlama gibi, evrenin tüm köşelerine ulaşarak her şeyi harekete geçirir, zıtlıkları birleştirir, yanıt da doğar ve duyulur.”

“Yani soruyu hemen duyabilir ve soranı da bizzat görebilirsin, öyle mi?”

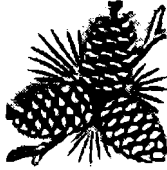
“Herkes gibi ben de hemen duyarım. Ama maalesef, insanlar asırlardır hep aynı soruları soruyor, yani cevaplar zaten orada, yalnız duyan çok az.”

“İyi ama neyin ne olduğu nasıl anlaşılır? Kaynağın hakikati ne zaman taşıdığını, daha doğrusu ne zaman parazitsiz duyulacağını nasıl söyleyebilirim? Sonuçta dışarıdan bir ses duyduğumuzda kulaklarımızda cızırtı olmuyor, sen de cevabın bir şekilde kendi ürettiğimiz düşüncelerde olduğunu söylüyorsun. Peki, duyduğumuz sesin iyi olup olmadığını neyin yardımıyla anlarız? Hem sesler duyan herkes, Yüce Akıl’dan geldiğini düşünür.”

“İçinde kelimelerden fazlasını duyduğunda anlarsın. Ruhunda ansızın bir heyecan hissi belirince, sevinç gözyaşları dökmeye

başlayınca anlarsın. Bir sıcaklık, bir koku yayılır ve içinde birden sesler doğuverir. İçinde bir yenilenme ihtiyacı, dürtüsü hissettiğinde, saflığa karşı bir açlık duyduğunda, ışığın düşüncelerini duyduğuna emin olabilirsin.”

“Bilgi soğuk bir emir, bir işaret olarak geliyorsa, hatta iyilikten, bilgelikten söz ediyor, haydi diyelim ki basbayağı bilge de görünüyorsa ve kaynak da kendisini yüce, kudretli olarak tanıtıyorsa şundan emin olabilirsin: O iyiliğin arkasında iyilik falan yoktur. sadece beden verilmemiş bir varlık, seni ikna edip kendi çıkarına kullanmaya çalışıyordur.”

Hepimiz Ormana mı Gidelim?

“Anastasya, bir sorun daha var. Okurlardan bazıları senin gibi taygada yaşamak istiyor. Birçoğu gelip seni görmek için yolu soruyor, bir kısmı da taygada bir koloni kurmak istiyor. Bunun için Moskova Araştırma Merkezi'ne dilekçeler veriyorlar. Ayrıca dünyada bir yerlerde, şehirlerdeki evlerini terk edip doğada komün halinde yaşayan topluluklar olduğunu da okudum. Hindistan'da, Amerika'da hatta Rusya'da, örneğin Krasnoyarsk Bölgesi'nde böyle topluluklar var. İnsanlar hayallerini gerçekleştirmenin en iyi yolunu soruyorlar sana.”

“Ama neden yaşamak için başka bir yere gidiyorlar?”

“Ne demek neden? İnsanlar havası kirli, gürültü ve karmaşayla dolu, pis şehirleri terk ediyor işte. Ekolojik olarak bozulmamış, temiz yerlere yerleşerek kendileri de daha temiz olmak istiyorlar.”

“Peki, kirlenmiş yerleri kim temizleyecek? Başkaları mı?”

“Kim temizler bilmem. Ama insanın doğada, temiz bir yerde yaşama arzusu duymasının nesi kötü?”

“Böyle bir arzu duyması iyi, sorun bu değil. Kendi çevresini kirleten insan, temiz bir yere geldiğinde, pisliğini de yanında getirir. Önce kendi kirlettiğini temizlersen kabahatlerini de temizlemiş olursun.”

“Yani her şey temizlenmekle başlayacak. Peki, bu nasıl olacak sence?”

“En başta bilinç gerekir, sonra insan bir şeyi arzuluyorsa, bir dere gibi kendi yatağını bulur zaten. Rusya’da da şu anda olan bu. Dikkatlice bir bak Vladimir. Dumanlar saçan birçok fabrikada işler hiç de iyi gitmiyor ve bu şans eseri, kendi kendine olmuş da değil.

“Ayrıca ülkede, silahlı kuvvetlere ayrılan bütçe de gittikçe azalıyor. Ama en önemlisi, eylemleriyle dünyayı kirlütenlere ki, bunlara vandal demek yanlış olmaz, kahramanlarmış gibi saygı duyulmuyor artık.

“Ormana gitmeye gerek yok. Ormanın evreni, yeni gelenleri hemen kabul edemez: onların niyetlerini, huylarını, yaşam tarzlarını incelemesi çok zaman alır. Hem zaten senin yaşamış olduğun yer de, şimdi yaşadığın yer de bir zamanlar ormandı; Yaratan oraları da orman olarak yaratmıştı. Peki, o güzelim cennet köşesi bugün neye dönüştü?

“Ormana yaşamaya giden insanların hiçbir önemleri yok, hatta kendi elleriyle kıraç, bakımsız yerleri ekip biçen daçniklerden daha önemsizler. Onlar, bahçelerindeki her yaprağı tanır, severler ve evrenin sıcaklığını iade etmeye çalışırlar. Kendi cennet köşelerini yaratanların, yozlaşmanın karmaşası ve kasveti arasında ruhlarında iyiliğin vücut bulmasına izin verenlerin gerçek hisleri olur.”

“İyi ama şehirlere ne olur o zaman? Normal hallerini korumalarını kim sağlar? Ne de olsa şehirlerdeki her şey çürüyüp kokuşacak ve yıkılacak.”

“Bir yerden diğetine ani bir geçiş uygun olmaz; düzenli bir geçiş gerekli ve şu anda olan da bu zaten. şu anda yeterince harika, ileride daha da harika olacak.”

“Eh, senden de bu beklenirdi zaten Anastasya. Tüm danikler senin için birer idol hâlâ. Yalnız onlar, diğere dini cemiyetlerin aksine ruhani şeyler hakkında pek ses çıkarmıyorlar.”

“Eylemleri kutsalken kelimelere gerek var mı?”

“Başka mektuplar da var. Birinden tam beş mektup aldım. Sesler duyduğunu, senin onu bu yolla taygaya çağırıldığını iddia ediyor ve sana ulaşmaya çalışıyor. Mektuplarda beni tehdit ediyor, Moskova Araştırma Merkezi’ne Solntsev’i görmeye gittiğini söylüyor. Seni herkesten gizlediğimizi düşünüyor ve gelip seni taygada görebilmesi için bir seyahat ayarlamamızı istiyor. Hem bunu isteyen tek kişi de değıl; onu nasıl cevaplardın? Sanırım bu insanların sana âşık olduğunu biliyorsun. Seninle birlikte yararlı işler yapmaları gerektiğine inanıyorlar. Tabii taygada birlikte yaşamanız gerektiğine de.”

“Samimi olan herkese şöyle cevap verebilirim: Sevginize teşekkür ederim. Ama kimseyi taygaya çağırmadım. Burada ne yapabilirsiniz? Ne katkınız olabilir? Niyetiniz iyiye bunu yaşadığınız yere yansıtın. Bırakın sevginiz etrafınızda yaşayanları aydınlatsın.”

Anastasya Merkezleri

“Rus şehirlerinde ve yurtdışında insanlar senin adını taşıyan merkezler kurmaya başladı bile. Bak sana kızım Polina’nın aldığı onlarca böyle mektuptan birini okuyayım. Bu mektupların bir kısmını kızım kendisi cevaplıyor, bir kısmınıysa bana gönderiyor ama hepsine cevap yazamıyorum, hatta bazısına ne yazacağımı bile kestiremiyorum. Bir de bu merkezlerin bir tür tarikat olduğunu düşünenler var. Bu merkezlerden gelen bir mektubu okuyayım, bakalım sen ne diyeceksin?”

Polina’nın yolladığı mektuplardan birini Anastasya’ya okumaya başladım. Mektup şöyleydi:

Merhaba Polina!

Adım Valeri Anatolyeviç Karasyov, okulumuzun Anastasya Ekolojik Yaratıcılık Merkezi üyelerinden biriyim.

Merkezimiz henüz çok yeni, 4 Aralık 1997' de kuruldu, yani hâlâ kurulum aşamasında. Kuruluşuna önyak olan da babanızın kitabıdır, bu yüzden hepimiz ona minnettarız.

Anastasya, karanlık bir hükümdarlığı aydınlatan bir ıstık huzmesi gibi, yaratıcı yeteneklerini henüz yitirmemiş, onur ve erdemlerine sahip çıkan, aydınlık ideallere yönelmiş, Rusya'da mutluluğun mümkün olduğuna inanan yetişkin ve çocukların yaratıcı güçlerini birleştiriyor; ana yurdumuz ellerimizde ve düşüncelerimizdedir şimdi.

Karanlık güçlerin ona nasıl baskı yaptığını anlıyor ve elimizden geldiğince yardımcı olmak istiyoruz.

Öğretmenler, öğrenciler ve ebeveynler merkezimizde birlikte çalışıyor.

Babanızın kitabının kullanıldığı kurslar, seminerler düzenleyip, çeşitli makaleler dağıtarak Anastasya'yı ve düşüncelerini çocuklara ve ebeveynlerine tanıtıyoruz.

Ayrıca Anastasya'nın yeteneklerini açıklayan bilimsel çalışmaları da bir araya getirmeye çalışıyoruz.

İnsanlarda bir bilinç uyandırma işinin, düşüncelerinin önündeki tembellik engelini aşmanın ne kadar zorlu bir uğraş olduğunun farkında olduğumuzdan, sakın ve güvenle çalışıyoruz. Daha şimdiden ilginç keşiflerde bulunduk.

Bazı insanlar Anastasya'yı hoş bir masal olarak görüyor, bazılarıysa kitabı okur okumaz çalışmalarımıza destek vermeye başlıyor; az sayıda bir başka grupsa, Anastasya'nın sadece bir tarikat olduğu söylentilerini yaymaya başladı. Bu sonuncuların fikirleri, sadece gülümsememize neden oluyor.

Ama kutsal kitapta dediği gibi: Onları bağışla Tanrım, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.

En önemlisi de, Anastasya'nın bizleri burada, tarım endüstrisinin can çektiği, devlet çiftliklerinin insanların, özellikle de

gençlerin ihtiyaçlarına dair hiçbir fikri olmayan yöneticiler elinde yozlaşmaya başladığı -hem de Kalinin'in* doğup büyüdüğü ve Verhnaya Troytsa devlet çiftliklerinin büyük başarılar elde ettiği- bu kırsalın bir ucunda bir araya getirmesidir.

Bizim 'Raduga' (Gökkuşağı) programı da burada, M. İ. Kalinin köy okulundaki Anastasya Merkezi'nde başladı. Görevi de, anayurdumuzun gelişimi için yaratıcı çözümler bulup hayata geçirmek, yetişmekte olan kuşağı iş eğitimi ve etik değerler konusunda aydınlatmak, temel ekolojik tarım bilgilerini aktarmaktır.

Raduga programının amaçları doğrultusunda, gençlerin de katılımıyla kültürel ve ekolojik üretim için 'Rus' adlı bir de kooperatif kuruldu ki 'Lada' adıyla bilinen Slav kültür merkezi ve ekolojik üretim kompleksi 'Rod' da buna destek veriyor.

İşte Anastasya'nın yardımıyla böyle bir program oluşturduk.

Varsın inanmayanlar, inançsızlıklarına devam etsin biz, kime ne kadar gerçekdışı görünürse görünsün programımıza sadık kalacağız.

Amacımız, gençlere kendi yaratıcı güçlerini pratikte göstermektir.

'Raduga' programının bir diğer amacı da anayurdumuzun tarihini, Slav atalarımızın hayatlarını ve kültürlerini araştırmaktır.

Çok eski çağlarda, Verhnaya Troytsa'nın hemen yanında Medved isimli bir şehir kurulmuş; bu şehir artık tam anlamıyla yeryüzünden silinmiş durumda. Medveditsa Nehri boyunca eski Slav kurganları bulmak mümkün. Bunlardan bazılarının, özellikle de Medved milislerinin Altın Ordu askerleriyle savaştığı yerde bulunanların, Gelencik dolmenleri gibi bir önemleri olup olmadığını merak ediyoruz. Bu bilgiye ihtiyacımız var çünkü vefasız ol-

* M. İ. Kalinin Sovyet Rusya'nın ilk devlet başkanıdır; 1919-1946 yılları arasında görev yapmıştır.

mak istemiyoruz. O zaman elimizden geldiğince koruyabilir, hiç olmazsa bir kısmını restore edebiliriz. Anastasya'dan ricamız budur, Polina.

İlkbaharda sedir tohumları ekeceğimiz bir fidanlık kurmayı planlıyoruz; bunun hayata geçirilmesini de bize harika bir hediyeye sunan yerli orman bekçisi Georgi Şapoşnikov'a borçluyuz.

Sibiryalı bir hanım olan Tatyana Yakovlevna Zaonegina'nın yönettiği çocuk tiyatromuz, 'Anastasya' kitabından uyarlanan bir oyun sahneleyecek; çocuklar bu fıkre bayıldı.

Anastasya'dan ilhamla kurulmuş diğer merkezler ve derneklerle sürekli iletişim halinde olmayı çok isteriz. Rusya'daki tüm merkezler, onun tanrısal ışığı altında birleşsin.

Mektuplar yoluyla da olsa karşılıklı iletişim, gücümüzü artırır ve cevapların bulunmasını hızlandırır.

Adresimiz:

M.İ. Kalinin Okulu, ŞETT Anastasya

Verhnyaya Troytsa, Kalinin Bölgesi, Tver İli, 171622

Aşağıdaki dizeler -okulumuzdan- Anastasya'nın varlığına inananlara hediyeimizdir.

EMİRLERE UYUN KARDEŞLERİM!

*Anastasya'ya yardım edip
Dünyayı mutlu kılmak için,
Felaketin önüne geçip,
Onu ebediyen unutmak için,
Sabahı altıda kalkmalı hep birlikte,
Gülerek, içtenlikle,*

Uzatmalı ellerimizi yıldızlara,
Ama hiç kapılmadan sıkıntıya
Tıpkı çocukluğumuzda,
Sevgili anamıza uzatır gibi, ya da eşimize:
İşte buradayım! Al, kucakla beni!
Yüzümüze yayılan yaramaz gülüş,
Akabinde karşılık bulur,
Annemizin yüzünde.
Selam sana Tanrı Babayla,
Tekmil evrende eşi bulunmaz
Yiğitler doğuran Doğa Ana
Ey Slav kızı! Ey kız kardeşim!
Ne zamandır bekliyorduk seni!
Işığın her birimize ulaştı işte,
Artık çıkmayacağız emrinden biz de.
Emirlere uyun, kardeşlerim!
Sabahın altısında! Şafakta kalkın! Kitaptaki gibi!
Atlatın o on beş dakikalık bombardımanı.
Kız kardeşimizi desteklemek lazım,
Çocuğu da sıkıntı çekmesin diye,
Onlardan biz sorumluyuz,
Nasıl bir başlarına bırakırız?
Hem ilk değil bu, biliriz
Ablukaları yarmasını!

Bir Rus Donanma Subayı Valeri.

Size başarı ve mutluluklar dileriz Polina. Merkezdeki herkes, Anastasya'yla ilgili vereceğiniz her tür bilgiye peşinen müteşekkirdir. Babanıza da en iyi dileklerimizi iletin lütfen.

Mutlu Yıllar!

“E, Anastasya, ne dersin bu mektuba?”

“İnsan ruhunun muhteşem arzularını gösteriyor derim. Ama bunda senin de benim de payımız yok. Sadece onların ruhunun güzelliği ve gücü sayesinde bunlar. Ayrıca merkezlerine onların isimleri benimkinden daha lâyıktır. Ben Yaratan’ın beşiğinde büyüdüm, onların ruhuysa cehennem azaplarına üstün gelip ayakta kalmayı başardı.

Etraflarındaki zorluklar, yoksunluklar, ayartmalar ve kargaşa, yıllar boyunca iyilik kavramlarını tahrif etmeye çalıştı. Ama ruhları hepsini yenmeyi başarmış, artık taş duvarlar ardına çekilip kendilerini dünyadan soyutlayanlardan daha güçlüler. Varlıklarıyla dünyayı güzelleştiriyorlar. Adları, merkezlerin adıyla anılmalı. Bütün merkezlere benim adım verilirse bir tür putlaştırma başlar ki böyle olmamalı. Bir kişiyi ya da imgeyi putlaştırmak, insanı daima esastan, yani kendinden uzaklaştırır.”

“Peki, ne olacak o zaman? Moskova’da Solntsev’in merkezi, Gelencik’te de Larionova’nın ‘Anastasya Evi’, Uluslararası Ruh-sal Gelişim Akademisi’ndeki şube var, insanlar bu merkezlerin ne yaptığını nasıl anlayacaklar?”

“Tüm insanlara sezgi verilmiştir ve özü tanımlayan da isimler değildir; birinin eylemlerini ruhla hissetmek gerekir.”

“Bak bu işleri ilginçleştiriyor iyice, şimdi tekrar düşünmem gerekecek. Hakikaten sıra dışı bir kadınsın Anastasya, seninle konuşmak insanı düşünmeye zorluyor; üstelik artık sadece beni değil. Diğerleri için de düşünmem gerek, ne zaman rahat bir nefes alacağım ben? Neyse, sana somut bir soru daha yöneltiyorlar, Medveditsa Nehri’nin oradaki kurganları ne yapsınlar?”

“Kurganları kazmalarına hiç gerek yok. Kurganlar görevlerini yaptı zaten ve orada doğan insanlar, en önemli sorunun yöneltileceği ilk kişiler.”

“Ne sorusu?”

“Kendin düşün Vladimir. Yalnız şunu söyleyeyim: Böyle insanlara birbirlerini tanımaları için yardım et. Adreslerini kitaba koyabilirsin örneğin. Mektupla da olsa, parlak ışıklar gibi, insanlar birbirlerinin yüreğini ısıtsın. Petersburglu şair Korotinskiy sana ipucunu önceden vermişti:

*Kalpten kalbe, İlahi bir bağla,
Parlayarak yayılan o Sevgi ışığı,
Ruhları temizleyerek tozdan,
İçiriyor onlara cennetin özünü.*

“Pekâlâ. anladım. Okurların yolladığı mektupları, şiirleri ben de yayımlamak istiyordum zaten. Hatta ayrı bir cilt olarak yayımlamak istiyorum. Bunlarda derin bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Adreslerini de Moskova’daki merkez aracılığıyla herkese bildirebilirim, böylece insanlar birbirlerine yardım edebilirler. Kızım Polina da bu işle ilgilenebilir; mektuplardan o sorumluydu zaten ve şimdiye dek iyi idare etti.

“Aslında dünyanın çeşitli ülkelerindeki insanların aralarında sürekli iletişim halinde olması hiç fena olmaz. Kendilerine uygun insanlar bulurlar, evlenebilirler: hiç olmazsa arkadaş olurlar, birlikte çeşitli faaliyetlere katılabilir ya da tatil yapabilirler. Evet, işte! Harika bir fikir bu! Böyle bir derleme kitap hazırlayacağım. Ayrıca, bizde bazı arkadaş bulma servisleri de var biliyor musun? İnsanlar gazetelere, örneğin evlilik ilanları veriyor, boylarını, yaşlarını, göz renklerini falan yazıyorlar, gören de damızlık inek seçiliyor sanır. Bizimkindyse herhalde çok daha iyisi olur sanırım, insanlar ruhsal olarak tanışınca birbirlerine yardım etmeye başlarlar.”

“Elbette, ruhsal bir birliktelik daha sağlam olur.”

“Evet... Yalnız bir sorun var...”

“Sorun mu? Neymiş o?”

Şambala'yı Yeniden Yaratmak

“Her nedense her şey Novosibirsk’te oluyor... beni ve kitabımı eleştirenlerin çoğu oralı. Aslında yalnızca orada eleştiriliyorum ya.

“Kitabım üç dile çevrilip yayımlandı bile; pek çok dil için de sözleşmeler imzalandı. Ama Novosibirsk’te sürekli sövülüyor. Kızım Polina’nın orada neler çektiğini tahmin edebiliyorum. Kitap hakkında şöyle deyip duruyorlar: ‘Yine bir şeyler uydurmuşsun, sen kendi işine baksan daha iyi edersin.’ Geçenlerde Novosibirsk televizyonunda ilk girişimcilerle ilgili bir program yaptılar. Girişimciler arasında beni de andılar. Polina’yla röportaj yapıp ‘Baban neden iş hayatında görünmüyor artık?’ diye sordular. Polina benim ruhani şeylere olan ilgimi anlatmaya başlamıştı ki konuşmasını kestiler.”

“Kısa süre sonra Novosibirskliler’in çoğu, sana ve kitabına karşı daha anlayışlı yaklaşacak. Eskiden en yakınında olan arka-

daşların geri gelecek, yeni arkadaşlar edineceksin. Eski ve yeni arkadaşların şehrin merkezlerinden birinde, Veçnyı Agon Anıtı'nın az ilerisinde, bir Sedir Bulvarı oluşturacaklar.”

“Amma da yaptın! Yok, daha neler! İyi fikirmiş doğrusu... Veçnyı Agon'un yanında bir Sedir Bulvarı... Sen de az değilmişsin Anastasya, benim sevgili küçük hayalperestim.”

Birden yüzü aydınlanan Anastasya dizlerinin üstüne sıçradı ve el çırpıp şöyle fısıldadı:

“Bu sözlerin için teşekkür ederim. Sevgili. Benim. Bana dedin değil mi Vladimir? Senin sevgilin mi oldum ben?”

“Öyle sözün gelişi kullanırsız daha çok. Ama hayalin çok güzel.”

“Gerçekleşecek de, inan bana. Her şey hayal ettiğim gibi olacak.”

“Dünyada hiçbir şey kendi kendine gerçekleşmez. Eğer Novosibirsk'te bir tür mucize falan yapabileceksen... Ama yok, insanı soğuktan ya da sıcaktan korumayacaksa mucizenin ne anlamı olur? Ama şehir halkının hepsini birazcık da olsa daha zengin, daha sağlıklı yapabilirsen, yani tüm Novosibirsk'i daha mutlu kı-larsan ancak o zaman sedir dikerler. Senin tüm o aydınlık güç-lerin bir araya gelse bile böyle bir şeyi yapamaz sanırım. Kimsenin böyle bir gücü yoktur.”

“Haklısın Vladimir, insan iradesi üzerinde kimsenin hükmü geçmez. İnsan mutlu olup olmayacağını, kaderini kendisi belir-ler. Herkes tutacağı yolu bilinçle seçer.”

“Peki, kim bizim bilincimizle oynuyor? Kim mutsuzken, mut-luluk yolunu seçmemizi engelliyor?”

“Sebepleri neden kendi dışında arıyorsun Vladimir, bir başka-sını suçlamakla neyi değiştireceksin? Bak güzel bir şey düşün-dün: Şehrinin insanları için güzel bir şeyler yapmak; benim de hoşuma gitti bu fikir, üzerinde biraz düşünmem lazım...”

“Evet! Harika! Buldum! Evet, buldum işte! Tüm Novosibirsk halkı tarihe geçecek, mutlu bir kuşak doğacak orada. Şu anda ora-da yaşayanlar da daha mutlu olacak.

Gel birlikte düşünüp, seni bu kadar üzen şehrin insanlarına ne söyleyeceğimizi, her birinin kalbine, ruhuna nasıl ulaşacağımızı...”

“Her birine ne söylemek istiyorsun ki?”

“Hep birlikte Şambala’yı yeniden yaratabileceklerini.”

“Şambala da ne? Daha açık konuş.”

“İnsanlar uzun zamandır dünyadaki kutsal bir yeri arar. Sakinlerinin evrensel bilgelikle bağ kurabildiği bu yere Şambala derler. Ama pek çok ülkeden araştırmacı peşine düşse de Şambala’yı bulamadı. Böyle aradıkları müddetçe bulamayacaklar da; zira Şambala herkesin içindedir ve tezahürü de insandır.”

“Daha açık lütfen. Evrensel bilgelikle bağ kurmak ve mutlu olmak için ne yapmalı, rica ederim içinde deme. Her şey içinde demek anlaşılmaz bir laf. Bana dışarıda olan bir şey söyle, ne yapalım, ne ekelim, ne kuralım ya da neyi yıkalım?”

“Büyük şehrin her sakini, reçineli bir sedir kozalağından ufak bir fıstık koparsın, sonra ağzına atıp tükürüğünün içinde tutsun. Evlerinde küçük bir saksıya ekip her gün sulasın. Sulamadan önce parmağını suya batırsın ve iyi şeyler düşünsün; en önemlisi de kendisi, torunları, çocuklarının iyiliğini dilemeli. Bunu her gün yapmalı.

“İlk filiz çıktığında, onunla içindeki düşünceleri paylaşmalı. Yazın, soğuk olmayan gecelerde saksıyı dışarıya, diğer bitkilerin arasına koymalı. Böylelikle küçük filiz yıldızlarla, Güneş ve Ay’la iletişim kurabilir; diğer bitkilerin ruhlarını, yağmuru, rüzgârı tanıyıp evine, dostlarına, ailesine götürebilir. Bunu da zaman buldukça ve mümkün olduğunca sık yapmak gerek.

“Sedir yıllar sonra -beş yüz yıl yaşar- kendisini ekip büyütenlerin ruhlarından bahsedebilir genç sedirlere. Saksıdaki sedir otuz santimetre kadar olduğunda, ilkbaharın başında toprağa dikilmelidir artık. Şehir yönetimi de, dikecek toprağı olmayanlara en azından bir metrekarelik alan tahsis etsin.

“Şehrin bir ucundan, nehrin kıyısına dek, evler ve kalabalık meydanlar boyunca ekilecek fidanlar. Her insan, kendi fidanıyla ilgilenecek, birbirlerine de yardımcı olacaklar.

“Bu kutsal ağaçları görmek, dokunmak için asırlar boyunca, dünyanın her yerinden insanlar gelecek şehre ve bir çift söz edecekler mutlu sakinleriyle.”

“Neden dünyanın dört bir yanından insanlar durup dururken şehre gelsin ki? Sıradan bir ağaçlandırmayı görmek için mi? Tabii Novosibirsk’te birtakım kutsal şeyler bulduysan o başka! Mesela Gelencik’teki dolmenler gibi. Gelencik dolmenlerinden bahsettiğinden beri Rusya’nın çeşitli şehirlerinden, hatta yabancı ülkelerden bir sürü insan onları görmek istiyor. Günübirlik turlar düzenlediklerini bile gördüm.

“Bir de çeşitli şehirlerden okurlar her yıl eylül ayında bir konferans düzenlemeye karar vermişler. Ressamlar tablolarını sergiliyor, video kayıtları falan yapılıyor. Buradaysa, sadece bir şehirde büyüyen ağaçlar olacak, aman ne ilginç. Aslında ağaç bile değil, sedir fidanları.”

“Bunlar sıradan fidanlar olmayacak ki. Hepsi çınlayan sedirler gibi olacak. İnsanların kalbini ısıtacak, ruhlarına dokunacak, evrendeki en iyi ışınları depolayıp insanlara verecekler. Ve insanla dünya, birlikte aynı yerden ışıldayacak. Ve tüm dünyadaki insanlara evrensel ölçüde yeni ufuklar açacak yepyeni bir bilinç oluşacak!

“Kutsal yer nedir bilir misin? İnan bana, doğduğun şehirde bir tanesini göreceksin Vladimir.”

“Bütün bunlar çok cazip şeyler elbette. Yalnız bir tek senin sözünle hareket edeceklerini hiç sanmam Anastasya. Tarih kitapları böyle bir şeyi yazmaz, çağdaş bilim de bunu kabullenmez. Senden daha ikna edici, şöyle herkesin kabul ettiği bir otorite falan olsa, işte o zaman...”

“Kuran’da ağacın önemi gayet bilgece anlatılıyor. Buda da ormanda inzivaya çekildiğinde bu bilgeliğe ulaştı. Söylesene Vladimir, hiç İncil’i okudun mu?”

“Okudum, ne olacak?”

“Eski Ahit’te anlatılır ya: İsa Mesih’in doğumundan çok uzun yıllar önce, Kral Süleyman, Tanrı’ya sedir ağaçlarından bir tapınak, kendisine de bir ev yaptırmış. Sedir ağaçlarını kesip çok uzaktan getirmeleri için binlerce adam tutmuş. Kral Süleyman, İncil’de de dendiği gibi büyük bir bilgeydi ve günümüze dek ulaşan Neşideler Neşidesi’ni yazmıştır.

“Eski Ahit’te ayrıca, Kral Süleyman’ın son günlerine doğru, haremindeki çeşitli millet ve inançlardan kadınlar tarafından inancından saptırılmaya çalışıldığı da anlatılır. Pek çok inancı öğrenmiş, peki en çok hoşlandığı hangisiymiş biliyor musun?”

“Hangisiymiş?”

“Sedirlerin sadece kesildiği değil, ekildiği yerden de geleni. Bilge kral, ölüm döşeğinde, evinin de tapınağının da yıkılacağını, torunlarının gücünü ve yüceliğini koruyamayacağını anlamış. Krallığının zayıflayacağını da ve gerçekten öyle olmuş.

“Bugüne dek de ruhu, yaptığı hata yüzünden azapla kıvranmış durmuş. Ve bilge kral, Tanrı’yı memnun etmek isterken Yaratıcı’nın yarattıklarının canının alınmayacağını anlamış. Ruhunun azabı ve onun yanı sıra pek çok insanın ruhunun azabı binlerce yıldır sürüyor, sanki o tek hatayı binlerce yıldır tekrarlıyorlarmış gibi. Ama hata düzeltilebilir, işte o zaman da harikulade bir şafak doğacak yeniden. Senin şehrinin adı, tüm dünyevi kanallar aracılığıyla, evrensel çapta tanınacak.

“Bize kadar ulaşan, dünyadaki tüm mucizeler arasında, bir şehrin her sakininin sevgi ve şefkatle ağaç diktiği ve bu yolla şehirlerini taştan, gerçek, canlı bir evrensel tapınağa, bir Sevgi Evreni’ne dönüştürdüğü duyulmamıştır. Bunun için tanrısal bir bilinç gerekli; herkesin içinde böyle bir bilinç oluşsun ve kendisinin evrensel önemini anlamasına yardımcı olsun.”

“Belki sözlerinde makul bir yön olabilir Anastasya ve belki ben de bunları yazarım; varsın kendileri karar versin insanlar ama bir konuda uyarmalıyım seni: Burada bir şeyleri kaçırıyorsun. Sürekli

ağaçlardan söz ediyorsun... Ama genel olarak... Mesela hiç evlenmemişsin. Bir sicilin, evrakların falan yok, ama ağaçlardan öylesine ciddi bahsediyorsun ki... Din adamları seni basbayağı putperest sayar, söylediklerini yazacak olursam da seni herhangi bir kilisenin yanına bile yaklaştırmayacakları gibi evlenmene de izin vermezler.”

“Vladimir, söylediklerimi yaz ki insanların haberi olsun onlardan. Sen de utanma bu sözlerden, gururunu yen. Herkes bu sözlerin anlamını hemen kavrayamaz belki. Ama şehrinde pek çok bilim insanı var, benim anlatmaya başladıklarımı bilimsel bir dille ifade ederlerse, insanların daha iyi anlayacağına inanabilirsin. Bir de gazeteciler var... Seni eleştirdikleri için onlara kızma, henüz hepsi konuşmadı. Benim evlenmem konusuna gelince, inan bana Vladimir, benimle evlenen de bulunur.”

“Peki, başka bir şehirde Novosibirsk’tekine benzer bir şey yaparlarsa ne olur?”

“Her şehir yeniden doğabilir. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi için insanlarda farklı bir bilinç yerleşmeli; ancak o zaman bir şehrin çehresi değişir. Ama aralarında mutluluğu ilk kavrayanlar ilk sırayı alacak.”

“Sevgili Anastasya, öylesine safsın ki, sadece olumlu hayaller kuruyorsun. Eh peki, söylediklerini yazacağım, insanların da haberi olacak böylece.”

“Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Başka nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Ne gereği var canım, yazmak zor iş değil ya. İstersen bir şeyler daha ekleyebilirsin, ama kısa olsun.”

“Rica ederim, sevgili insanlar, sözlerimi öyle çabucak okuyup geçmeyin, bilinçle okuyun.”

“Anastasya, okurların sorularını cevaplıyorsun ya, az önce insandan yaratıcı diye bahsettin; ama sen kadınsın. Bizim dini mezheplerden birinin lideri kadınlar hakkında ne söylemiş biliyor musun?”

“Ne demiş?”

“Kadınlarda yaratıcılık yoktur, onların görevi sadece güzel olup erkeklere çeşitli işlerde ve sanatta ilham vermektir, her şeyi erkekler yaratır, demiş.”

“Peki, sen bu sözlere katılıyor musun, Vladimir?”

“Katılmak mümkün sanırım. İstatistik bilimi tarafsızdır bilirsin. İstatistiklere bakınca da böyle bir sonuca varılabilir.”

“Nasıl?”

“Andrey Rublyov, Surikov, Vasnetsov, Rembrandt gibi ünlü ressamlar ve diğer ünlü sanatçılar hep erkek, aralarında hiç kadın yok gibi bir şey neredeyse, en azından kadınları hatırlamıyorum. Uçağı, arabayı, elektrik motorunu, uyduları, füzeleri de erkekler buldu. Günümüzde sinema, en popüler sanatlardan biri sayılır, bir film çekmek için de yönetmenlere ihtiyaç vardır ve en iyi yönetmenler de yine erkektir. Arada kadınlar da var ya, çok azlar. Üstelik erkeklerin aksine, ilginç filmler de çekemiyorlar. En iyi müzisyenler de, filozoflar da antik çağdan günümüze dek hep erkeklerden çıkmış.”

“İyi de neden bana bunları söylüyorsun Vladimir?”

“Aklıma bir şey geldi de. Belki sana yararı dokunur.”

“Neymiş o fikir? Benimle paylaşmanın sakıncası var mı acaba?”

“Şöyle bir fikir. Belki de dünyanın, diğer insanların yükünü çekeceğine, dikkatini burada bazı düzenlemeler yapmaya, çocuk yetiştirmeye vermelisin Anastasya, sonuçta erkekler her işi hallediyor zaten. Yani kesin ve tarafsız bir bilim olan istatistik, sadece erkeklerin yettiğini söylüyor. Tarihte de hep böyle olmuş, erkekler bütün önemli işleri halletmiş; bana kalırsa bizim de tarihi çiğnememize gerek yok belki de. Bu savın ne kadar itiraz kabul etmez olduğunu anladın mı?”

“Evet, seni anladım Vladimir.”

“Yalnız hiç bozulma. Kendi işlerinle ilgilenmek, başkalarının daha iyi yapabileceği şeylere karışmamak için en iyisi her şeyi en

başta anlamaktır. Sen dünyayı iyiye doğru değiştirmek istiyorsun ama bunu yalnızca erkekler yapabilir; erkekler, kadınlardan çok daha iyi mucitler ve yaratıcılardır. Buna katılıyor musun?”

“Erkeklerin dıştan birer yaratıcı gibi görüldüğüne katılıyorum Vladimir. Tabii maddeci bir bakış açısından.”

“Dıştan da ne demek? Hem bu inkâr edilemez gerçeklere başka hangi açıdan bakılabilir ki? Felsefe yapmayı bırak da açık açık söyle bakalım: Sen bir şey yaratabilir misin? Mesela nakış yapabilir misin? Bir parça kumaşın üzerine iğneyle güzel bir desen yapabilir misin?”

“İğneyle desen falan işleyemem.”

“Nedenmiş?”

“İğneyi elime alamam çünkü. İğne, canlı doğanın derinliklerinden koparılarak imal edilmiş bir nesnedir. En başta muazzam, canlı bir eseri yok ederek imal edilmiş bir nesneyle başka bir şeyler yaratmanın ne manası var? Şöyle düşün Vladimir, delinin biri, senin deyiminle o büyük ressamlardan birinin tablosunu küçük tavşan figürleri yapmak için kesip parça parça etse, bu eylemine yaratıcılık mı denir, deliliği bu yaptığını mazur gösterir mi? Ama aynı şeyi akli başında, çevresinin bilincinde olan biri yaptığında, eyleminin farklı tanımları olur.”

“Ne gibi?”

“Birlikte düşünelim. Mesela böyle bir eyleme vandalizm denebilir.”

“Hah, amma da yaptın. Öyleyse bütün sanatçılar, yaratıcılar vandal mı yani?”

“Hayır, sanatçılar yaratıcı ama kendi dünya görüşleri, kendi bilinç seviyeleri açısından baktıklarında. Daha üst bir bilinç seviyesine yükseldiklerindeyse, bambaşka araçlarla, başka eserler yaratacaklardır.”

“Hangi araçla mesela?”

“Yaratan’ın her şeyi yaratırken kullandığı kendi ilhamıyla. Eseri mükemmelleştirme ve kendi kendine yenilerini yaratma yeteneği yalnızca insana verilmiştir.”

“Peki, Yaratan, her şeyi neyle yarattı? Yaratıcılık için insana verdiği araç nedir?”

“Yüce Yaratan’ın en önemli aracı düşüncedir. İnsana da düşünme kabiliyeti verilmiştir. Düşünce, ruhtan, sezgilerden ve duygulardan geçerek gerçeğe dönüşünce eser de ortaya çıkar, ancak burada, her zaman için en önemli olan şey bilincin saflığıdır.

“Şu ayaklarımızın dibinde büyüyen çiçeğe, harika şekline, yapraklarına bak, rengi de canlı bir eser olarak sürekli değişiyor; bunların hepsini düşüncelerle mükemmelleştirebilirsin. Yoğunlaş, onlara daha güzel bir görünüm vermeyi dene.”

“Nasıl bir görünüm mesela?”

“Sadece hayal et Vladimir.”

“Eh, hayal edebilirim sanırım. Mesela şu papatyanın yapraklarından biri kırmızı olsun, yanındaki olduğu gibi kalsın, böyle birbirini izlesin renkler, bence öyle çok daha güzel, daha sevimli görünür.”

Anastasya birden donmuş gibi kalakaldı. Dikkatle beyaz papatyaya bakmaya başladı. Ve inanmayacaksınız ama papatya ağır ağır da olsa gözlerimin önünde renk değiştirmeye başladı. Yaprakları bir kırmızı bir beyaz renkte sıralandı. Önce hafifçe belli belirsiz bir kızarıklık oluştu yapraklarında, sonra giderek belirginleşti ve sonuçta kırmızı bir ışık gibi parlak kırmızı oluverdi.

“Nasıl olduğunu gördün işte, sen fikri buldun ben de düşüncelerimle gerçekleştirdim.”

“Ne yani, bütün insanlar bunu yapabilir mi?”

“Elbette! Yapıyorlar da zaten. Ama bunun için ölü materyaller kullanıyorlar ki ölü materyaller de çürüyebilir. İnsanlar, asırlardır yarattıklarının çürümeye dayanıklı olması için çabalıyorlar,

hatta düşünceleri bile gittikçe çürüyor ve insanın da Gerçek Eser'in içeriğini düşünecek zamanları yok artık.

“Düşünce her şeyden önce gelir; sonradan zaman geçtikçe somutlaşır veya toplumsal düzeni değiştirirler. Ama daha iyiye mi yoksa kötüye mi olduğu hemen anlaşılmaz.

İşte sen, papatyanın rengini değiştirmek istedin. Ben de düşüncelerimle değiştirdim, papatya insan düşüncesine itaat etti; şimdi bir daha bak bakalım, daha iyisini düşünebiliyor musun? Ya da şu halinden daha mükemmeli?”

“Bence daha sevimli ve renkli oldu.”

“Ama neden öyle heyecansız bahsediyorsun bu yeni eserden?”

“Bilmiyorum, belki hâlâ bir şeyler eksik gibi geldiğindendir, hani renk falan, bilemiyorum.”

“Renklerin tezat oluşturuyor, daha sevimli görünsün diye yumuşak renklerden feragat ettik. Böyle cart renkler insanın içinde huzur ve sevecenlik uyandırmaz.”

“Eh peki, eski haline döndürmeyi dene o zaman.”

“Ben değil de papatyanın kendisi geri döndürebilir. Kırmızı yapraklarını döker. Sonuçta onu öldürmedik, hâlâ canlı. Doğa ahengine kendi kendine döner hep.”

“Neyse, demek sence erkekler kafasız vandallar, kadınlarsa yaratıcı, öyle mi Anastasya?”

“Tüm erkeklerle kadınlar birdir, her birinin içinde iki unsur da vardır. Yaratıcılıktaysa, dünyevi iki varlık olarak ayrılmazdırlar.”

“Ama nasıl olur? Hiç anlaşılır değil. Örneğin ben sadece erkeğim.”

“Peki, sen neden meydana geliyorsun Vladimir? Erkek bedeniyle kadın bedeni birbirine karışıyor, sende birleşiyorlar; iki ruhun senin içinde tek ruha dönüşmesi gibi.”

“Öyleyse neden insanlar, kadın nedir, erkek nedir diye tezler yazıp, hangisi daha güçlüdür, daha önemlidir diye inatlaşıyorlar?”

“Kendin düşün, kim, hangi amaçla, Yaratan’ın herkese en başta verdiği bilinci, farkındalığı kendi dogmasıyla değiştirmeye çalışır?”

“Peki ya Yaratan, birisine diğerlerinden daha çok vermişse ve o kişi de bir öğretmen olarak bilgeliğini herkesle paylaşmak istiyorsa?”

“Yeryüzündeki her minik tomurcuk, her huş, sedir ve çiçek tohumu, Yaratan’ın bilgisiyle doludur. Yaratan’ın, en yüce eserine bir şeyleri eksik vermiş olabileceği fikrine nereden kapıldın? Bir baba için bundan daha kırıcı bir sitem olur mu?”

“Ne diyorsun sen, kimseye sitem etmiyorum ki. Öyle sesli düşünüyordum işte.”

Kimsin Sen Anastasya?

Anastasya'ya bu soruyu sormadan önce dikkatle ona baktım. Karşımda genç, güzel, dışarıdan bakıldığında çağdaş dünyamızdaki neredeyse hiçbir farkı olmayan bir kadın oturuyordu. Belki sadece dışarıdan bile bir parça sezilebilen fark bedeninin hafifliği; duruşunda, jestlerinde, özellikle de yürüyüşünde olağanüstü bir hafiflik vardı sanki.

Hantal, şişman, yaşlıca bir insanın hareketleriyle genç, enerjik, yaşam dolu biri arasında belirgin bir fark vardır. İşte bizim genç atletlerimizle Anastasya'nın hareketleri, yürüyüşü arasında da benzer bir fark vardı. Hem tüy gibi hafif hem de son derece güçlüydü. Ağır sırt çantamı on beş kilometre boyunca rahatça taşımış, bir yandan da benim yürümeme yardımcı olmuştu.

Kısa molalarımızda da bir an olsun uzanmamış, yorgunlukla şöyle bir oturmamıştı bile; sürekli etrafta koşturup birtakım bitki-

ler toplamış, yaralı bileğime masaj yapmıştı. Bu esnada sürekli hareket ediyor, neşeyle gülüyordu. Bunca neşesi nereden geliyor-du acaba?

Bir gün yoldan gelip geçen insan seline, yüzlerine bakmayı bir deneyin. Ben denedim. Hepsi bir şeye odaklanmış gibiydi, yüzleri de keyifsiz ya da asıktı hep. Özellikle de tek başına yürüyenlerin yüzü. Hiçbir yük taşımayan, gayet şık giyimli, karnı tok, pahalı sigaralar tütürenlerin yüzlerinde bile derin düşüncelerden kaynaklanan bir tür gerginlik vardı ki, böyleleri çoğunlukta aslında. Oysa Anastasya sürekli keyifli. Güneş altında, otlar üstünde, yağmurda, hava bulutluyken kaygısız bir çocuk misali mutlulukla ışıldıyor, ciddi konulardan bahsederken bile hiç sıkıntı duymuyor.

Aynen şimdiki gibi... Ama yok, şu anda öyle görünmüyor. Karşımda oturan Anastasya, başı ve kirpikleri hafifçe öne eğik, bir şeye bozulmuş ya da hafifçe sıkılmış gibiydi; az sonra soracaklarımı hissetmişti sanki. Ama yine de sordum:

“Mektupların hepsine bakacak olursan Anastasya, sana çeşitli sıfatlar yakıştırdıklarını göreceksin, uzaylı diyenler bile var. Tanınmış bir psikolog ve araştırmacı bir yazar olan Lavrova, kitaplarından birinde senden, dünya dışı bir uygarlığın biyologu diye bahsediyor. Sıradan okurlarsa sana ‘Tanrıça’ diyorlar ama tuhaftır, böyle diyenler yakın bir arkadaşlarına yazar gibi yazıyorlar sana. Herhalde önünde diz çökmeden, dostça hitap edilen ilk Tanrıça sensin.

Akademisyenlerin, dini liderlerin çoğuysa bir cevher; kendi kendine yeten yüksek bir varlık olduğunu iddia ediyor.

Bense seninle görüşüyorum, konuşmalarımız hakkında bir kitap bile yazdım ama hâlâ kim olduğunu anlayabilmiş değilim. Kim olduğunu kesin ve açık bir şekilde söyleyebilir misin bana?”

“Vladimir, sen kimi görüyorsun bende?” diye sordu Anastasya bana bakmadan. “Hem başkalarının dediklerini neden bu kadar önemsiyorsun?”

“İşte sorun da o ya zaten, kimi gördüğümü bilemiyorum. Açık konuşacak olursam...”

“Her şeyi açıkça, tüm samimiyetinle söyle Vladimir, anlamaya çalışacağım.”

“Pekâlâ, her şeyi söyleyeceğim... Seni ilk gördüğümde, sıradan bir kadın gibi davranıyordun Anastasya. Seninle ilk kez ormana gittiğimizde, mola vermek için oturduk, elbiseni, başörtünü çıkarıverdin ve ben de karşımda güzel, çekici bir kadın gördüm; şey yani biz senin gibisine seksi ya da seksapel deriz. O zaman seninle... şey yapmak istemiştım işte anlarsın ya. Hatırladın mı?”

“Hatırlıyorum.”

“Neyse işte; ama şimdi bunca anlaşılmazlığın ardından, seni çıplak görsem bile o şeyi yapmak istemem sanırım,”

“Benden korkmaya başlamışsın Vladimir, öyle değil mi?”

“Yok, korkmaktan falan değil. Ama anlaşılmaz bir şeyler var işte. Bak bir oğlumuz oldu ama sen aramıza mesafe koydun sanki; şimdi burada, yanımda otururken bile yakınımnda değil de uzaklardaymışsın gibi geliyor. Öyle bir his işte. Senin bir tür cevher olduğun fikri aklımdan çıkmıyor hiç.”

“Varsın öyle olayım; ama sen de bir cevhersin sonuçta.”

“Hayır. Ben cevher falan değilim, kimse mektuplarında bana böyle hitap etmiyor. Hatta mektuplarda bana sövenler de var çünkü şundan şüphe etmiyorlar: Ben insanım.”

“Rica ederim anla artık şunu Vladimir, ben de bir kadın, bir insanım.”

“İnsanım diyorsun ama en temel kanıtını göstermek istemiyorsun. Diğer insanlar gibi yaşamak istemiyorsun. Dünyadaki tüm insanlar gibi yani. Herkes bir evi, mobilyaları, arabası olsun ister ama sen istemiyorsun.

“Kitaptan para geldi, yakında daha fazlası da gelecek; gel bir daire, mobilyalar, araba falan alalım, birlikte kutsal mekânları ziyaret edelim, oğlumuzu da alırız yanımıza. Toplumumuz, bugünlerde eski tapınakları, manastırları restore ediyor, başka ülkelerde

de sürüyle kutsal mekân, tarihi anıt falan var. Buradaysa hiçbir şeyin yok; kutsal olan bir şeyler de yok, seni tutan ne o zaman? Kaybedecek neyin var?”

“Vladimir, Tanrı’nın yarattıkları hep ilk görünümünde burada; burası benim evrenim. Kadın, erkek atalarım, anneciğim, her bir otu sevgiyle okşadılar; her ulu sedir, onların bakışını, sevgi dolu dokunuşlarını hatırlar hâlâ. Ve her bitkinin tohumu baharda filizlenir. Ve baharda toprağa değen her tohum da evrenin tüm bilgisine sahiptir. Mutluluk ışığını nasıl görecekleri bilgisine de tabii.

“Tohumun filizleri serpilir, güneş de ona yardımcı olmaya çalışır ve sonunda filizler güneşten daha fazlası için, Mutluluk Işığı için insana ulaşmaya çalışır.

“Yaratan, her şeyi böyle yaratmıştır. Her şeyi, insan sonradan, O’nunla birlikte yaratamaya devam edebilecek şekilde yaratmıştır. Benim ailem, Yaratan’ın yarattıklarını korudu, benim Sevgi Evreni’m burada! Bu, bana ailemin bir hediyesi.

“Dünyada, Yaratan’ın ve ailemin yarattıklarıyla, sevgiyle dolu bir evrenden daha kutsal ne olabilir?

“Her insan, her ebeveyn de aynısını yapmalı. Doğan çocuklarına kendi Sevgi Evreni’ni hediye etmelidir! Anne karnı kadar muhteşem, yalnız kendi soylarından gelen herkesin, gelecek kuşakların, evet gelecek kuşakların da içinde mutlu olacağı bir evren.

“İşte bu kutsal yerde, ben de oğlumuza bir Sevgi Evreni hediye ediyorum.”

“Sen kendininkini veriyorsun Anastasya, peki ya benim Sevgi Evreni’m? Ben ne verebilirim oğluma?”

“Pek çoklarının arasındaki süreklilik bağı zedelenmiştir. Ama henüz kopmamıştır. Sadece tüm insanlığı bir arada tutan ve her bir insanı da Yaratan’la birleştiren bağı, her insanın anlaması, hissetmesi gerek, işte o zaman herkes ışığa ve güce ulaşabilir. Sen Sevgi Evreni’ni genişlet yeter Vladimir. Şu anda yaşadığın yerde bir

Sevgi Evreni yarat. Oğlumuz için, yeryüzündeki tüm çocuklar için dünyayı bir Sevgi Evreni'ne dönüştür."

"Anlamadım. Ne istiyorsun benden? Tüm dünyayı mı değiştireyim?"

"Evet, işte bunu istiyorum!"

"Herkes birbirini sevsin, savaşlar olmasın, suç işlenmesin, hava temizlensin mi? Tabii sular da?"

"Tüm dünyada böyle olsun."

"Peki, ancak o zaman mı gerçek bir baba olacağım, oğluma bir şeyler vermiş sayılacağım?"

"Ancak o zaman oğlumuzun saygısını hak eden gerçek bir baba olacaksın."

"Ne yani aksi halde beni saymayacak mı?"

"Ne için saygı duyacak Vladimir? Hangi eyleminle oğlumuzun saygısını kazanmak istiyorsun ki?"

"Dünyadaki tüm çocuklar babalarına ne için saygı duyuyorlarsa onun için elbette. Babalar çocuklarına hayat verir."

"Nasıl bir hayat? Bir çocuk dünyaya geldiğinde mutluluğunu nerede ve nede bulur? Hem neden atalarının ona hediye ettiği dünyada onca keder var? Yeni doğan çocuk bu kederlerin içinde yaşamak zorunda kalır, üstelik ona bu hayatı verenler, kendilerini hiç de suçlu görmez. Yaşayıp gidiyor, saygı görmek istiyoruz ve göremeyince de şaşırıyoruz.

"İnan bana Vladimir, aslında babalarını sayan çok az çocuk vardır. Bu yüzden büyüdüklerinde ebeveynlerini terk eder, unuturlar, böylelikle içten içe de olsa onları suçlamış olurlar; sıraları geldiğindeyse onlar da aynı hatayı tekrarlar. Oğlumuzun saygısını kazanmak istiyorsan, dünyayı onun için daha mutlu bir yer yapmalısın."

"Hah işte... Şimdi anladım..." diyerek ayağa fırladım. İçim umutsuzluk ve öfkeyle dolmuştu. Kafam allak bullaktı.

Artık her şeyi kavramıştım, istediğim gibi her şey apaçık ortaya çıkmıştı. Anastasya fanatik bir münzeviydi. Bunu ilk görüşmemizde tahmin etmiştim aslında. Tamam, olağanüstü, açıklanması güç yetenekleri olan bir münzeviydi ama bu yeteneklerini, mesela ışığını kendi yararına, uyumlu bir şekilde kullanmıyordu belki. Hatırlasanıza, “Tüm insanları karanlık güçlerin zaman diliminden geçireceğim” diyordu. Evet, anlaşılan bunu yapmaya gücünün yetmeyeceğini o da fark etti ve beni, okurları, kendi nafile hayallerine ortak etmeye çalıştı. Fanatikliğinin yanı sıra, onun anormal, son derece kurnaz ve kurnazlığını da hayalleri uğruna kullanmaktan çekinmeyen biri olduğunu da anlamıştım!

İşte bir çocuk doğunmuştu, bir kitap yazdırtmıştı. Şimdi dediği de cabası: “Oğlunun saygısını kazanmak istiyorsan, tüm dünyayı bir Sevgi Evreni’ne dönüştür ve oğlunla birlikte tüm çocuklara hediye et...” Herkesi gayet sistematik bir şekilde ve ustalıklarla kendi hayallerine ortak etmesi bir yana, karşıma geçmiş, bana düşen kısmını sürekli daha karmaşık bir hale sokuyor. Önce bir kitap yaz dedi, şimdi de tüm dünyayı bir Sevgi Evreni’ne dönüştür diyor, ya sonra? Dünyayı değiştirmeye çalışan birkaç fanatik biliyoruz, neredeler şimdi? Duman gibi dağıldılar. İşte yeni bir tanesi de karşımda başını eğmiş oturuyor, hedefi de aynı... Dünyayı değiştirmek.

Egzantrik, fanatik tiplerle tartışmanın yararsız olduğunu biliyordum, bana düşen sakinleşmek ve oradan çekip gitmekti ama kendimi tutamıyordum. Ve karşımda önceki gibi başını eğip, gözlerini yere dikmiş oturan kıza şunları söyledim:

“Anladım, kim olduğunu anladım. Bir tür *varlık, cevher insan* karışımı bir şeysin. Kurnazsın da. Görülmemiş ölçüde kurnazsın. Amma da karışık entrikalar çeviriyorsun! Kitap yazdırtmak, çocuk doğurmak için beni kullandın.

“İnsan olmayan yanının mantığıyla, fanatizmini gizlemeye çalıştın ama bak, bir açık verdin işte. Bir delik açıldı anlıyor musun? Kitabı yazarken pek çok insanla görüştüm, pek çok şeyi

anladım; okumam için bir sürü farklı dini kitap verdiler. Bunlar hakkında ne bildiğini söyleyemem elbette ama bir tek şey söyleyebilirim.

“Birkaç bin yıl önce dünyada, büyük bilgelerin yaydığı, günümüze dek ulaşan dini akımlar ve dindarlık yükselmeye başlamış. Dünyada iki binden fazla dini mezhep varmış, bunu da televizyondaki bir programdan öğrendim. Hepsi de iyiliği, nasıl yaşamak gerektiğini vaaz etmişler ve her dini lider de hakikatin sadece kendilerinde olduğunu söylemiş. Dört bir yanımız dinlerle dolu, peki söylediklerinden binlerce yıldır bir şey çıkmış mı? Ya da öğretilerinden bir şey anlayan?”

“Ben bir tek şey anladım doğrusu: Binlerce yıl geçmiş ama savaş bitmemiş. Bu öğretiler arasındaki savaş yani. Arada galip gelenler, doğru sayılıyor ama öyle uzun süreliğine değil. Biraz zaman geçiyor, yeni bir savaş yapılıyor ve yeni bir öğreti galip geliyor. Bu savaşlarda düşeneyse, kimse dönüp bakmıyor bile. Açık söylemek gerekirse... Sen kim olduğunu, beni ve okurları neye çağırdığını biliyor musun?”

Anastasya ayağa kalktı ve gözlerinde sakın bir ifadeyle bana bakıp şöyle dedi:

“Devam etme lütfen Vladimir. İnan, daha neler söyleyebileceğini biliyorum. Bırak ben söyleyeyim. Daha kısa olur, öyle söyven, ağır cümleler de kurmam hem.”

“Sen mi? Peki, buyur dene bakalım. Sövgü olmasın bakalım. E, ne söyleyecekmişim?”

“Dünyada yığınla peygamber, yığınla öğretmen olduğunu söyleyecektin. Dünyada bir sürü öğreti olduğunu ve hepsini anlamamanın sana zor geldiğini söyleyecektin. Ama ben konuşurken, her şeyi anlayabilirsin, tabii anlamak istersen.

“Her şeyi değerlendirmek için en iyi kriter SU’dur. Su, her geçen gün kirletiliyor. Nefes almak da güçleşiyor.

Dünyadaki yöneticiler, istedikleri kadar devasa tapınaklar yap-sın, sonuçta torunları onları sadece bıraktıkları kirlilikle anacak. Hayat da her geçen gün daha tehlikeli oluyor ama biz yaşıyoruz. Benim, herkese nasıl yaşayacağını vaaz edenlerden biri olduğumu sanıyorsun Vladimir. Bir mezhep kurup başına geçmeye çalışan-lardan biri olduğumu.

“Ama seni temin ederim ki, böyle bir bencilliği, herkesi önce aydınlatıp sonra yakmayı aklımın ucundan bile geçirmem. Kaza-nabilirim ve kazanıyorum da! Fabrikaların pis kokulu dumanlar saçmasını durdurabilirim, madencilere dünyanın damarlarını ko-parmamalarını anlatabilirim.

“Ey insanlar, yalvarırım mesleklerinizi bir an evvel değiştirin; dünyaya, Yaratan’m en büyük eserine zarar veren tüm o meslek-leri değiştirin.

“Yalvarırım, dünyaya zarar verdikçe üzerinde yaşayan hiç kimsenin mutlu olamayacağını bir an evvel idrak edin artık.

“Bir süre sonra insanların acısı ıstıraba dönüşüp, kendi ateşin-de yakar kendisini.

“İnsanların bilinci, onları karanlık güçlerin zaman diliminden geçirecek. Şöyle bir etrafına bak Vladimir, hayal ettiklerim ger-çekleşiyor; evren, hayalimi yakaladı ve tüm insanlara yayıyor; ay-rıca insanlığı uçurumun üzerinden aşırı bile, yalnızca şüphe edenler uçuruma doğru koşuyor hâlâ. Ama inan bana Vladimir, insanlık kurtulacak.

“İnsanlar çocukların ne olduğunu görecektir, cennette yaşamayı öğrenecek.

“Şu anda Rusya’da olup bitenler tesadüf değil. Olup bitenlere daha dikkatli bak Vladimir. Dünyanın kaderine yazılmış cehenne-mi değiştirdim.”

“Ama kimsin sen, kendini ne sanıyorsun?”

“Ah, hâlâ hiçbir şey anlamadın mı? Ruhuna şüpheyi sokan dogmalar. Beni hâlâ bir büyücü mü sanıyorsun; hayalimi ve ama-

cımı boş mu buluyorsun? İcini şüpheler kemiriyor, kendine hem inanıyor hem de inanmıyorsun ama bu benim suçum, benim yetersizliğim; karmakarışık, anlaşılmaz konuşuyorum hep. Okurlar da affetsin beni lütfen; istisnasız herkesin anlayacağı bir üslup tutturamıyorum. Yazdıklarını herkes anlamadığı, seninle alay ettikleri için de sen beni affet Vladimir.

“Ama nasıl affettireceğim bu suçumu? Buldum; istersen senin için tam bir fanatiği oynarım. Ya da olduğum gibi görüneyim de sen nasıl istersen öyle gör beni; yalnız tüm insanların iyiliğini istediğime inan lütfen, bir tek bunu bilsen yeter.

“Lütfen suratını asma, gülümse; bak etraftaki her şey ne kadar harika. Kendine işkence etme, içindeki hiçbir şeyi de gizleme lütfen. Beni saf bir büyücü gibi görmek için rahatlatacaksa öyle olsun, istediğini düşün.”

“Bak öylesi daha iyi. Açık olması yani. Demek hep oynuyorsun, öyle mi?”

“Oyun olduğunu yeni mi anladın?”

“Oyun dediğin eğlenceli olmalı.”

“Elbette, bunda haklısın. Her şey daha hafif, yalın olmalı ve ben de daha eğlenceli olmalıyım.”

Bulutlar arasından sıyrılan güneş ışıkları, gölün yüzeyine ve kıyısına vurmaya başladı. Yağmür damlaları gölün sularında minik daireler oluştururken, otların yapraklarından sızan damlalar da parıldadı ışıklar. O ana dek gözlerini benden ayırmadan, alçak sesle ve hafifçe duygusal konuşan Anastasya, birden çevresine bakındı ve ellerini çırpıp bir kahkaha attı.

Bu tatlı, bulaşıcı kahkaha, sedirin dallarında, kıyıda ve gölün yüzeyinde yankılanmıştı sanki. Anastasya çocuksu bir neşeyle kahkahalar atarak, seyrek yağmür damlaları altında dönmeye başladı. Ama birkaç dakikada bir bu coşkulu dansını kesiyordu.

Güneş ışıklarının, alev alev yanan yüzündeki yağmür damlalarında ya da süzülen gözyaşlarında parıldamasını görebiliyor-

dum. Birden ortalık sessizleşti ve Anastasya'nın güvenli fakat aynı zamanda biraz umutsuzluk sezilen sesi, gittikçe yükselerek açıklıkta çınlamaya başladı. Tayganın üzerinde gökyüzü mavileşti birden, kuşlar bile susmuştu. Onlar da Anastasya'nın göğeyükselen sözlerini dinliyordu sanki.

“Ey yalancı peygamberler! Binlerce yıldır dünyevi varlığının boşluğunu, zaaflarını vaaz ederek insanı cehennemle, kıyametle korkuttunuz. Tutkularınıza hâkim olun artık; insanın Tanrı'yı anlamasını güçleştirdiğiniz için suçlusunuz.

“Ey Nostradamus! Kafanda kurduğun dünyayı bekleyen felaketlerin zamanı, kehanetlerine uymadı. Onca insanı kendine inanmaya zorladın, bu yüzden insanların düşünceleri de korkunç felaketlere yöneldi. Düşüncelerin hâlâ dünyanın üzerinde dolaşıyor, umutsuzlukla dolu kehanetleriyle hâlâ korkutuyorsun insanları; ama artık hiçbirini gerçikleşmeyecek. Düşüncelerin benimkilerle çarpışsın bakalım. Elbette her şeyi önceden gördüğün için çabucak kaçarsın.

“Ey kendilerini insan ruhunun öğretmeni ilan edenler! İnsana ruhen zayıf olduğunu, hiçbir şey bilmediğini, ancak sizin gibi birkaç seçilmişin tüm gerçeklere ulaşabileceğini telkin ediyorsunuz. Ve sadece size itaat etmekle Tanrı'nın sesini duyabileceklerini, evrenin yaratılışındaki hakikate ulaşabileceklerini. Söndürün artık tutkunuzun ateşini ve herkes şunu bilsin artık: Yaratan her şeyi, herkese daha en başta vermiştir. O'nun en büyük eserlerini, sırf kendi bencil gururunuz yüzünden dogmaların, yalanların sisiyle gizlememeli. Tanrı'yla insan arasında durmayın artık. Her biriyle kendisi konuşmak ister. Aracıları tanımaz.

“Gerçek, en baştan beri herkesin ruhundadır. Her insan yarın değıl, hemen şimdi, bugün mutuy olsun! Yaratan, her çağın, her anını mutlulukla doldurdu. O'nun düşüncelerinde, sevgili çocuklarının ıstırap çekmesi yoktur.”

Oynuyordu! Hem de müthiş bir ilhamla! Ama aynı zamanda umutsuzlukla oynuyordu! Elbette oynuyordu ama neden başının

üzere o kadar parlak bir mavide bürünmüştü? Gökyüzü, tayga münzevisinin ağzından çıkan ilham ve umutsuzlukla dolu her sözü kaydedebilecek gibi görünüyordu:

“Ey asırlardır insana karanlığı uygun gören ve bu yüzden karanlığı da, cehennemi de yaratan köhne kâhinler. İnsanı, Tanrı’nın adından bile ürküterek egregorunuzu* ne de güzel beslediniz. İşte karşınızdayım. Haydi, gelin bakalım. Işığımla bir anda yakacağım o köhne dogmalarınızın karanlığını. Dünyadaki tüm kötüler, her şeyi bir yana bırakıp üstüme çullanın bakalım, savaşmayı deneyin benimle.

“Ama siz, tüm savaşları yaratan sizsiniz ey her tür dinin askerleri. Artık savaşı düşünmeyin. Sırf ticari çıkarlarınız için büyük bir bağnazlıkla insanları savaşa kıskırtmayın artık. İşte karşınızdayım. Beni yenmeyi deneyin bakalım. Hep birlikte gelin ama. Tüm dinlerin askerleri birleşseniz bile çarpışmasız bir savaş olacak.

“Kadın atalarım, erkek atalarım, hakikatin ışığını onların içine sokun. Benim için itinayla sakladığınız her şeyi onlara verin. Işığı kavrayabilen herkese, her şeyi verin.

“Kötülük, ruhumla değil bedenimle bizzat savaşa tutuşsun bakalım. Ruhumun tamamını insanlara veriyorum çünkü. Ruhumla, insanların içinde direneceğim. Kollayın kendinizi ey kötüler, bırakın dünyayı da bana saldırın!

“Ben insanım! *İlk kay-nak-lar-dan bir insan*. Ben Anastasya’yım. Ve hepinizden daha güçlüyüm.”

“Dur, neden kötüler kendine çağırıyorsun?” diye araya girdim, oyuna devam ettiğini düşünerek.

“Vladimir, onlardan korkma, hepsi korkaktır. Hem sen de kurnaz olduğumu söyledin ya. Kurnazdı değil mi? Kurnaz olsun haydi. Onlara da bir kurnazlık yaptım işte. Onlar senin uydurman olduğumu düşünüp seninle alay ederken, ben de yaratmakla meş-

* Bir grup tarafından kendi amaçları doğrultusunda kullanılmak üzere vücuda getirilmiş psişik varlık.

guldüm; kadın ve erkek atalarımın ilk kaynaklardan edindiği gücü, bir sürü insana verdim!”

Bunları söyledikten sonra ayağını yere vurup bir kahkaha attı ve yine bir balerin gibi döndü. Ben de oyununa katıldım ve ona tezahürat yapmaya başladım.

“O zaman yak onları Anastasya! Dünyanın tüm kötülerini sıkıysa saldırsınlar sana, hepsini yakarsın sen! Yalnız dikkat et de arada kendini de yakma.”

“Beni yenebilmek için dünyadaki kazançlarının çoğundan vazgeçmeleri gerek Vladimir. Pek çok insan, ruhunu zincirlerinden kurtarmalı.

“Hem yenilsem de fark etmez, hayalim zaten gerçekleşiyor. Evrenin arpının telleri neşeli ezgiler çalıyor ve insan ruhu da duyuyor onu. Artık anlıyorlar ezgileri!

“Çal haydi evren! Neşeli ezgiler çal! Onlar için, dünyadaki tüm insanlar için çal. Herkes ruhun ezgisini anlasın!

“Bak Vladimir, insan ruhları, ıstıraplardan bitkin düşmüş dünyaya ışıklarını yolluyor.”

Anastasya bunları söylerken okur mektuplarının durduğu poşete doğru koştu, diz çöküp ellerini poşetin üzerine koydu. Ve bir çocuk gibi keyiflenerek şöyle devam etti:

“Yaşlı bir adamın, bir savaş gazisinin kitabını okuyunca göz yaşlarına boğulmasında... Genç bir annenin yeni doğmuş bebeğine karşı davranışlarını bir gecede değiştirmesinde... Daha on iki yaşında küçük bir kızın her şeyi anlayıp hayatı sevmeye başlamasında... Bağımlı bir delikanlının artık uyuşturucuyu bırakıp annesinin yanına döneceğini söylemesinde... Sana hapishanelerden yollanan mektuplarda, insanların nasıl yepyeni bir güce kavuştuğunu, ruhlarının nasıl şarkı söylediğini görebilirsin...

“Bütün bunları, insan ruhlarının evrensel ezgileri anlamaya başlamasının işaretleri olarak görüyorum; ezgiler artık onların

içinde yankılanıyor ve hepsini anlıyorlar... Henüz hepsi anlamıyor tabii ama anlayanların sayısı giderek artacak! Tanrı da bunu biliyor ve hepsini sevgiyle bekliyor.

“Bak, şuraya bak: İnsanlar anladıklarını nasıl dizelere dökmüş.”

Mektuplardan söz ederken öylesine içten bir neşesi vardı ki, bu sahneyi izlerken şöyle düşündüm: Varsın mutlu olsun, varsın oyununu oynasın bakalım, hayallerinin gerçekleşeceğine inansın. Herkese oyun oynadığını söyleyeceğim. Hepsini uydurmuş, kendi uydurduklarından da mutlu oluyor işte. Kendimi tutmaya çalışıyordum ki aniden farkına vardığım bir şey kafamı yine karmakarışık etti. Her şeyi onun uydurduğunu, hayal ettiğini sanmıştım ama şimdi, birden “damdan düşmüş” gibi olmuştum. Düşünsenize, bahsettiği şeylerin hepsi mektuplarda vardı. oysa... Bahsettiği mektupları taygaya getirmemiştim bile. Nereden biliyordu bunları? Mektupları okumamıştı ki.

Afallamış bir halde ona bakıyor, zarflarını bile açmadığı mektuplardaki şiirleri okumasını dinliyordum; kâh bir şeylere seviniyor. kâh dalgınlıkla susuyordu, tüm mektupları aynı anda okuyordu sanki.

Söylediği her şey mektuplarda yazılıydı. Hem de kelimesi kelimesine... Tam olarak! Bir dakika! Öyleyse şu ana dek söylediği şeyler de tam olarak doğruydı, oynamıyordu... Hayal mi etmişti? Elbette hayal etmişti! Kitabı, şu anda önünde duran şiirleri de hayal etmişti ya. Vay canına, hayalleri gerçek oluyordu cidden! Gerçek oluyordu!

Kitap da önündeydi işte, maddeleşmişti.

Fantastik!

Yok, bu gerçek olamaz!

Sevgili okur, şu anda sen de bu onmaz münzevinin hayallerinin bir parçası olan kitabı elinde tutmuyor musun?

Ya sonra ne olacak?

Acaba diğlerleri de gerçekteşecek mi?

Şaşkınlığımı yenmeyi başarinca şöyle dedim:

“Anastasya, insanların mektuplarda ne yazdığını nereden biliyorsun? Hepsini okumuş gibisin. Hatta getirmediklerimi bile?”

Anastasya, tüm yüzü neşeyle parlayarak bana döndü:

“Çok kolay, bak ruhun sesini duymak mümkün...”

Birden sustu. Sessizce, sakın bir tavırla bana yaklaşıp dalgın dalgın şöyle dedi:

“Tüm sorulara cevap vermek zor değil aslında ama cevaplar sorunları gidermiyor, bir cevaptan başka bir soru doğuyor. İnsanlar, doymayacaklarını bilmeden, bugün bile Âdem’in elmasını ısırmaya devam ediyor. Bu arada, herkes cevabı kendi içinde bulabilir zaten.”

“Peki, hangi cevabın doğru, hangisinin yanlış olduğunu nasıl ayırt edeceğiz?”

“İnsanları hakikatten uzaklaştıran sadece kibirdir. Şimdi beni anlamaya çalış Vladimir.”

Otlara, mektup poşetinin yanına oturduk. Benimle konuşurken gözleri pırıl pırıl, yanakları da hafifçe pembeydi:

“Sana yaratılıştan bahsedeceğim Vladimir. Belki o zaman her sorunun cevabını kendin verebilirsin. Lütfen söylediklerimi dinle ve Yaratan’ın en büyük eserini, yaratılışı yaz. Dinle ve ruhunla anlamaya çalış...”

Ve Anastasya, yaratılışla ilgili o ilham verici hikâyesine başladı... Ama çok uzun bir hikâye bu. Hepsini buraya aktaramaya çağım. Yalnız şunu söyleyebilirim: Hikâyeyi dinledikten sonra dua etmek istedim.

Sonraki kitapta tekrar buluşuncaya dek saygılarımı sunarım sevgili okurlar.

Vladimir Megre

Çınlayan Sedir Dizisi'nin yaratıcısı Vladimir Megre'nin eserleriyle ilgili internet sitesi:

www.Anastasia.ru

Anastasia.ru hakkında:

Bu Rusça sitede, *Çınlayan Sedir Dizisi*'nde Anastasya ve Vladimir Megre tarafından dile getirilen fikirler tartışılmaktadır.

Dostlar burada bir araya gelir.

Sadece *Çınlayan Sedir Dizisi*'nin kitaplarını okuyanların değil, Anastasya'nın fikirlerini ruhunda hisseden, soyunun devamı için kendi küçük Sevgi Evreni'ni kurmak isteyenlerin oluşturduğu bir topluluktur burası.

Pek çok şehir ve ülkeden, kendilerini fevkalade bir geleceğe hasretmiş insanlar burada buluşur.

Siteye girenler, hayallerini, tavsiyelerini, tecrübelerini paylaşabilecek, kendisi gibi düşünen arkadaşlar, komşular bulur.

Siteye giren herkes ilhamla dolar!

Sitede yeniyseniz, en yeni haberleri “**Haberler**” bölümünde bulabilirsiniz. **Forum** kısmında eski ve yeni dostlarınızla görüşlerinizi paylaşabilir, okurların en çok merak ettiği sorulara yanıtları bulabilirsiniz.

Dostlarınızla duygularınızı paylaşmak istiyorsanız da hemen “Eserler” bölümüne girin ve V.N. Megre'nin okurlarının coşkun yaratıcılığına siz de katılın.

Her türlü önerinizi, Vladimir Kültür ve “Anastasya” Eserini Destekleme Fonu'nun e-posta ya da posta adresine gönderebilirsiniz: fond@anastasia.ru, 600023, Rusya, Vladimir Kenti, Posta Kutusu: 15, Telefon: (4922) 43-18-09, Vladimir Kültür ve “Anastasya” Eserini Destekleme Fonu.

Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı Vladimir Megre'nin okurlarına yönelik internet siteleri:

TR.RingingCedarsForum.com Türkçe bilgiler

RU.RingingCedarsForum.com Rusça bilgiler.

www.RingingCedarsForum.com İngilizce bilgiler.

Yukarıdaki internet siteleri yardımıyla:

Vladimir Megre'nin kitaplarıyla ilgili ilave bilgilere ulaşabilir,
Vladimir Megre'nin kitaplarına dair tartışma forumlarına katılıp,
paylaşımında bulunabilir,
Görüş ve izlenimlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki adreslerden:

Vladimir Megre'nin Türkçe ve diğer dillerde yayımlanmış kitaplarına, Sibiry'a sediri ürünlerine, çınlayan sedir logolu görsel, işitsel ve diğer ürünlere ulaşabilirsiniz.

Türkiye ve Avrupa

www.RingingCedarsofRussia.org

www.RingingCedarsofRussia.eu

Posta Adresi:

P.O. Box 10 14 18

Reklinghausen

45614

Germany.

Tel: +49-2361-499639 (Almanca)

+44-0870-068-9694 (İngilizce)

Fax: +44-0870-068-9693

info@ringingcedarsofrussia.eu

Amerika Birleşik Devletleri

www.RingingCedarsofRussia.us

Posta Adresi:

130 Church Street Suit 366

New York, NY

10007

USA.

Tel/Fax: 646-429-1985

Tel: 1-877-TO-CEDAR (862-3327)

(Toll free within US)

Fax: 1-877-549-6902

(Toll free within US)

info@ringingcedarsofrussia.us

ABD harici

Tel: +1-646-429-1985

Kanada

www.RingingCedarsofRussia.ca

Posta Adresi:

1057 Steeles Ave. W.

P.O. Box 81768

M2R3X1

Toronto, ON, Canada.

Tel/Fax: 416-628-8976

Tel: 1-888-994-6495

(Toll free within Canada)

Fax: 1-888-994-9495

(Toll free within Canada)

info@ringingcedarsofrussia.ca

Kanada harici

Tel: +1-416-628-8976

Diğer tüm ülkeler

www.RingingCedarsofRussia.org

www.RingingCedarsofRussia.com

Lütfen, genel listeden ülkenizi seçip yönergeleri izleyiniz.

Posta Adresi:

130 Church Street Suit 366

New York, NY

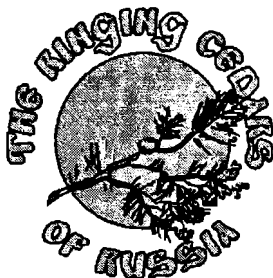
10007, USA.

Tel/Fax: +1-646-429-1985

Saygılarımızla,

www.RingingCedarsofRussia.org

«Çınlayan Sedir» Resmi Temsilcisi.

SEVGİ EVRENİ ANNE KARNINDA BAŞLAR

**VLADIMIR
MEGRE**

Sadece Rusya'da on milyon satan, yirmi iki dile çevrilen ve yayımlandığı onlarca ülkede yüz binlerce satan Çınlayan Sedir Dizisi'nin yazarı, eski bir işadımı. Artık Sibirya'nın çınlayan sedirleri için kurmuş olduğu vakfın çeşitli ülkelerdeki çalışmalarını yönetiyor.

Çınlayan Sedir Dizisi'nin üçüncü kitabında Vladimir Megre, Anastasya'ya yaptığı ikinci ziyaretini anlatıyor. İki ziyaret arasında yayımlanan ilk kitaptan sonra Anastasya'nın başına gelenlerden habersiz olan Megre yeni doğmuş oğlunu da ilk kez göreceği için çok heyecanlıdır. Anastasya ile yine benzersiz sohbetler yapıyorlar. Çocuk yetiştirme yöntemlerinin eleştirisi ve emzirmenin spirüel öneminden başlayarak geniş bir yelpazeye yayılan konuşmalarda sevginin ve barışçı anlayışın sınırsız gücü etkili bir şekilde ortaya konuyor.

“Saldırganlık, bencillik, korku ve sonradan edinilmiş diğer tüm karanlık duygulardan arınmış olan insandan Sevgi ışığı yayılır. Gözle görülmez ama güneş ışığından daha güçlüdür. Hayat veren bir enerjidir.

“Yaratan'ın sayesinde yeni doğmuş her insan bu yeteneğe sahiptir. Tabii henüz Sevgi Evreni'ndeyken ve başlangıçtaki mükemmelliği kaybolmamışken.

“Sevgi Evreni anne karnındayken oluşmaya başlar ve giderek yayılır. Sevgi Evreni'ni daha da mükemmelleştirecek ya da yıkacak tek canlı da insandır...

“Ey insanlar, yalvarırım mesleklerinizi bir an evvel değiştirin; Dünya'ya, Yaratan'ın en büyük eserine zarar veren tüm o meslekleri değiştirin.

“Yalvarırım, Dünya'ya zarar verdikçe üzerinde yaşayan hiç kimsenin mutlu olamayacağını bir an evvel idrak edin artık.”

ISBN 978-975-275-124-8

9 789752 751248

İnternette sipariş için
www.kuraldisi.com

İnsan kurallara sığmaz!

